

มาตรฐานโรงฆ่าสัตว์

โรงฆ่าสัตว์ที่ได้รับรองมาตรฐาน ต้องมีองค์ประกอบ ดังต่อไปนี้

๑. สถานที่ตั้ง

๒. โรงพักสัตว์

๓. โครงสร้างอาคารโรงฆ่าสัตว์
๔. เครื่องมือ เครื่องจักร และอุปกรณ์
๕. การจัดการและการควบคุมสุขลักษณะ
๖. ระบบบำบัดน้ำเสีย

๑. สถานที่ตั้ง

๑.๑ สถานที่ตั้งโรงฆ่าสัตว์และโรงพักสัตว์ควรตั้งอยู่ในทำเลที่เหมาะสม และมีบริเวณ เพียงพอที่จะประกอบกิจการโรงฆ่าสัตว์ โรงพักสัตว์ และการฆ่าสัตว์ ไม่อยู่ใกล้วัด สถานที่สำหรับปฏิบัติ พิธีกรรมทางศาสนา โรงเรียน หรือสถานที่ศึกษา โรงพยาบาล สถานพยาบาลที่รับผู้ป่วยค้างคืน หอพักตามกฎหมายว่าด้วยหอพักและสถานที่ราชการ ไม่อยู่ในย่านที่ประชาชนอยู่อาศัย อันจะก่อให้เกิดอันตราย เหตุรำคาญ หรือความเสียหายต่อบุคคลหรือทรัพย์สินของผู้อื่น

๑.๒ ที่ตั้งโรงฆ่าสัตว์และโรงพักสัตว์เป็นที่ไม่มีน้ำท่วมถึง ชนิดของดินควรมีความคงตัวไม่ทรุด แยกตัวหรือหดตัว ซึ่งก่อให้เกิดการแตกร้าวหรือทรุดตัวของอาคารโรงฆ่าสัตว์และโรงพักสัตว์

๑.๓ ในการเลือกบริเวณหรือพื้นที่ในการตั้งโรงฆ่าสัตว์และโรงพักสัตว์ ควรจะเตรียมพื้นที่ว่างให้ เพียงพอสำหรับบริเวณที่พักสัตว์ ถนน บริเวณที่จอดรถ อาคารสำนักงาน บ่อบำบัดน้ำเสีย และปัจจัยอื่นๆ ที่จำเป็น

๑.๔ ถนนโดยรอบอาคารโรงฆ่าสัตว์และโรงพักสัตว์ ควรดูแลปรับปรุงให้อยู่ในสภาพดี ไม่มีฝุ่นละออง มีการแยกทางเข้า - ออกของสัตว์มีชีวิตและซากสัตว์หรือเนื้อสัตว์ และมีระบบการระบายน้ำที่ดี

๑.๕ สถานที่ตั้งโรงฆ่าสัตว์และโรงพักสัตว์ ควรมีการคมนาคมที่สะดวกและมีระบบสาธารณูปโภคที่เพียงพอ

๑.๖ โรงฆ่าสัตว์และโรงพักสัตว์ ควรมีรั้วเพื่อป้องกันบุคคลภายนอกผ่านเข้าออก และป้องกันมิให้สัตว์ต่างๆ เข้าไปภายในโรงฆ่าสัตว์และโรงพักสัตว์ เช่น สุนัข แมว และหนู เป็นต้น

๒. โรงพักสัตว์

โรงฆ่าสัตว์ต้องจัดให้มีโรงพักสัตว์ ซึ่งมีลักษณะดังต่อไปนี้

๒.๑ โรงพักสัตว์ควรมีพื้นที่อย่างเพียงพอสำหรับจำนวนสัตว์ที่จะเข้ามาในแต่ละวัน และสะดวกต่อการตรวจสัตว์ก่อนฆ่าของพนักงานตรวจโรคสัตว์ และพนักงานเจ้าหน้าที่

๒.๒ โครงสร้างของโรงพักสัตว์จะต้องทำจากวัสดุที่แข็งแรงทนทาน มีหลังคาในการป้องกันแสงแดด และฝนสำหรับสัตว์ทุกตัว

๒.๓ โรงพักสัตว์ควรมีทางเดิน ซึ่งมีหลังคาคลุมตลอดไปจนถึงอาคารโรงฆ่าสัตว์ มีระบบป้องกัน การเดินของสัตว์ย้อนมายังโรงพักสัตว์ได้ และทางเดินควรมีผนังหรือขอบกั้นตลอดแนวที่ไปยังอาคารโรงฆ่าสัตว์

๒.๔ ประตูรั้วกันหรือแผงกันควรทำจากวัสดุที่แข็งแรงทนทาน สามารถปิดล็อก หรือป้องกัน สัตว์มิให้ออกจากโรงพักสัตว์ได้

๒.๕ บริเวณรับสัตว์ควรเป็นพื้นที่ไม่ลื่น หรือลาดชันจนเกินไปและให้สะดวกต่อการเคลื่อนย้ายสัตว์ ลงจากรถบรรทุกสัตว์

๒.๖ ในกรณีที่มีสัตว์ป่วย หรือสงสัยว่าป่วย ควรมีโรงพักสัตว์ป่วยหรือสงสัยว่าป่วยแยกออกจากสัตว์ที่มีสุขภาพปกติ

๒.๗ สถานที่ตั้งโรงพักสัตว์ต้องอยู่ห่างจากบริเวณที่สะอาดของอาคารโรงฆ่าสัตว์ เพื่อป้องกันฝุ่น หรือกลิ่นจากโรงพักสัตว์ที่สามารถปนเปื้อนไปยังเนื้อสัตว์ได้

๒.๘ โรงพักสัตว์ควรมีน้ำที่สะอาด หรืออุปกรณ์ให้น้ำสัตว์อย่างเพียงพอ

๒.๙ โรงพักสัตว์ควรมีน้ำใช้อย่างเพียงพอ และมีแรงดันน้ำเพียงพอในการทำความสะดวก

๒.๑๐ โรงพักสัตว์ควรมีอ่างล้างเท้าใส่น้ำยาฆ่าเชื้อสำหรับการล้างรองเท้าก่อนเข้าและออกจากโรงพักสัตว์

๒.๑๑ ระบบระบายน้ำในโรงพักสัตว์ควรแยกระหว่างท่อระบายน้ำฝน และท่อระบายน้ำบริเวณพื้นโรงพักสัตว์ เพื่อป้องกันการระบายน้ำไม่ทัน ทำให้น้ำท่วมขังบริเวณโรงพักสัตว์

๒.๑๒ ทิศทางการระบายน้ำในโรงพักสัตว์ป่วยหรือสงสัยว่าป่วย ควรแยกและไม่ไหลผ่านไปยังโรงพักสัตว์ หรือทางเดินของสัตว์

๒.๑๓ โรงพักสัตว์ควรมีระบบระบายอากาศที่ดี

๒.๑๔ ความเข้มแสงในคอกพักสัตว์ควรมีแสงสว่างอย่างเพียงพอในการตรวจสัตว์ก่อนฆ่า

๓. โครงสร้างอาคารโรงฆ่าสัตว์

๓.๑ อาคารโรงฆ่าสัตว์

อาคารโรงฆ่าสัตว์ ต้องมีลักษณะดังต่อไปนี้

๓.๑.๑ ตัวอาคารโรงฆ่าสัตว์ควรมีความมั่นคง แข็งแรง มีการออกแบบให้ทำความสะอาดได้ง่ายพื้นผิวภายนอกอาคารควรทำจากวัสดุที่ทนทานต่อสภาพภูมิอากาศ

๓.๑.๒ อาคารโรงฆ่าสัตว์ควรมีพื้นที่การทำงานอย่างเพียงพอสำหรับการปฏิบัติงาน

๓.๑.๓ อาคารโรงฆ่าสัตว์ต้องกันแยกระหว่างบริเวณที่สะอาด ออกจากบริเวณที่สกปรกโดยสมบูรณ์

๓.๑.๔ การออกแบบและการวางผังของสถานที่ผลิตและเครื่องมือ เครื่องจักร และอุปกรณ์ต่าง ๆ ควรจัดวางตามลำดับกระบวนการผลิตและเอื้ออำนวยต่อการผลิตอย่างถูกสุขลักษณะ

๓.๑.๕ การออกแบบตัวอาคารโรงฆ่าสัตว์ ควรคำนึงถึงการป้องกันการเข้าอยู่อาศัยของสัตว์ต่าง ๆ เช่น สุนัข แมว นก หนู และแมลงต่าง ๆ และการป้องกันการปนเปื้อนต่าง ๆ จากสภาพแวดล้อม รวมถึงฝุ่นละออง

๓.๑.๖ หลังคาโรงฆ่าสัตว์ต้องมั่นคง แข็งแรงและเป็นชนิดกันน้ำได้

๓.๒ โครงสร้างภายในโรงฆ่าสัตว์

๓.๒.๑ พื้น

๓.๒.๑.๑ วัสดุที่ใช้ทำพื้นต้องมีพื้นผิวเรียบ ทำจากวัสดุที่กันน้ำได้ มีความแข็งแรงทนทานต่อการกระทบกระแทกและการสึกกร่อน สามารถล้างทำความสะอาด

ความสะอาดง่ายและทนทานต่อสารเคมี เช่น น้ำยาฆ่าเชื้อ และ น้ำยาทำความสะอาด

๓.๒.๑.๒ พื้นห้องควรมีความลาดเอียงเพื่อการระบายน้ำได้ดี ไม่เกิดการท่วมขัง การระบายน้ำควรมีทิศทางไหลไปสู่ท่อระบาย

๓.๒.๑.๓ รอยเชื่อมต่อระหว่างพื้นกับผนัง เชื่อมกันสนิท และทำมุมโค้งมน เพื่อป้องกันการสะสมของสิ่งปนเปื้อน และสามารถทำความสะอาดได้ง่าย

๓.๒.๒ ผนัง

๓.๒.๒.๑ วัสดุที่ใช้ในการก่อสร้างผนังด้านในของห้องต่างๆ ต้องมีพื้นผิวเรียบ ทำจากวัสดุที่ไม่ดูดซับน้ำ หรือความชื้น มีความแข็งแรง ทนทาน ไม่ผุกร่อน หรือเป็นสนิม สามารถล้างทำความสะอาดได้ง่ายและทนทานต่อสารเคมี

๓.๒.๒.๒ รอยเชื่อมต่อระหว่างผนังกับเพดานต้องเชื่อมกันสนิท และทำมุมโค้งมน เพื่อป้องกันการสะสมของสิ่งปนเปื้อน และสามารถทำความสะอาดได้ง่าย

๓.๒.๓ เพดาน

๓.๒.๓.๑ วัสดุที่ใช้ทำเพดานต้องมีพื้นผิวเรียบ ไม่ดูดซับน้ำ หรือกันน้ำได้ ไม่เป็นสนิม ผุกร่อน หรือแตก รอยเชื่อมต่อต่างๆ ควรปิดให้สนิท

ในกรณีที่เกิดความสกปรก สามารถทำความสะอาดได้

๓.๒.๓.๒ ความสูงของเพดานในแต่ละห้องเมื่อวัดจากพื้นไม่ควรต่ำกว่า ๓ เมตร

๓.๒.๔ ประตู และวงกบประตู

๓.๒.๔.๑ วัสดุที่ใช้ทำประตูและวงกบประตู ควรมีพื้นผิวเรียบไม่เป็นสนิมผุกร่อน กันน้ำ และล้างทำความสะอาดได้ง่าย

๓.๒.๔.๒ ในกรณีที่ประตูหรือวงกบประตูมีส่วนประกอบของไม้ ควรหุ้มด้วยวัสดุที่ กันน้ำได้ และไม่เป็นสนิม

๓.๒.๔.๓ ประตูที่เปิดจากบริเวณผลิตออกสู่ภายนอกอาคาร ควรเป็นชนิดที่ปิด ได้เอง และปิดได้สนิท ไม่มีช่องหรือร่องที่ขอบประตู

๓.๒.๔.๔ ประตูที่มีการติดตั้งช่องกระจก วัสดุที่ใช้เชื่อมต่อขอบกระจกควรปิดได้ สนิทกันน้ำ และทำความสะอาดได้ง่าย

๓.๓ บริเวณภายในโรงฆ่าสัตว์

ภายในโรงฆ่าสัตว์ ควรมีส่วนประกอบดังนี้

๓.๓.๑ บริเวณที่ฆ่าสัตว์และเอาเลือดออก

๓.๓.๑.๑ บริเวณที่ทำการฆ่าสัตว์ต้องดำเนินการให้ถูกสุขลักษณะ และต้อง แยกออกจากบริเวณที่ฆ่าสัตว์ตามแต่ละชนิดของสัตว์

๓.๓.๑.๒ บริเวณที่ทำการฆ่าสัตว์ต้องแยกทางเดินระหว่างพนักงานและ สัตว์ที่จะเข้าฆ่า

๓.๓.๑.๓ บริเวณที่ทำให้สัตว์สลบต้องมีขนาดพื้นที่ที่เหมาะสมกับการใช้ เครื่องมือที่ใช้ทำให้สัตว์สลบด้วยวิธีปืนยิงสัตว์ให้สัตว์สลบ หรือใช้กระแสไฟฟ้า หรือแก๊ส

๓.๓.๑.๔ ต้องมีแคร่หรือรอกยกสัตว์ที่สลบแล้วเพื่อทำการแทงคอเพื่อเอา เลือดออก

๓.๓.๑.๕ รอกยกสัตว์ เมื่อยกแล้วส่วนล่างสุดของซากควรอยู่สูงจากพื้น ไม่น้อยกว่า

๓๐ เซนติเมตร

๓.๓.๑.๖ แคร่หรือโต๊ะควรทำมาจากวัสดุที่แข็งแรง ทนทาน ล้างทำความสะอาดได้ง่าย และสูงจากพื้นไม่น้อยกว่า ๓๐ เซนติเมตร

๓.๓.๑.๗ มีดและอุปกรณ์ที่ใช้ในการฆ่าและกระบวนการผลิตต้องล้างทำความสะอาด และฆ่าเชื้อก่อนนำมาใช้งาน

๓.๓.๑.๘ จัดให้มีก๊อกน้ำล้างมือสำหรับพนักงาน ชนิดไม่ใช้มือหรือส่วนของ แขนเปิด - ปิดอย่างเพียงพอ

๓.๓.๑.๙ จัดให้มีน้ำร้อนอุณหภูมิไม่น้อยกว่า ๘๒ องศาเซลเซียสสำหรับการ ล้างมีด และมีน้ำสะอาดสำหรับล้างผ้ากันเปื้อนในขณะที่ปฏิบัติงาน

๓.๓.๑.๑๐ ในกรณีที่มีการรองเลือดเพื่อนำไปบริโภค ต้องจัดให้มีภาชนะรอง เลือดที่ สะอาดและดำเนินการให้ถูกสุขลักษณะ

๓.๓.๑.๑๑ ต้องมีท่อระบายเลือด และการจัดเก็บที่เหมาะสม

๓.๓.๒ บริเวณลวกหนัง และชูดขน

๓.๓.๒.๑ บ่อลวกหนังต้องสะอาดและสามารถควบคุมปริมาตรน้ำ และ อุณหภูมิได้

๓.๓.๒.๒ น้ำล้นจากบ่อลวกหนังต้องมีท่อน้ำทิ้งต่อลงสู่ท่อระบายโดยตรง

๓.๓.๒.๓ มีระบบระบายไอน้ำร้อนจากบ่อลวกหนังออกไปภายนอกอาคาร อย่างมีประสิทธิภาพ

ประสิทธิภาพ

๓.๓.๒.๔ จัดให้มีแคร่หรือโต๊ะสำหรับการชูดขน

๓.๓.๒.๕ มีดและอุปกรณ์ที่ใช้ในกระบวนการผลิตต้องล้างทำความสะอาด และฆ่าเชื้อ

ก่อนนำมาใช้งาน

๓.๓.๒.๖ จัดให้มีห้องหรือสถานที่ในการเก็บรวบรวมขน เขา ขั้วขา กีบ หนังสัตว์ และ ส่วนของไขมันสัตว์ที่ไม่เหมาะต่อการบริโภค

๓.๓.๒.๗ จัดให้มีน้ำสะอาดสำหรับการล้างซากและมีท่อระบายไปสู่ระบบ บำบัดน้ำ

เสีย

๓.๓.๓ บริเวณเอาเครื่องในออก บริเวณเอาเครื่องในออก ควรมีส่วนประกอบดังต่อไปนี้

๓.๓.๓.๑ จัดให้มีก๊อกน้ำล้างมือสำหรับพนักงานชนิดไม่ใช้มือหรือส่วนของ แขนเปิด - ปิด อย่างเพียงพอ

๓.๓.๓.๒ จัดให้มีน้ำร้อนอุณหภูมิไม่น้อยกว่า ๘๒ องศาเซลเซียสสำหรับการ ล้างมีด และมีน้ำสะอาดสำหรับล้างผ้ากันเปื้อนในขณะปฏิบัติงาน

๓.๓.๓.๓ จัดให้มีถาดหรืออุปกรณ์สำหรับแขวนหัวสัตว์ และซากสัตว์ รวมถึงใส่เครื่อง ในของสัตว์ตัวเดียวกัน

๓.๓.๓.๔ มีดและอุปกรณ์ที่ใช้ในกระบวนการผลิตต้องล้างทำความสะอาด และฆ่าเชื้อ ก่อนนำมาใช้งาน

๓.๓.๓.๕ จัดให้มีรางหรือระบบส่งเครื่องในที่แยกระหว่างเครื่องในแดงและ เครื่องใน ขาว

๓.๓.๓.๖ ในกรณีที่ใช้โต๊ะสำหรับตรวจเครื่องใน ควรติดตั้งท่อน้ำทิ้ง ซึ่ง ต่อออกไปสู่ ระบบบำบัดน้ำเสีย

๓.๓.๓.๗ จัดให้มีราวแขวนซากโดยส่วนล่างสุดของซากต้องอยู่สูงจากพื้นไม่ น้อยกว่า

๓๐ เซนติเมตร

๓.๓.๓.๘ บริเวณเอาเครื่องในออกต้องกันแยกจากบริเวณแช่เย็นซากด้วย ผนังที่มี ความสูงจากพื้นถึงเพดานไม่น้อยกว่า ๓ เมตร มีประตูเข้า- ออก สำหรับพนักงาน และมีช่องเปิดให้ผ่านเฉพาะซากสัตว์เท่านั้น

๓.๓.๓.๙ จัดให้มีสถานที่เก็บหรือถังที่มีกัญแจปิดลิ้นคสำหรับเก็บซาก และ ของเสีย จากกระบวนการผลิตซึ่งไม่เหมาะต่อการบริโภค

๓.๓.๓.๑๐ จัดให้มีถังหรือห้องสำหรับแช่เครื่องในส่วนที่บริโภคได้ซึ่งต้อง มีอุณหภูมิ ของเครื่องในวัดได้ไม่เกิน ๗ องศาเซลเซียส ตลอดเวลา

๓.๓.๓.๑๑ จัดให้มีน้ำฉีดล้างทำความสะอาดซากก่อนนำไปเข้าห้องเก็บซาก หรือห้อง แช่เย็นซาก ซึ่งน้ำที่ใช้ต้องสะอาด มีปริมาณและแรงดัน ที่เหมาะสม

๓.๓.๔ ห้องล้างทำความสะอาดเครื่องใน

๓.๓.๔.๑ จัดให้มีห้องหรือสถานที่สำหรับล้างทำความสะอาดเครื่องใน โดยแบ่งเป็น ๒ ห้อง ได้แก่ ห้องล้างเครื่องในแดงและห้องล้างเครื่องในขาว

๓.๓.๔.๒ จัดให้มีภาชนะและอุปกรณ์สำหรับการล้างเครื่องใน น้ำทิ้ง จากการล้างต้อง ต่อลงสู่ท่อซึ่งออกไปสู่ระบบบำบัดน้ำเสีย

๓.๓.๔.๓ ภาชนะที่เก็บกากของเสียต้องไม่นำไปบรรจุเนื้อสัตว์หรือ เครื่องในที่บริโภค ได้และมีการจัดเก็บที่ถูกสุขลักษณะ

๓.๓.๕ ห้องตัดแต่งเนื้อและบรรจุ

๓.๓.๕.๑ ในกรณีโรงฆ่าสัตว์มีการตัดแต่งเนื้อและบรรจุ ห้องตัดแต่งเนื้อ ต้องมีขนาด เพียงพอต่อการล้างการผลิต และต้องกันแยกจาก ห้องผลิต อื่นๆ

๓.๓.๕.๒ การควบคุมอุณหภูมิห้องตัดแต่งเนื้อและบรรจุ ต้องไม่เกิน ๑๘ องศา เซลเซียส ตลอดเวลา

๓.๓.๕.๓ มีดและอุปกรณ์ที่ใช้ในกระบวนการผลิตต้องล้างทำความสะอาดและฆ่าเชื้อ ก่อนนำมาใช้งาน

๓.๓.๖ ห้องแช่เย็น

๓.๓.๖.๑ การออกแบบโครงสร้างของห้องแช่เย็นต้องทำจากวัสดุที่มี คุณสมบัติการ เก็บรักษาความเย็น

๓.๓.๖.๒ พื้นห้องควรแข็งแรง ทนต่อการกระทบกระแทก ไม่ดูดซับน้ำ ผนัง และเพดาน มีพื้นผิวเรียบ ทำความสะอาดและฆ่าเชื้อได้ง่าย

๓.๓.๖.๓ ห้องแช่เย็นต้องควบคุมอุณหภูมิซากสัตว์ เนื้อสัตว์ และเครื่อง ในสัตว์ ได้โดย มีอุณหภูมิใจกลางซากระหว่าง ๔ - ๑๐ องศาเซลเซียส

๓.๓.๓.๔ เครื่องทำความเย็นควรมีระบบที่ป้องกันการเกิดหยดน้ำปนเปื้อน ชากสัตว์ และเนื้อสัตว์

๓.๓.๓.๕ ภายในห้องนี้ควรติดตั้งม่านพลาสติก หรือระบบอื่นใดเพื่อป้องกัน มิให้เกิดหยดน้ำที่ผนังและเพดานในห้องแช่เย็น

๓.๓.๓.๖ ประตูห้องแช่เย็นควรมีกลไกที่เปิดประตูได้ทั้งด้านในและด้าน นอก

๓.๓.๓.๗ บริเวณหน้าห้องแช่เย็นควรมีการติดตั้งเทอร์โมมิเตอร์แบบที่ อ่านค่าอุณหภูมิได้ หรือเทอร์โมมิเตอร์แบบที่ใช้บันทึกอุณหภูมิได้ต่อเนื่อง

๓.๓.๓.๘ จัดให้มีราวแขวนชากหรือชั้นวางชาก โดยให้ส่วนล่างสุดของชาก ต้องอยู่สูงจากพื้นไม่น้อยกว่า ๓๐ เซนติเมตร

๓.๓.๓.๙ กรณีที่ต้องเก็บชากสัตว์หรือเนื้อสัตว์ในสภาพแช่แข็งจะต้อง ควบคุมอุณหภูมิดังนี้

ก) ห้องแช่แข็ง (COLD STORAGE ROOM) มีอุณหภูมิ ประมาณ -๒๐ ถึง -๒๕ องศาเซลเซียส

ข) ห้องทำเยือกแข็ง (FREEZING ROOM) มีอุณหภูมิ ประมาณ -๓๐ ถึง -๔๕ องศาเซลเซียส

๓.๓.๓.๑๐ บริเวณที่ใช้รับส่งชากสัตว์และเนื้อสัตว์

๓.๓.๓.๑๐.๑ การออกแบบและโครงสร้างบริเวณรับส่งชากสัตว์และเนื้อสัตว์ ควรคำนึงถึงวิธีการในการรับส่งสินค้า ความสูงของรถที่ใช้บรรทุก ขนาดของรถบรรทุก และอุปกรณ์ต่างๆ ที่ใช้ในการทำงาน และต้อง แยกออกจากบริเวณรับสัตว์มีชีวิต

๓.๓.๓.๑๐.๒ หลังคาต้องป้องกันชากสัตว์หรือเนื้อสัตว์จากฝนและแสงแดดได้

๓.๓.๓.๑๑ ห้องล้างภาชนะและอุปกรณ์

๓.๓.๓.๑๑.๑ จัดให้มีห้องล้างภาชนะและอุปกรณ์ ทั้งในบริเวณที่สกปรกและ บริเวณที่สะอาด

๓.๓.๓.๑๑.๒ จัดให้มีชั้นวางภาชนะและอุปกรณ์ที่ล้างทำความสะอาดแล้วซึ่ง ควรทำจากโลหะที่ไม่เป็นสนิม หรือทำจากวัสดุที่อนุญาตให้ใช้และ มีความสูงจากพื้นอย่างน้อย ๓๐ เซนติเมตร

๓.๓.๓.๑๑.๓ จัดให้มีระบบระบายอากาศจากห้องล้างภาชนะและอุปกรณ์ ออกไปสู่ภายนอกอาคาร

๓.๓.๓.๑๑.๔ ระบบระบายน้ำจากห้องล้างภาชนะและอุปกรณ์ต้องไม่ไหลย้อน เข้าไปสู่บริเวณผลิต และออกไปสู่ระบบบำบัดน้ำเสีย

๓.๓.๙ สถานที่เก็บเครื่องมือและอุปกรณ์ในการทำความสะดวก จัดให้มีห้องหรือสถานที่เก็บเครื่องมือและอุปกรณ์ในการทำความสะดวกโดย มีระบบระบายอากาศที่ดี

๓.๓.๑๐ ระบบการระบายอากาศ ในห้องผลิตต่างๆ ต้องมีระบบระบายอากาศ เพื่อกำจัดกลิ่นเหม็น คาวน้ำร้อน ความชื้น และควบคุมอุณหภูมิห้อง และต้องระวังมิให้มีการนำอากาศจากบริเวณที่มีการปนเปื้อนสู่บริเวณที่สะอาด

๓.๓.๑๑ ระบบแสงสว่าง

๓.๓.๑๑.๑ แสงสว่างที่ใช้ในโรงฆ่าสัตว์ โรงพักสัตว์อาจจะใช้แสงสว่างจาก ธรรมชาติหรือจากหลอดไฟ ซึ่งมีความเข้มแสงไม่น้อยกว่าสองร้อย ลักซ์ ทั้งนี้ต้องไม่ทำให้การมองเห็นสีของเนื้อสัตว์เปลี่ยนไป

๓.๓.๑๑.๒ ติดตั้งฝาครอบหลอดไฟ ซึ่งวัสดุที่ใช้ทำฝาครอบหลอดไฟ ต้องมี ความคงทนไม่แตกหักง่าย ไม่ลดความเข้มของแสง และสามารถถอดล้างทำความสะอาดได้

๓.๓.๑๒ น้ำใช้

๓.๓.๑๒.๑ น้ำใช้ในโรงฆ่าสัตว์และโรงพักสัตว์ ต้องใส สะอาด ไม่มีกลิ่น รส มีปริมาณเพียงพอต่อการใช้งาน มีแรงดันที่เหมาะสมในการฉีดล้างทำความสะอาด มีระบบในการป้องกันการปนเปื้อนจาก ฝุ่นละอองและมลภาวะต่างๆ

๓.๓.๑๒.๒ น้ำใช้และน้ำแข็งต้องมีคุณสมบัติตามมาตรฐานของกระทรวง สาธารณสุข

๓.๓.๑๓ สิ่งอำนวยความสะดวก

๓.๓.๑๓.๑ จัดให้มีห้องเปลี่ยนเสื้อผ้าและอุปกรณ์ประกอบ แยก พนักงานชาย-หญิง อย่างเพียงพอโดยแบ่งเป็นบริเวณ ที่สกปรกและบริเวณที่สะอาด

๓.๓.๑๓.๒ จัดให้มีห้องอาบน้ำและห้องสุขาแยกพนักงานชาย-หญิง อย่างเพียงพอ โดยแบ่งเป็นบริเวณที่สกปรกและบริเวณที่ สะอาด

๓.๓.๑๔ อ่างล้างมือ

๓.๓.๑๔.๑ อ่างล้างมือควรทำจากวัสดุที่แข็งแรง ทนทานและไม่เป็นสนิม มีขนาดเล็กพอเหมาะที่จะป้องกันการกระเซ็นของน้ำขณะ ล้างมือ

๓.๓.๑๔.๒ อ่างล้างมือควรเป็นชนิดไม่ใช้มือหรือส่วนของแขนเปิด – ปิด บริเวณอ่างล้างมือควรมีสบู่เหลวและ น้ำยาฆ่าเชื้อ ท่อน้ำทิ้งจากอ่างล้างมือควรต่อลงสู่ท่อระบาย ซึ่งออกไปสู่ระบบบำบัด น้ำเสีย

๓.๓.๑๔.๓ อ่างล้างมือต้องติดตั้งไว้ทุกห้องผลิต และห้องสุขา

๓.๓.๑๕ ห้องทำงานพนักงานตรวจโรคสัตว์และพนักงานเจ้าหน้าที่ ต้องจัดให้มีห้องทำงานสำหรับพนักงานตรวจโรคสัตว์และพนักงานเจ้าหน้าที่ โดยมีอุปกรณ์สิ่งอำนวยความสะดวกที่เพียงพอต่อการปฏิบัติงาน

๔. เครื่องมือ เครื่องจักร และอุปกรณ์

- ๔.๑ เครื่องมือ เครื่องจักร และอุปกรณ์ต้องทำมาจากวัสดุที่ไม่เป็นสนิม พื้นผิวเรียบ ไม่มีรอยแยกหรือรอยแตก การบัดกรีเชื่อมรอยต่อต้องเรียบสนิท สามารถล้างทำความสะอาดและฆ่าเชื้อได้
- ๔.๒ เครื่องมือ เครื่องจักร และอุปกรณ์บางชนิด ที่ต้องใช้สารหล่อลื่น ต้องมีโครงสร้างที่ป้องกันมิให้สารหล่อลื่นต่างๆ หยดหรือปนเปื้อนกับซากสัตว์และเนื้อสัตว์
- ๔.๓ วัสดุที่ไม่อนุญาตในการทำเครื่องมือ เครื่องจักรและอุปกรณ์ ที่สัมผัสกับซากสัตว์ และเนื้อสัตว์ ได้แก่

- ๔.๓.๑ แคนเมียม ทองแดง รวมถึงโลหะที่มีส่วนผสมของแคนเมียม ทองแดง และตะกั่ว
- ๔.๓.๒ การทาสีหรือมีการเคลือบผิวหน้าวัสดุ
- ๔.๓.๓ ไม้
- ๔.๓.๔ อลูมิเนียม
- ๔.๓.๕ เครื่องปั้นดินเผา

๔.๔ เครื่องมือเครื่องจักรและอุปกรณ์ต่างๆ ไม่ควรยึดติดกับพื้นผนังห้องผลิตโดยตรง ควรมีฐานตั้งเพื่อให้เกิดความมั่นคง ไม่เกิดการสั่นหรือเสียงดัง และมีพื้นที่บริเวณใต้เครื่องมือเครื่องจักร อุปกรณ์หรือบริเวณด้านข้างซึ่งเพียงพอต่อการล้างทำความสะอาด การฆ่าเชื้อ และตรวจสอบได้ทั่วถึง

๕. การจัดการและการควบคุมสุขลักษณะ

- ๕.๑ ต้องทำการกำจัดแมลง นก สัตว์ประเภทพื้นแทะ และสัตว์มีพิษทั้งบริเวณโรงฆ่าสัตว์ และบริเวณโรงพักสัตว์อย่างสม่ำเสมอ
- ๕.๒ จัดให้มีสถานที่หรือบริเวณที่มีระบบการจัดเก็บและทำลายขยะมูลฝอยอย่างเหมาะสม
- ๕.๓ ต้องจัดให้มีพนักงานตรวจโรคสัตว์และพนักงานเจ้าหน้าที่ประจำโรงฆ่าสัตว์ และให้มีการบันทึกข้อมูลการตรวจสัตว์ก่อนฆ่าและการตรวจซากสัตว์หลังฆ่า
- ๕.๔ ต้องมีการตรวจสอบสุขภาพพนักงานเป็นประจำทุกปี
- ๕.๕ จัดให้มีบริเวณเก็บสารเคมีซึ่งตั้งอยู่ห่างจากบริเวณผลิตและที่เก็บเนื้อสัตว์ โดยมีการจัดแยกชนิดหรือประเภทของสารเคมี และให้มีป้ายปิดฉลาก

๖. ระบบบำบัดน้ำเสีย

๖.๑ สถานที่ตั้งของระบบบำบัดน้ำเสียในโรงฆ่าสัตว์ควรจะต้องอยู่ห่างจากอาคารผลิต เพื่อป้องกันกลิ่นเหม็นและสิ่งปนเปื้อนต่างๆ ที่ปนเปื้อนซากสัตว์หรือเนื้อสัตว์

๖.๒ ต้องมีระบบบำบัดน้ำเสีย เพื่อการปรับปรุงคุณภาพของน้ำทิ้งให้มีมาตรฐานน้ำทิ้ง ตามประกาศกระทรวงอุตสาหกรรม

from web : http://www.dld.go.th/home/std_kill1.html

พระราชบัญญัติควบคุมการฆ่าสัตว์และจำหน่ายเนื้อสัตว์ พ.ศ. 2535

มาตรา 1 พระราชบัญญัตินี้เรียกว่า "พระราชบัญญัติควบคุมการฆ่าสัตว์ และจำหน่ายเนื้อสัตว์ พ.ศ. 2535"

มาตรา 2* พระราชบัญญัตินี้ให้ใช้บังคับตั้งแต่วันถัดจากวันประกาศในราชกิจจานุเบกษา เป็นต้นไป

พระราชบัญญัตินี้จะให้ใช้บังคับในท้องที่ใดเกี่ยวกับสัตว์ตามที่กำหนดในกฎกระทรวง ให้ตราเป็นพระราชกฤษฎีกา *[รก.2535/45/17/9 เมษายน 2535]

มาตรา 3 ให้ยกเลิก

(1) พระราชบัญญัติควบคุมการฆ่าสัตว์และจำหน่ายเนื้อสัตว์ พ.ศ. 2502

(2) พระราชบัญญัติควบคุมการฆ่าสัตว์และจำหน่ายเนื้อสัตว์ (ฉบับที่ 2) พ.ศ.

2504

มาตรา 4 ในพระราชบัญญัตินี้

"สัตว์" หมายความว่า สัตว์ที่มีไข่สัตว์ป่า และหมายความเฉพาะโค กระบือ แพะ แกะ สุกร และสัตว์อื่นตามที่กำหนดในกฎกระทรวง

"เนื้อสัตว์" หมายความว่า เนื้อหรือส่วนอื่นของสัตว์ที่ตายแล้ว ซึ่งมีได้ปรุงแต่งให้เป็นอาหารหรือมิได้ปรุงแต่งเพื่อให้คงอยู่ไม่เปื่อยเน่า ทั้งนี้ ไม่ว่าจะอยู่ในร่างแห่งสัตว์นั้นหรือชำแหละแล้ว

"โรงพักสัตว์" หมายความว่า สถานที่พักสัตว์หรือกักสัตว์ก่อนทำการฆ่า

"โรงฆ่าสัตว์" หมายความว่า สถานที่ที่กำหนดให้ทำการฆ่าสัตว์ตามพระราช

บัญญัติ

"คณะกรรมการ" หมายความว่า คณะกรรมการควบคุมการฆ่าสัตว์และจำหน่าย

เนื้อสัตว์

"พนักงานตรวจโรคสัตว์" หมายความว่า สัตวแพทย์หรือนุคคอื่น ผู้ซึ่งอธิบดีหรือราชการส่วนท้องถิ่นแต่งตั้งให้มีอำนาจหน้าที่ตรวจโรคซึ่งมีในสัตว์หรือเนื้อสัตว์

"พนักงานเจ้าหน้าที่" หมายความว่า ผู้ซึ่งรัฐมนตรี อธิบดี หรือราชการส่วนท้องถิ่นแต่งตั้งให้ปฏิบัติการตามพระราชบัญญัตินี้

"อธิบดี" หมายความว่า อธิบดีกรมการปกครอง

"รัฐมนตรี" หมายความว่า รัฐมนตรีผู้รักษาการตามพระราชบัญญัตินี้

มาตรา 5 ให้มีคณะกรรมการคณะหนึ่งเรียกว่า คณะกรรมการควบคุมการฆ่าสัตว์และจำหน่ายเนื้อสัตว์ ประกอบด้วยปลัดกระทรวงมหาดไทยเป็นประธานกรรมการ ผู้แทนกระทรวงเกษตรและสหกรณ์ ผู้แทนกระทรวงพาณิชย์ ผู้แทนกระทรวงสาธารณสุข และผู้แทนกระทรวงอุตสาหกรรม เป็นกรรมการ และอธิบดีกรมการปกครองเป็นกรรมการและเลขานุการ

มาตรา 6 ให้คณะกรรมการมีอำนาจและหน้าที่ดังต่อไปนี้

- (1) ให้คำแนะนำต่อรัฐมนตรีในการออกกฎกระทรวงกำหนดหลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไขเกี่ยวกับการประกอบกิจการโรงฆ่าสัตว์ โรงพักสัตว์ และการฆ่าสัตว์
- (2) ให้ความเห็นชอบในการออกประกาศหรือระเบียบตามพระราชบัญญัตินี้
- (3) พิจารณาวินิจฉัยอุทธรณ์คำสั่งของอธิบดีหรือผู้ซึ่งอธิบดีมอบหมายตามพระราชบัญญัตินี้

มาตรา 7 การประชุมคณะกรรมการต้องมีกรรมการมาประชุม ไม่น้อยกว่ากึ่งหนึ่งของจำนวนกรรมการทั้งหมดจึงจะเป็นองค์ประชุม ถ้าประธานกรรมการไม่อยู่ในที่ประชุมหรือไม่อาจปฏิบัติหน้าที่ได้ ให้กรรมการที่มาประชุมเลือกกรรมการคนหนึ่งเป็นประธานในที่ประชุม การวินิจฉัยชี้ขาดของที่ประชุมให้ถือเสียงข้างมาก กรรมการคนหนึ่งให้มีเสียงหนึ่งในการลงคะแนน ถ้าคะแนนเสียงเท่ากัน ให้ประธานในที่ประชุมออกเสียงเพิ่มขึ้นอีกเสียงหนึ่งเป็นเสียงชี้ขาด

มาตรา 8 ให้คณะกรรมการมีอำนาจแต่งตั้งคณะอนุกรรมการเพื่อพิจารณาหรือปฏิบัติการตามที่คณะกรรมการมอบหมาย และให้นำมาตรา 7 มาใช้บังคับแก่การประชุมของคณะอนุกรรมการโดยอนุโลม

มาตรา 9 ในการปฏิบัติหน้าที่ ให้คณะกรรมการหรือคณะอนุกรรมการ ที่คณะกรรมการมอบหมายมีอำนาจออกคำสั่งเป็นหนังสือเรียกบุคคลที่เกี่ยวข้องมาให้ถ้อยคำหรือให้ส่งเอกสารหรือวัตถุใด ๆ มาเพื่อประกอบการพิจารณาได้

มาตรา 10 เพื่อประโยชน์ในการกำกับดูแลการตั้งโรงฆ่าสัตว์ โรงพักสัตว์ และการฆ่าสัตว์ ให้รัฐมนตรีมีอำนาจออกกฎกระทรวงดังต่อไปนี้

- (1) กำหนดที่ตั้ง เนื้อที่ แผนผัง และหลักเกณฑ์เกี่ยวกับสิ่งปลูกสร้าง และสุขลักษณะของโรงฆ่าสัตว์ โรงพักสัตว์ และการฆ่าสัตว์
- (2) กำหนดวัน เวลาเปิดและปิดโรงฆ่าสัตว์ โรงพักสัตว์ และการฆ่าสัตว์
- (3) กำหนดหลักเกณฑ์และวิธีการเพื่อให้ผู้ประกอบการปฏิบัติเกี่ยวกับการดูแลรักษาความสะอาดเรียบร้อยภายในโรงฆ่าสัตว์ โรงพักสัตว์ และการฆ่าสัตว์ให้ถูกต้องตามสุขลักษณะและอนามัย การจัดให้มีที่รวบรวมหรือ กำจัดมูลฝอยและสิ่งปฏิกูล การระบายน้ำทิ้ง การระบายอากาศ การจัดให้มีการป้องกันมิให้เกิดเหตุรำคาญและป้องกันการระบาดของโรคติดต่อ

มาตรา 11 ผู้ใดมีความประสงค์จะตั้งโรงฆ่าสัตว์ โรงพักสัตว์ และการฆ่าสัตว์ ให้ขอรับใบอนุญาตจากอธิบดีหรือผู้ซึ่งอธิบดีมอบหมายตามหลักเกณฑ์ วิธีการและเงื่อนไขที่กำหนดในกฎกระทรวง คำขอรับใบอนุญาตให้เป็นไปตามแบบที่กระทรวงมหาดไทยประกาศกำหนดในราชกิจจานุเบกษา แต่อย่างน้อยต้องมีรายการดังต่อไปนี้

- (1) วัน เดือน ปี ที่ยื่นคำขอรับใบอนุญาต
- (2) ชื่อและที่อยู่ของผู้ขอรับใบอนุญาต ถ้าผู้ขอรับใบอนุญาตเป็นนิติบุคคลต้องยื่นเอกสารหลักฐานหรือสำเนาแสดงการเป็นนิติบุคคลพร้อมกับคำขอด้วย
- (3) สถานที่ตั้งโรงฆ่าสัตว์ โรงพักสัตว์ และการฆ่าสัตว์ เมื่ออธิบดีหรือผู้ซึ่งอธิบดีมอบหมายได้รับคำขอตามวรรคหนึ่งแล้วให้อธิบดีหรือผู้ซึ่งอธิบดีมอบหมายตรวจพิจารณาว่าผู้ขอรับใบอนุญาตได้ปฏิบัติตามหลักเกณฑ์ที่กำหนดในกฎกระทรวงหรือไม่ แล้วออกใบอนุญาตหรือมีหนังสือแจ้งคำสั่งไม่อนุญาตพร้อมด้วยเหตุผลให้ผู้ขอรับใบอนุญาตทราบภายในสามสิบวันนับแต่วันที่ได้รับคำขอ

มาตรา 12 ในกรณีที่อธิบดีหรือผู้ซึ่งอธิบดีมอบหมายมีคำสั่งไม่อนุญาตผู้ขอรับใบอนุญาตมีสิทธิอุทธรณ์เป็นหนังสือต่อคณะกรรมการภายในสามสิบวันนับแต่วันทราบคำสั่งให้คณะกรรมการวินิจฉัยอุทธรณ์ภายในสามสิบวันนับแต่วันที่ได้รับอุทธรณ์ แล้วแจ้งคำวินิจฉัยเป็นหนังสือไปยังผู้อุทธรณ์ คำวินิจฉัยอุทธรณ์ให้เป็นที่สุด

มาตรา 13 ผู้รับใบอนุญาตตั้งโรงฆ่าสัตว์ โรงพักสัตว์ และการฆ่าสัตว์ ต้องแสดงใบอนุญาตไว้ ณ ที่เปิดเผยและเห็นได้ง่ายในโรงฆ่าสัตว์และโรงพักสัตว์ของตน

มาตรา 14 ในกรณีใบอนุญาตตั้งโรงฆ่าสัตว์ โรงพักสัตว์ และการฆ่าสัตว์ สูญหาย บุกสลาย หรือถูกทำลาย ให้ผู้รับใบอนุญาตตั้งโรงฆ่าสัตว์ โรงพักสัตว์ และการฆ่าสัตว์ ยื่นคำขอรับใบแทนต่อพนักงานเจ้าหน้าที่ภายในสิบห้าวันนับแต่วันที่ทราบการสูญหาย บุกสลายหรือถูกทำลาย

มาตรา 15 ผู้ใดมีความประสงค์จะฆ่าสัตว์ให้แจ้งจำนวนสัตว์ที่จะฆ่า วันและเวลาที่จะดำเนินการฆ่าสัตว์ และชื่อของโรงฆ่าสัตว์ตามแบบที่กระทรวงมหาดไทยประกาศกำหนดในราชกิจจานุเบกษาต่อพนักงานเจ้าหน้าที่ และเสียอากรการฆ่าสัตว์ตามอัตราที่กำหนดในกฎกระทรวง

ในกรณีเป็นโรงฆ่าสัตว์ของราชการส่วนท้องถิ่นหรือหน่วยราชการอื่นใดที่ได้รับอนุญาตจากรัฐมนตรี ให้เสียค่าธรรมเนียมโรงฆ่าสัตว์และค่าธรรมเนียมโรงพักสัตว์ตามอัตราที่กำหนดในกฎกระทรวงด้วย เมื่อพนักงานเจ้าหน้าที่ได้รับแจ้งตามวรรคหนึ่ง ให้พนักงานเจ้าหน้าที่ออกหลักฐานการรับแจ้งเป็นหนังสือให้แก่ผู้ที่ประสงค์จะฆ่าสัตว์ โดยกำหนดวัน และเวลาในการฆ่าสัตว์ดังกล่าวตามแบบที่กระทรวงมหาดไทยประกาศกำหนดในราชกิจจานุเบกษา

มาตรา 16 เมื่อปรากฏว่าผู้รับใบอนุญาตไม่ปฏิบัติตามกฎกระทรวงที่ออกตามพระราชบัญญัตินี้ ให้อธิบดีหรือผู้ซึ่งอธิบดีมอบหมายมีอำนาจสั่งพักใช้ใบอนุญาตตั้งโรงฆ่าสัตว์ โรงพักสัตว์ และการฆ่าสัตว์ได้ไม่เกินครั้งละหนึ่งเดือน

มาตรา 17 เมื่อปรากฏว่าผู้รับใบอนุญาตเคยถูกสั่งพักใช้ใบอนุญาตแล้วมากระทำความผิดในเหตุอย่างเดียวกันอีกภายในหนึ่งปี ให้อธิบดีหรือผู้ซึ่งอธิบดีมอบหมายมีอำนาจสั่งเพิกถอนใบอนุญาต

มาตรา 18 ก่อนสั่งพักใช้ใบอนุญาตตามมาตรา 16 หรือสั่งเพิกถอนใบอนุญาตตามมาตรา 17 ให้อธิบดีหรือผู้ซึ่งอธิบดีมอบหมายมีหนังสือเตือนให้ผู้รับใบอนุญาตปฏิบัติให้ถูกต้องภายในเวลาที่กำหนดการส่งหนังสือเตือนตามวรรคหนึ่ง ให้ส่งแก่ผู้รับใบอนุญาต ในกรณีที่ไม่พบตัวผู้รับใบอนุญาตให้ปิดหนังสือเตือนไว้ ณ สถานที่ที่ระบุไว้ในใบอนุญาต และให้ถือว่าผู้รับใบอนุญาตได้ทราบคำเตือนนั้นแล้วตั้งแต่วันปิดหนังสือเตือน

มาตรา 19 ในกรณีผู้รับใบอนุญาตถูกสั่งพักใช้หรือเพิกถอนใบอนุญาตตามมาตรา 16 และมาตรา 17 ให้นำมาตรา 12 มาใช้บังคับโดยอนุโลม

มาตรา 20 ภายใต้บังคับมาตรา 22 ให้ผู้ที่ประสงค์จะฆ่าสัตว์นำสัตว์ไปยังโรงพักสัตว์และจะต้องฆ่าสัตว์นั้นในโรงฆ่าสัตว์ตามวันและเวลาที่พนักงานเจ้าหน้าที่กำหนดตามมาตรา 15 วรรคสาม

มาตรา 21 ห้ามมิให้ผู้ใดนำสัตว์ออกจากโรงพักสัตว์หรือโรงฆ่าสัตว์ เว้นแต่จะได้รับอนุญาตจากพนักงานเจ้าหน้าที่

มาตรา 22 ในกรณีต่อไปนี้ จะฆ่าสัตว์นอกโรงฆ่าสัตว์ได้แต่ต้องปฏิบัติตามข้อกำหนดในกฎกระทรวง

- (1) การฆ่าสัตว์ซึ่งต้องฆ่า ณ ที่ใดที่หนึ่งโดยเฉพาะ ตามพิธีกรรมในทางศาสนา
- (2) การฆ่าสัตว์ในท้องที่ซึ่งผู้ว่าราชการจังหวัดแห่งท้องที่นั้นประกาศเป็นครั้งคราวว่าเป็นท้องที่กันดาร และจำเป็นต้องฆ่าสัตว์ในท้องที่นั้น
- (3) การฆ่าสัตว์ในกรณีที่มีเหตุสมควรเป็นพิเศษ

มาตรา 23 ในกรณีที่พนักงานตรวจโรคสัตว์มีเหตุควรสงสัยว่าสัตว์ที่จะฆ่านั้นเป็นโรคระบาดหรือเป็นโรคหรือมีลักษณะตามที่กำหนดในกฎกระทรวงว่าไม่เหมาะสมที่จะใช้เนื้อสัตว์เช่นนั้นเป็นอาหาร ให้พนักงานเจ้าหน้าที่มีอำนาจสั่งงดการฆ่าสัตว์และแยกสัตว์นั้นไว้เพื่อตรวจพิสูจน์ได้ภายหลังที่ได้ทำการตรวจพิสูจน์แล้ว พนักงานเจ้าหน้าที่อาจมีคำสั่งให้ดำเนินการฆ่าสัตว์นั้นได้ ในกรณีที่ปรากฏว่าสัตว์ที่จะฆ่านั้นเป็นโรคระบาดหรือเป็นโรคหรือมีลักษณะตามที่กำหนดในกฎกระทรวงว่าไม่เหมาะสมที่จะใช้เนื้อสัตว์เช่นนั้นเป็นอาหาร ให้พนักงานเจ้าหน้าที่คืนเงินอากรและค่าธรรมเนียมสำหรับโรงฆ่าสัตว์ให้แก่ผู้ที่ประสงค์จะฆ่าสัตว์นั้น

มาตรา 24 เมื่อได้ฆ่าสัตว์แล้วห้ามมิให้ผู้ใดนำเนื้อสัตว์ออกจากโรงฆ่าสัตว์ก่อนที่พนักงานเจ้าหน้าที่ประทับตรารับรองให้จำหน่ายที่เนื้อสัตว์นั้นแล้ว ในกรณีที่น่าปรากฏแก่พนักงานตรวจโรคสัตว์ว่าเนื้อสัตว์ของสัตว์ที่ฆ่า เป็นโรคและหรือมีลักษณะตามที่กำหนดในกฎกระทรวงว่าไม่เหมาะสมที่จะใช้ เนื้อสัตว์เช่นนั้นเป็นอาหาร ให้พนักงานเจ้าหน้าที่มีอำนาจทำลายเนื้อสัตว์นั้นเสียทั้งตัวหรือบางส่วน หรือจัดทำให้เป็นเนื้อสัตว์ที่ควรใช้เป็นอาหารเสียก่อนได้

มาตรา 25 ผู้ใดประสงค์จะจำหน่ายเนื้อสัตว์ของสัตว์ที่ตายเองหรือที่มีได้ถูกฆ่าตามพระราชบัญญัตินี้ให้นำเนื้อสัตว์ของสัตว์นั้นซึ่งอยู่ในสภาพที่ยังมิได้ฆ่าและไปให้พนักงานตรวจโรคสัตว์ตรวจ หรือในกรณีมีเหตุสมควรจะขอให้พนักงานตรวจโรคสัตว์ไปตรวจเนื้อสัตว์นั้นก็ได้ ทั้งนี้ โดยเสียค่าธรรมเนียมตามอัตราที่กำหนดในกฎกระทรวง เมื่อพนักงานตรวจโรคสัตว์ได้ตรวจแล้วเห็นว่า เป็นเนื้อสัตว์ที่ควรใช้เป็นอาหารได้ ก็ให้พนักงานเจ้าหน้าที่ประทับตรารับรองให้จำหน่ายที่เนื้อสัตว์นั้นแล้วจึงให้จำหน่ายได้ ในกรณีที่พนักงานตรวจโรคสัตว์เห็นว่าไม่เหมาะสมที่จะใช้เนื้อสัตว์นั้นเป็นอาหารให้นำมาตรา 24 วรรคสอง มาใช้บังคับโดยอนุโลม

มาตรา 26 ห้ามมิให้ผู้ใดจำหน่ายหรือมีไว้เพื่อจำหน่ายซึ่งเนื้อสัตว์ที่ถูกฆ่าโดยมิได้มีการแจ้งตามมาตรา 15 วรรคหนึ่ง

มาตรา 27 ผู้ใดไม่ปฏิบัติตามมาตรา 11 ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินหนึ่งปี หรือปรับไม่เกินห้าพันบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ

มาตรา 28 ผู้รับใบอนุญาตตั้งโรงฆ่าสัตว์ โรงพักสัตว์ และการฆ่าสัตว์ผู้ใดไม่ปฏิบัติตามมาตรา 13 หรือมาตรา 14 ต้องระวางโทษปรับไม่เกินหนึ่งพันบาท

มาตรา 29 ผู้ใดไม่ปฏิบัติตามมาตรา 15 มาตรา 20 มาตรา 22 หรือมาตรา 25 ต้องระวางโทษดังนี้

(1) ถ้าเป็นโคหรือกระบือ จำคุกไม่เกินหนึ่งปี หรือปรับตัวละไม่เกินห้าพันบาทเรียงตามรายตัวสัตว์ที่ฆ่า หรือทั้งจำทั้งปรับ

(2) ถ้าเป็นสัตว์นอกจากโคหรือกระบือ จำคุกไม่เกินสามเดือน หรือปรับตัวละไม่เกินสองพันห้าร้อยบาทเรียงตามรายตัวสัตว์ที่ฆ่า หรือทั้งจำทั้งปรับ

มาตรา 30 ผู้รับใบอนุญาตตั้งโรงฆ่าสัตว์ โรงพักสัตว์ และการฆ่าสัตว์ ผู้ใดฆ่าสัตว์เกินจำนวนสัตว์ที่ผู้ประสงค์จะฆ่าได้แจ้งไว้ตามมาตรา 15 วรรคหนึ่ง ต้องระวางโทษปรับเรียงตามรายตัวสัตว์ที่ฆ่าเกินจำนวนตัวละไม่เกินห้าพันบาทหรือสองพันห้าร้อยบาทตามมาตรา 29 (1) หรือ (2) แล้วแต่กรณี

มาตรา 31 ผู้ใดฝ่าฝืนมาตรา 21 มาตรา 24 หรือมาตรา 26 ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินสามเดือน หรือปรับไม่เกินสองพันห้าร้อยบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ

มาตรา 32 ในกรณีที่โรงพยาบาลและโรงพยาบาลได้เปิดดำเนินการตามมาตรา 5 แห่งพระราชบัญญัติควบคุมการฆ่าสัตว์และจำหน่ายเนื้อสัตว์ พ.ศ.2502 อยู่แล้ว ในวันที่พระราชบัญญัตินี้ใช้บังคับ ให้ถือว่าได้มีการขอรับใบอนุญาตและได้รับใบอนุญาตตามมาตรา 11 แห่งพระราชบัญญัตินี้แล้ว และให้อธิบดีหรือผู้ซึ่งอธิบดีมอบหมายออกใบอนุญาตให้ ในกรณีตามวรรคหนึ่งไม่กระทบกระเทือนต่อสัญญาที่ส่วนราชการได้ทำไว้กับบุคคลใด ๆ เกี่ยวกับโรงพยาบาลและโรงพยาบาล และให้ราชการส่วนท้องถิ่นที่เป็นนิติบุคคลซึ่งโรงพยาบาลและโรงพยาบาลตามสัญญานั้นตั้งอยู่ในเขตเป็นคู่สัญญาตามสัญญานั้นแทนส่วนราชการซึ่งเป็นคู่สัญญา

มาตรา 33 ในกรณีที่มีการฆ่าสัตว์โดยบุคคลที่ได้รับมอบหมายให้ตั้งโรงพยาบาลและโรงพยาบาลตามมาตรา 5 แห่งพระราชบัญญัติควบคุมการฆ่าสัตว์และจำหน่ายเนื้อสัตว์ พ.ศ.2502 อยู่แล้ว ในวันที่พระราชบัญญัตินี้ใช้บังคับให้มาตรา 5 มาตรา 6 และมาตรา 7 แห่งพระราชบัญญัติควบคุมการฆ่าสัตว์ และจำหน่ายเนื้อสัตว์ พ.ศ.2502 ยังคงมีผลใช้บังคับต่อไปจนกว่าการมอบหมายนั้นจะสิ้นสุดลง และในกรณีดังกล่าวให้ผู้ประสงค์จะฆ่าสัตว์ที่โรงพยาบาลดังกล่าวเสียค่าธรรมเนียมสำหรับโรงพยาบาลและค่าธรรมเนียมสำหรับโรงพยาบาลตามมาตรา 15 แห่งพระราชบัญญัตินี้ด้วย

มาตรา 34 บรรดาพระราชกฤษฎีกา กฎกระทรวง ประกาศ ระเบียบ ข้อบังคับ และคำสั่งที่ออกตามพระราชบัญญัติควบคุมการฆ่าสัตว์และจำหน่ายเนื้อสัตว์ พ.ศ.2502 ให้ยังคงใช้บังคับได้ต่อไปเท่าที่ไม่ขัดหรือแย้งกับพระราชบัญญัตินี้ ทั้งนี้ จนกว่าจะมีพระราชกฤษฎีกา กฎกระทรวง ประกาศระเบียบ ข้อบังคับ และคำสั่งที่ออกตามพระราชบัญญัตินี้ใช้บังคับ

มาตรา 35 ให้รัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทยรักษาการตามพระราชบัญญัตินี้ และให้มีอำนาจออกกฎกระทรวงกำหนดอัตราอากรและค่าธรรมเนียมไม่เกินอัตราท้ายพระราชบัญญัตินี้ ลดหรือยกเว้นอากรหรือค่าธรรมเนียม และกำหนดกิจการอื่น ๆ เพื่อปฏิบัติการตามพระราชบัญญัตินี้ กฎกระทรวงนั้น เมื่อได้ประกาศในราชกิจจานุเบกษาแล้วให้ใช้ บังคับได้

ผู้รับสนองพระบรมราชโองการ

อานันท์ ปันยารชุน

นายกรัฐมนตรี

อัตราอาหารและค่าธรรมเนียม

1. อาหารการฆ่าสัตว์

โค	ตัวละ	12 บาท
กระบือ	ตัวละ	15 บาท
สุกร	ตัวละ	10 บาท
สุกรที่มีน้ำหนักต่ำกว่า 22.5 กิโลกรัม	ตัวละ	5 บาท
แพะ หรือ แกะ	ตัวละ	4 บาท
สัตว์อื่นตามที่กำหนดในกฎกระทรวง	ตัวละ	4 บาท

2. ค่าธรรมเนียมโรงฆ่าสัตว์

โค	ตัวละ	12 บาท
กระบือ	ตัวละ	15 บาท
สุกร	ตัวละ	15 บาท
แพะ หรือ แกะ	ตัวละ	4 บาท
สัตว์อื่นตามที่กำหนดในกฎกระทรวง	ตัวละ	4 บาท

3. ค่าธรรมเนียมโรงพักสัตว์

ตัวละ 3 บาท

4. ค่าธรรมเนียมการประทับตรารับรองให้จำหน่ายเนื้อสัตว์ของสัตว์ที่ตายเองหรือที่มีได้ถูกฆ่าตามพระราชบัญญัตินี้

(ก) ค่าพาหนะของพนักงานตรวจโรคสัตว์ตามระเบียบว่าด้วยค่าใช้จ่ายในการเดินทางไปราชการของทางราชการ

(ข) ค่าเบี้ยเลี้ยงของพนักงานตรวจโรคสัตว์ตามระเบียบว่าด้วยค่าใช้จ่ายในการเดินทางไปราชการของทางราชการ

(ค) ค่าธรรมเนียมการประทับตรารับรองให้จำหน่ายเนื้อสัตว์

โค	ตัวละ	12 บาท
กระบือ	ตัวละ	15 บาท
สุกร	ตัวละ	10 บาท
สุกรที่มีน้ำหนักต่ำกว่า 22.5 กิโลกรัม	ตัวละ	5 บาท
แพะ หรือ แกะ	ตัวละ	4 บาท
สัตว์อื่นตามที่กำหนดในกฎกระทรวง	ตัวละ	4 บาท

5. ค่าธรรมเนียมใบอนุญาตตั้งโรงฆ่าสัตว์

โรงพักสัตว์ และการฆ่าสัตว์ ฉบับละ 200 บาท

6. ค่าธรรมเนียมใบอนุญาต

ฉบับละ 50 บาท

หมายเหตุ:- เหตุผลในการประกาศใช้พระราชบัญญัติฉบับนี้ คือ โดยที่ได้เกิด
ภาวะขาดแคลนเนื้อสัตว์สำหรับบริโภคในหลายพื้นที่ของประเทศทำให้ราคา
เนื้อสัตว์ปรับตัวสูงขึ้นอย่างต่อเนื่อง ซึ่งการแก้ไขปัญหาเกี่ยวกับเนื้อสัตว์ใน
ระยะยาวเพื่อให้เกิดประโยชน์ต่อผู้บริโภคอย่างแท้จริงจะต้องดำเนินการ
ส่งเสริมสนับสนุนให้เป็นการค้าแบบเสรีไม่ให้มีการผูกขาด สมควรปรับปรุง
กฎหมายว่าด้วยการควบคุมการฆ่าสัตว์และจำหน่ายเนื้อสัตว์ให้เหมาะสมยิ่งขึ้น
จึงจำเป็นต้องตราพระราชบัญญัตินี้

กฎกระทรวง

(พ.ศ. ๒๕๖๖)

ออกตามความในพระราชบัญญัติควบคุมการฆ่าสัตว์และจำหน่ายเนื้อสัตว์

พ.ศ. ๒๕๖๕

อาศัยอำนาจตามความในมาตรา ๔ และมาตรา ๓๕ แห่งพระราชบัญญัติควบคุมการฆ่าสัตว์และจำหน่ายเนื้อสัตว์ พ.ศ. ๒๕๖๕ รัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทยออกกฎกระทรวงไว้ ดังต่อไปนี้
ให้ไก่ เป็ด และห่าน เป็นสัตว์ตามมาตรา ๔ แห่งพระราชบัญญัติควบคุมการฆ่าสัตว์และจำหน่ายเนื้อสัตว์ พ.ศ. ๒๕๖๕

ให้ไว้ ณ วันที่ ๑๓ พฤษภาคม พ.ศ. ๒๕๖๖

พลเอก ชวลิต ยงใจยุทธ

รัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทย

หมายเหตุ:- เหตุผลในการประกาศใช้กฎกระทรวงฉบับนี้ คือ โดยที่เป็นการสมควรกำหนดให้ไก่ เป็ด และห่าน เป็นสัตว์ตามพระราชบัญญัติควบคุมการฆ่าสัตว์และจำหน่ายเนื้อสัตว์ พ.ศ. ๒๕๖๕ และโดยที่มาตรา ๔ แห่งพระราชบัญญัติควบคุมการฆ่าสัตว์และจำหน่ายเนื้อสัตว์ พ.ศ. ๒๕๖๕ บัญญัติให้การกำหนดสัตว์อื่นเป็นสัตว์ตามพระราชบัญญัติดังกล่าวต้องกระทำโดยกฎกระทรวง จึงจำเป็นต้องออกกฎกระทรวงนี้

(ราชกิจจานุเบกษา เล่ม ๑๑๐ ตอนที่ ๕๐ ลงวันที่ ๕ กรกฎาคม ๒๕๖๖)

กฎกระทรวง

ฉบับที่ ๒ (พ.ศ. ๒๕๖๖)

ออกตามความในพระราชบัญญัติควบคุมการฆ่าสัตว์และจำหน่ายเนื้อสัตว์

พ.ศ. ๒๕๖๕

อาศัยอำนาจตามความในมาตรา ๒๒ และมาตรา ๓๕ แห่งพระราชบัญญัติควบคุมการฆ่าสัตว์และจำหน่ายเนื้อสัตว์ พ.ศ. ๒๕๖๕ รัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทยออกกฎกระทรวงไว้ ดังต่อไปนี้

ข้อ ๑ ผู้ใดมีความประสงค์จะฆ่าสัตว์นอกโรงฆ่าสัตว์ให้ยื่นแบบแจ้งการฆ่าสัตว์นอกโรงฆ่าสัตว์ต่อพนักงานเจ้าหน้าที่ตามแบบ มจส. ๑๒

ข้อ ๒ เมื่อได้รับแบบแจ้งการฆ่าสัตว์นอกโรงฆ่าสัตว์ ให้พนักงานเจ้าหน้าที่ออกหลักฐานการรับแจ้งการฆ่าสัตว์ให้แก่ผู้แจ้ง และพนักงานเจ้าหน้าที่จะสอบข้อเท็จจริงเพื่อประกอบการพิจารณาก็ได้

ให้ไว้ ณ วันที่ ๑๓ พฤษภาคม พ.ศ. ๒๕๖๖

พลเอก ชวลิต ยงใจยุทธ

รัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทย

หมายเหตุ:- เหตุผลในการประกาศใช้กฎกระทรวงฉบับนี้ คือ โดยที่มาตรา ๒๒ แห่งพระราชบัญญัติควบคุมการฆ่าสัตว์และจำหน่ายเนื้อสัตว์ พ.ศ. ๒๕๖๕ บัญญัติให้การฆ่าสัตว์นอกโรงฆ่าสัตว์ต้องปฏิบัติตามข้อกำหนดในกฎกระทรวง จึงจำเป็นต้องออกกฎกระทรวงนี้

(ราชกิจจานุเบกษา เล่ม ๑๑๐ ตอนที่ ๕๐ ลงวันที่ ๕ กรกฎาคม ๒๕๖๖)

กฎกระทรวง

ฉบับที่ ๓ (พ.ศ. ๒๕๓๖)

ออกตามความในพระราชบัญญัติควบคุมการฆ่าสัตว์และจำหน่ายเนื้อสัตว์

พ.ศ. ๒๕๓๕

อาศัยอำนาจตามความในมาตรา ๒๓ มาตรา ๒๔ และมาตรา ๓๕ แห่งพระราชบัญญัติควบคุมการฆ่าสัตว์และจำหน่ายเนื้อสัตว์ พ.ศ. ๒๕๓๕ รัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทยออกกฎกระทรวงไว้ดังต่อไปนี้

ข้อ ๑ สัตว์ที่เป็นโรคระบาด หรือเป็นโรค หรือมีลักษณะดังต่อไปนี้ ให้ถือว่าไม่เหมาะสมที่จะใช้เนื้อสัตว์เช่นนั้นเป็นอาหารตามมาตรา ๒๓

- ๐ วัณโรค (TUBERCULOSIS)
- ๐ โรคพิษสุนัขบ้า (RABIES)
- ๐ โรค布鲁เซลโลซิส (BRUCELLOSIS)
- ๐ โรคอาโทรฟิกไรไนติส (ATROPHIC RHINITIS)
- ๐ โรคบาดทะยัก (TETANUS)
- ๐ โรคไขขา (BLACKLEG)
- ๐ โรคไฟลามทุ่งของสุกร (SWINE ERYSIPELAS)
- ๐ โรคแอนแทรกซ์ (ANTHRAX)
- ๐ โรคปากและเท้าเปื่อย (FOOT AND MOUTH DISEASE)
- ๐ โรคทริคิโนซิส (TRICHINOSIS)
- ๐ โรคเมลิโอไอโดซิส (MELIOIDOSIS)
- ๐ โรคเลปโตสไปโรซิส (LEPTOSPIROSIS)
- ๐ โรคคองทาคิอูสพลูโรนิวมอเนีย (CONTAGIOUS PLEUROPNEUMONIA)
- ๐ โรคพาราทูเบอร์คูโลซิส (PARA-TUBERCULOSIS หรือ JOHNE'S DISEASE)
- ๐ โรคไขสมองอักเสบจากเชื้อไวรัส (VIRAL ENCEPHALITIS)
- ๐ โรคคอหิวคัสสุกร (SWINE FEVER)
- ๐ โรคแอกติโนมัยโคซิส (ACTINOMYCOSIS)

- 0 โรคแอคติโนบาซิลโลซิส (ACTINOBACILLOSIS)
- 0 โรคชีขาว (PULLORUM)
- 0 กาฬโรคของสัตว์ปีก (FOWL PLAGUE)
- 0 โรคนิวคาสเซิล (NEWCASTLE)
- 0 โรคларริงโกเทรกีไอติสติดต่อกัน (INFECTIOUS LARYNGOTRACHEITIS)
- 0 โรคกัมโบโร (GUMBORO)
- 0 โรคพิททาโคซิส (PSITTACOSIS)
- 0 โรคมาร์ก (MAREK'S DISEASE)
- 0 โรคฝีดาษ (FOWLPOX)
- 0 สัตว์ที่มีลักษณะบวมทั้งตัว (GENERALIZED EDEMA)
- 0 สัตว์ที่ผอมแห้งมาก (EMACIATION)
- 0 สัตว์ที่มีอาการไขว้สูง สำหรับสุกรที่มีไขว้สูงตั้งแต่ ๑๐๖ องศาฟาเรนไฮต์ขึ้นไป

สำหรับโค กระบือ แพะหรือแกะที่มีไขว้สูงตั้งแต่ ๑๐๕ องศาฟาเรนไฮต์ขึ้นไป

- 0 สัตว์ที่ตั้งท้อง หรือสัตว์ที่เพิ่งคลอดใหม่
- 0 สัตว์ที่เป็นแผลฝี ทั่วๆ ไป
- 0 สัตว์ที่ปรากฏชัดว่าได้ฉีดวัคซีนแล้วยังไม่ครบยี่สิบเอ็ดวัน
- 0 สัตว์ที่เป็นโรคระบาดสัตว์ตามกฎหมายว่าด้วยโรคระบาดสัตว์

ข้อ ๒ เนื้อสัตว์ที่เป็นโรคและหรือมีลักษณะดังต่อไปนี้ ให้ถือว่าไม่เหมาะสมที่จะใช้เนื้อสัตว์
เช่นนั้นเป็นอาหารตามมาตรา ๒๔

- 0 โรคในข้อ ๑(๑) ถึง (๒๖)
- 0 เนื้อสัตว์ที่มีลักษณะเป็นโรคดีซ่าน (JAUNDICE)
- 0 เนื้อสัตว์ที่มีโรคโลหิตเป็นพิษ (SEPTICEMIA)
- 0 เนื้อสัตว์ที่เป็นแผลฝี หนอง เน่า หรือเนื่อตาย (NECROSIS)
- 0 เนื้อสัตว์ที่มีตัวพยาธิ
- 0 เนื้อสัตว์ที่ชำ หรือมีโลหิตคั่งฝังอยู่ในเนื้อสัตว์นั้น
- 0 เนื้อสัตว์ที่มีลักษณะอักเสบ บวม หรือแข็งเป็นไต
- 0 เนื้อสัตว์ที่มีกลิ่นปัสสาวะ หรือกลิ่นยา

๐ เนื้อสัตว์ที่ไม่สะอาด ไม่สด หรือมีสีค้ำคล้ำ

ให้ไว้ ณ วันที่ ๑๓ พฤษภาคม พ.ศ. ๒๕๖๖

พลเอก ชวลิต ยงใจยุทธ

รัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทย

หมายเหตุ:- เหตุผลในการประกาศใช้กฎกระทรวงฉบับนี้ คือ โดยที่มาตรา ๒๓ และมาตรา ๒๔ แห่งพระราชบัญญัติควบคุมการฆ่าสัตว์และจำหน่ายเนื้อสัตว์ พ.ศ. ๒๕๓๕ บัญญัติให้การกำหนดโรคระบาด โรค หรือลักษณะของสัตว์ซึ่งไม่เหมาะสมที่จะใช้เป็นอาหารต้องกระทำโดยกฎกระทรวง จึงจำเป็นต้องออกกฎกระทรวงนี้

(ราชกิจจานุเบกษา เล่มที่ ๑๑๐ ตอนที่ ๕๐ ลงวันที่ ๕ กรกฎาคม ๒๕๖๖)

กฎกระทรวง

ฉบับที่ ๔ (พ.ศ. ๒๕๓๖)

ออกตามความในพระราชบัญญัติควบคุมการฆ่าสัตว์และจำหน่ายเนื้อสัตว์

พ.ศ. ๒๕๓๕

อาศัยอำนาจตามความในมาตรา ๓๕ แห่งพระราชบัญญัติควบคุมการฆ่าสัตว์และจำหน่ายเนื้อสัตว์ พ.ศ. ๒๕๓๕ รัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทยออกกฎกระทรวงไว้ดังต่อไปนี้

ข้อ ๑ ให้เรียกเก็บอากรการฆ่าสัตว์ตามอัตรา ดังต่อไปนี้

โค	ตัวละ ๑๒	บาท
กระบือ	ตัวละ ๑๕	บาท
สุกร	ตัวละ ๑๐	บาท
สุกรที่มีน้ำหนักต่ำกว่า ๒๒.๕ กิโลกรัม	ตัวละ ๕	บาท
แพะ หรือ แกะ	ตัวละ ๔	บาท
ไก่ เป็ด หรือ ห่าน	ตัวละ ๑๐	สตางค์

ข้อ ๒ สำหรับการฆ่าสัตว์ในโรงฆ่าสัตว์ของราชการส่วนท้องถิ่น หรือหน่วยราชการอื่นใดที่ได้รับอนุญาตจากรัฐมนตรี ให้เรียกเก็บค่าธรรมเนียมโรงฆ่าสัตว์ และค่าธรรมเนียมโรงพักสัตว์ตามอัตราดังต่อไปนี้

๐) ค่าธรรมเนียมโรงฆ่าสัตว์

โค	ตัวละ ๑๒	บาท
กระบือ	ตัวละ ๑๕	บาท
สุกร	ตัวละ ๑๕	บาท
แพะ หรือ แกะ	ตัวละ ๔	บาท
ไก่	ตัวละ ๓๐	สตางค์
เป็ด	ตัวละ ๕๐	สตางค์
ห่าน	ตัวละ ๑	บาท

๐ ค่าธรรมเนียมโรงพักสัตว์

โค กระบือ สุกร แพะ หรือ แกะ ตัวละ ๓ บาท

ไก่ เป็ด หรือ ห่าน ตัวละ ๑๐ สตางค์

ข้อ ๓ ให้เรียกเก็บค่าธรรมเนียมการประทับตรารับรองให้จำหน่ายเนื้อสัตว์ของสัตว์ที่ตายเอง หรือที่มีได้ถูกฆ่าตามพระราชบัญญัตินี้ตามอัตรา ดังต่อไปนี้

๐ ค่าพาหนะของพนักงานตรวจโรคสัตว์ตามระเบียบว่าด้วยค่าใช้จ่ายในการเดินทางไปราชการของทางราชการ

๐ ค่าเบี้ยเลี้ยงของพนักงานตรวจโรคสัตว์ตามระเบียบว่าด้วยค่าใช้จ่ายในการเดินทางไปราชการของทางราชการ

๐ ค่าธรรมเนียมการประทับตรารับรองให้จำหน่ายเนื้อสัตว์

โค ตัวละ ๑๒ บาท

กระบือ ตัวละ ๑๕ บาท

สุกร ตัวละ ๑๐ บาท

สุกรที่มีน้ำหนักต่ำกว่า ๒๒.๕ กิโลกรัม ตัวละ ๕ บาท

แพะ หรือ แกะ ตัวละ ๔ บาท

ไก่ เป็ด หรือ ห่าน ตัวละ ๑๐ บาท

ข้อ ๔ ให้ยกเว้นอากรการฆ่าสัตว์สำหรับการฆ่าสุกร ไก่ เป็ด หรือ ห่าน เพื่อส่งออกจำหน่ายยังต่างประเทศ

ข้อ ๕ ให้ยกเว้นอากรฆ่าสัตว์ ค่าธรรมเนียมโรงฆ่าสัตว์ และค่าธรรมเนียมโรงพักสัตว์ ในกรณีที่ผู้แจ้งการฆ่าสัตว์จะทำการฆ่าสัตว์ในวันตรุษอิดิลอฎฮา และวันเมอลิดนาบี ณ มัสยิดในหนึ่งปีรวมกันไม่เกินมัสยิดละสองครั้ง และแต่ละครั้งให้ยกเว้นสำหรับโคและกระบือรวมกันไม่เกินสองตัวสำหรับแพะหรือแกะรวมกันไม่เกินสี่ตัว

ข้อ ๖ ภายใต้ข้อบังคับ ๕ การฆ่าไก่ เป็ด และห่านที่สามารถทำการฆ่านอกโรงฆ่าสัตว์ ตามมาตรา ๒๒ แห่งพระราชบัญญัติควบคุมการฆ่าสัตว์และจำหน่ายเนื้อสัตว์ พ.ศ. ๒๕๓๕ ให้ยกเว้นอากรการฆ่าสัตว์ ค่าธรรมเนียมโรงฆ่าสัตว์ และค่าธรรมเนียมโรงพักสัตว์ แต่ถ้านำสัตว์มาฆ่าในโรงฆ่าสัตว์ของราชการส่วนท้องถิ่น หรือหน่วยราชการอื่นใดที่ได้รับอนุญาตจากรัฐมนตรี ให้ยกเว้นเฉพาะอากรการฆ่าสัตว์

ข้อ ๗ ให้ยกเว้นอากรการฆ่าสัตว์ ค่าธรรมเนียมโรงฆ่าสัตว์ และค่าธรรมเนียมโรงพักสัตว์ สำหรับการฆ่าสัตว์เพื่อตรวจพิสูจน์หรือทดลองทางวิชาการ โดยเจ้าพนักงานผู้มีอำนาจหน้าที่ของกรมปศุสัตว์ หรือโดยเจ้าหน้าที่ของหน่วยราชการ หรือขององค์กรที่ได้รับอนุญาตจากรัฐมนตรีไม่ว่าจะเป็นการฆ่านอกโรงฆ่าสัตว์หรือในโรงฆ่าสัตว์ก็ตาม

ข้อ ๘ ให้ยกเว้นอากรการฆ่าสัตว์ ค่าธรรมเนียมโรงฆ่าสัตว์ และค่าธรรมเนียมโรงพักสัตว์ ให้แก่องค์การผลิตอาหารสำเร็จรูปเฉพาะการฆ่าสัตว์เพื่อผลิตอาหารสำเร็จรูป ณ โรงฆ่าสัตว์และโรงพักสัตว์ ขององค์การผลิตอาหารสำเร็จรูป

ข้อ ๙ ให้เรียกเก็บค่าธรรมเนียมใบอนุญาตตั้งโรงฆ่าสัตว์ โรงพักสัตว์และการฆ่าสัตว์ ฉบับละ ๒๐๐ บาท

ข้อ ๑๐ ให้เรียกเก็บค่าธรรมเนียมใบแทนอนุญาตตั้งโรงฆ่าสัตว์ โรงพักสัตว์ และการฆ่าสัตว์ ฉบับละ ๕๐ บาท

ให้ไว้ ณ วันที่ ๑๓ พฤษภาคม พ.ศ. ๒๕๖๖

พลเอก ชวลิต ยงใจยุทธ

รัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทย

หมายเหตุ:- เหตุผลในการประกาศใช้กฎกระทรวงฉบับนี้ คือ เนื่องจากมาตรา ๓๕ แห่งพระราชบัญญัติควบคุมการฆ่าสัตว์และจำหน่ายเนื้อสัตว์ พ.ศ. ๒๕๑๕ บัญญัติมีอำนาจออกกฎกระทรวงกำหนดอัตราอากรและค่าธรรมเนียมไม่เกินอัตราท้ายพระราชบัญญัติ จึงจำเป็นต้องออกกฎกระทรวงนี้

(ราชกิจจานุเบกษา เล่มที่ ๑๑๐ ตอนที่ ๕๐ ลงวันที่ ๕ กรกฎาคม ๒๕๖๖)

กฎกระทรวง

ฉบับที่ 5 (พ.ศ. 2539)

ออกตามความในพระราชบัญญัติควบคุมการฆ่าสัตว์และจำหน่ายเนื้อสัตว์

พ.ศ. 2535

อาศัยอำนาจตามความในมาตรา 10 มาตรา 11 และมาตรา 35 แห่งพระราชบัญญัติควบคุมการฆ่าสัตว์และจำหน่ายเนื้อสัตว์ พ.ศ. 2535 รัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทยออกกฎกระทรวงไว้ดังต่อไปนี้

ข้อ 1 ก่อนที่จะมีการก่อสร้าง โรงฆ่าสัตว์ โรงพักสัตว์ และการฆ่าสัตว์ ให้ผู้ที่มีความประสงค์จะตั้งโรงฆ่าสัตว์ โรงพักสัตว์ และการฆ่าสัตว์ ยื่นคำขอรับใบอนุญาตตั้งโรงฆ่าสัตว์ โรงพักสัตว์ และการฆ่าสัตว์ พร้อมหลักฐานต่อนายอำเภอ ปลัดอำเภอ ผู้เป็นหัวหน้าประจำกิ่งอำเภอ หรือผู้อำนวยการเขต เพื่อเสนอต่อผู้ว่าราชการจังหวัดหรือปลัดกรุงเทพมหานคร แล้วแต่กรณี ดังนี้

(1) กรณีผู้ขออนุญาตเป็นบุคคลธรรมดา ให้ยื่นสำเนาทะเบียนบ้านและบัตรประจำตัวประชาชนหรือใบสำคัญประจำตัวคนต่างด้าว

(2) กรณีผู้ขออนุญาตเป็นนิติบุคคล ให้ยื่นสำเนาหลักฐานการจดทะเบียนนิติบุคคล วัตถุประสงค์ และผู้มีอำนาจลงชื่อแทนนิติบุคคล

(3) ผู้ขออนุญาตจะต้องแนบสำเนาเอกสารหลักฐานแสดงกรรมสิทธิ์หรือสิทธิครอบครองที่ดินในระหว่างที่ใช้เป็นที่ตั้งโรงฆ่าสัตว์และโรงพักสัตว์ และในกรณีที่ผู้ขออนุญาตไม่ใช่เจ้าของที่ดินให้มีหนังสือแสดงความยินยอมของเจ้าของที่ดินที่ให้ใช้ที่ดินดังกล่าวเป็นที่ตั้งโรงฆ่าสัตว์ โรงพักสัตว์ และการฆ่าสัตว์

(4) แผนผังแสดงสถานที่ขอตั้งโรงฆ่าสัตว์ โรงพักสัตว์และสิ่งปลูกสร้างอื่น ตลอดจนที่รวบรวมหรือกำจัดมูลฝอยสิ่งปฏิกูลที่บำบัดน้ำเสีย และที่ระบายน้ำทิ้ง พร้อมทั้งแสดงรายละเอียดที่ตั้ง เนื้อที่และระยะห่างของบ้านเรือนที่พักอาศัยของราษฎร สิ่งปลูกสร้างและสิ่งแวดล้อมอื่นๆ ในบริเวณใกล้เคียงโดยรอบ

(5) แบบแปลนโรงฆ่าสัตว์และโรงพักสัตว์ที่จะดำเนินการก่อสร้าง

(6) รายละเอียดเกี่ยวกับการควบคุมดูแลรักษาความสะอาดเรียบร้อยภายในโรงฆ่าสัตว์ โรงพักสัตว์ และการฆ่าสัตว์ การจัดให้มีที่รวบรวมหรือกำจัดมูลฝอย สิ่งปฏิกูล การบำบัดน้ำเสีย การระบายน้ำทิ้ง การระบายอากาศและการควบคุมเสียง รวมทั้งการขจัดมลพิษหรือสิ่งใดๆ ที่มีผลกระทบต่อสิ่งแวดล้อม ซึ่งอาจเกิดจากการประกอบกิจการโรงฆ่าสัตว์ โรงพักสัตว์ และการฆ่าสัตว์

(7) สำเนาใบอนุญาตประกอบกิจการโรงงานตามกฎหมายว่าด้วยโรงงาน

- 2 -

ข้อ 2 เมื่อผู้ซึ่งมีความประสงค์จะตั้งโรงฆ่าสัตว์ โรงพักสัตว์ และการฆ่าสัตว์ ใค้ยื่นหลักฐานตาม ข้อ 1 แล้ว ให้นายอำเภอ ปลัดอำเภอผู้เป็นหัวหน้าประจำกิ่งอำเภอ หรือผู้อำนวยการเขต แล้วแต่กรณี ดำเนินการดังนี้

(1) ตรวจสอบหลักฐานให้ถูกต้องครบถ้วนตามข้อ 1 หากเห็นว่าผู้ซึ่งมีความประสงค์จะตั้งโรงฆ่าสัตว์ โรงพักสัตว์ และการฆ่าสัตว์ ไม่ปฏิบัติหรือปฏิบัติไม่ถูกต้องตามหลักเกณฑ์ที่กำหนดในกฎกระทรวงนี้ ให้แจ้งเป็นหนังสือเพื่อดำเนินการแก้ไขปัญหาให้ถูกต้องภายในกำหนดสามสิบวันนับแต่วันที่ได้รับแจ้ง

(2) ตรวจสอบสถานที่ที่จะตั้งโรงฆ่าสัตว์ และโรงพักสัตว์ ว่ามีความเหมาะสมหรือไม่โดยพิจารณาตามหลักเกณฑ์ที่กำหนดในข้อ 4

(3) บันทึกปากคำกำนัน ผู้ใหญ่บ้าน และราษฎรที่อยู่อาศัยในบริเวณใกล้เคียงกับสถานที่ที่จะตั้งโรงฆ่าสัตว์ โรงพักสัตว์ และการฆ่าสัตว์ ว่ามีความเหมาะสมและจะก่อให้เกิดความเดือดร้อนรำคาญแก่ราษฎรที่อยู่อาศัยในบริเวณใกล้เคียงหรือไม่ สำหรับท้องถิ่นที่ไม่มีกำนัน ผู้ใหญ่บ้าน ให้นบันทึกปากคำสมาชิกสภาท้องถิ่นอย่างน้อยสองคนที่อาศัยอยู่ในบริเวณใกล้เคียงที่สุด

(4) ให้นายอำเภอ ปลัดอำเภอผู้เป็นหัวหน้าประจำกิ่งอำเภอ หรือผู้อำนวยการเขต รวบรวมหลักฐานเอกสาร พร้อมทั้งเสนอความเห็นในการตั้งโรงฆ่าสัตว์ โรงพักสัตว์ และการฆ่าสัตว์ต่อผู้ว่าราชการจังหวัดหรือปลัดกรุงเทพมหานคร แล้วแต่กรณี ภายในเจ็ดวันนับแต่วันรับเรื่องที่ต้อง

ข้อ 3 เมื่อผู้ซึ่งมีความประสงค์จะตั้งโรงฆ่าสัตว์ โรงพักสัตว์ และการฆ่าสัตว์ดำเนินการขอใบอนุญาตตามกฎหมายว่าด้วยโรงงานและตามกฎหมายว่าด้วยการควบคุมอาคารและเมื่อได้ก่อสร้างโรงฆ่าสัตว์และโรงพักสัตว์แล้ว ให้ผู้ว่าราชการจังหวัดหรือปลัดกรุงเทพมหานคร แล้วแต่กรณี แต่งตั้งคณะกรรมการตามจำนวนที่เห็นสมควรเพื่อตรวจสอบการก่อสร้างโรงฆ่าสัตว์และโรงพักสัตว์ โดยให้มีเจ้าหน้าที่ของกรมโยธาธิการ กรมปศุสัตว์ กรมอนามัย กระทรวงอุตสาหกรรม และกระทรวงวิทยาศาสตร์เทคโนโลยีและสิ่งแวดล้อมในเขตรับผิดชอบ ซึ่งมีความรู้ในเรื่องการก่อสร้างหรือการฆ่าสัตว์ร่วมอยู่ด้วย และให้มีหน้าที่ตรวจสอบการก่อสร้างให้ถูกต้องตามที่ได้รับแจ้งในข้อ 1 และหลักเกณฑ์ วิธีการและเงื่อนไขที่กำหนดไว้ในข้อ 4

ข้อ 4 หลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไขในการตั้งโรงฆ่าสัตว์ โรงพักสัตว์ และการฆ่าสัตว์

(1) ตั้งอยู่ในทำเลที่เหมาะสม และมีบริเวณเพียงพอที่จะประกอบกิจการโรงฆ่าสัตว์ โรงพักสัตว์ และการฆ่าสัตว์ โดยไม่ก่อให้เกิดอันตราย เหตุรำคาญหรือความเสียหายต่อบุคคลหรือทรัพย์สินของผู้อื่น

(2) ไม่อยู่ใกล้วัด สถานที่สำหรับปฏิบัติพิธีกรรมทางศาสนา โรงเรียน หรือสถานที่ศึกษา โรงพยาบาล สถานพยาบาลที่รับผู้ป่วยค้างคืน หอพักตามกฎหมายว่าด้วยหอพักและสถานที่ราชการ ในระยะที่เห็นได้ว่าจะก่อเหตุเดือดร้อนรำคาญแก่สถานที่ดังกล่าว

(3) ไม่อยู่ในย่านที่ประชาชนอยู่อาศัย อันจะก่อให้เกิดเหตุเดือดร้อนรำคาญแก่ประชาชนผู้อยู่อาศัยในบริเวณใกล้เคียง

(4) จัดให้มีการระบายอากาศที่เหมาะสม โดยมีช่องระบบอากาศไม่น้อยกว่าหนึ่งในสิบของพื้นที่ห้อง หรืออาจจัดให้มีพัดลมระบายอากาศเพิ่มเติมได้ตามความจำเป็น

(5) จัดให้มีที่รวบรวมหรือกำจัดมูลฝอยและสิ่งปฏิกูลที่เหมาะสม และถูกสุขลักษณะ

(6) โรงฆ่าสัตว์ โรงพักสัตว์ และการฆ่าสัตว์ ต้องสะอาดถูกสุขลักษณะและอนามัยตามหลักเกณฑ์และวิธีการที่กำหนดในข้อ 6

(7) มีห้องเก็บอุปกรณ์ เครื่องมือเครื่องใช้ต่างๆ โดยเฉพาะและห้องน้ำ ห้องส้วม ต้องแยกออกเป็นสัดส่วนต่างหาก

(8) พื้นห้องฆ่าสัตว์ ต้องเป็นพื้นที่คอนกรีตหรือเป็นวัสดุที่ไม่ดูดซึมน้ำ ไม่ดูดกลิ่น ไม่เป็นพิษ ไม่มีรอยแยก ไม่ลื่น พื้นต้องลาดเอียงไม่มีน้ำขัง มุมห้องต้องเป็นมุมโค้งสะดวกต่อการทำความสะอาด

(9) ฝาผนังและเพดานห้องฆ่าสัตว์ ให้ใช้วัสดุที่มีผิวเรียบเพื่อป้องกันมิให้สิ่งสกปรกเกาะติดได้ และจะต้องเป็นวัสดุที่ล้างและทำความสะอาดได้ง่ายด้วย

(10) เครื่องมือเครื่องใช้เฉพาะที่สัมผัสกับเนื้อสัตว์ต้องมีผิวเรียบ ไม่ผุกร่อนหรือเป็นสนิม ไม่เป็นพิษ ไม่ดูดกลิ่น ไม่มีรอยแยก รอยต่อต้องเชื่อมให้สนิทเรียบ ทำความสะอาดง่าย ทนทานต่อความร้อน ความเย็น ยาฆ่าเชื้อโรค และสารเคมีต่างๆ

(11) เครื่องมือที่ติดตั้งประจำที่ ต้องติดตั้งให้ห่างจากฝาผนังหรือเพดานอย่างน้อยสามสิบเซนติเมตร เพื่อสะดวกต่อการตรวจสอบและทำความสะอาด

(12) มีแสงสว่างทั้งที่เป็นแสงธรรมชาติและแสงไฟฟ้าเพียงพอไม่น้อยกว่าสองร้อยลักซ์ โดยไม่ทำให้การมองเห็นสีของเนื้อสัตว์เปลี่ยนไป

ข้อ 5 เมื่อผู้ขอรับใบอนุญาตตั้งโรงฆ่าสัตว์ โรงพักสัตว์ และการฆ่าสัตว์ ได้ก่อสร้างโรงฆ่าสัตว์ และโรงพักสัตว์เสร็จเรียบร้อยแล้ว ให้ผู้ว่าราชการจังหวัดหรือปลัดกรุงเทพมหานคร แล้วแต่กรณีส่งคำขอรับใบอนุญาตตั้งโรงฆ่าสัตว์ โรงพักสัตว์ และการฆ่าสัตว์ พร้อมทั้งเอกสารหลักฐานตามข้อ 1 และ ข้อ 2 และความเห็นของคณะกรรมการตามข้อ 3 ตลอดจนความเห็นของผู้ว่าราชการจังหวัดหรือปลัดกรุงเทพ

- 4 -

มหานคร แล้วแต่กรณี ไปให้ขอใบพิจารณาการปกครองหรือผู้ซึ่งขอใบพิจารณาการปกครองหรือผู้ซึ่งขอใบพิจารณา
ภายในเจ็ดวัน

**ข้อ 6 ผู้รับใบอนุญาตตั้งโรงฆ่าสัตว์ โรงพักสัตว์ และการฆ่าสัตว์ต้องปฏิบัติตามหลักเกณฑ์
และวิธีการในการดูแลรักษาความสะอาดภายในโรงฆ่าสัตว์ และโรงพักสัตว์ให้ถูกต้องตามสุขลักษณะและ
อนามัย ดังนี้**

- (1) มีมาตรการป้องกันไม่ให้ซากสัตว์หรือเนื้อปนเปื้อนกับสิ่งสกปรก
- (2) เครื่องมือ อุปกรณ์ โต๊ะ เก้าอี้ รถสำหรับบรรทุกเนื้อสัตว์ทั้งในและนอกโรงฆ่า
สัตว์ภาชนะบรรจุ ตลอดจนเครื่องใช้ต่างๆ ภายในโรงฆ่าสัตว์ต้องทำความสะอาดและฆ่าเชื้อโรคก่อนและ
หลังปฏิบัติงานระหว่างปฏิบัติงานต้องทำความสะอาดตามหลักเกณฑ์และวิธีการที่กระทรวงมหาดไทย
กำหนดในกรณีที่พบว่าสิ่งของดังกล่าว ได้ใช้กับสัตว์ป่วยหรือซากสัตว์ที่เป็น โรคจะต้องทำการฆ่าเชื้อโรค
และทำความสะอาดทันที
- (3) จัดให้มีการทำความสะอาดโรงฆ่าสัตว์เป็นประจำวัน ประจำสัปดาห์หลังการ
ฆ่าหากพบว่ามีโรคระบาดสัตว์ให้ทำการฆ่าเชื้อโรคและทำความสะอาดโรงฆ่าสัตว์ทันทีเพื่อป้องกันโรคระบาดสัตว์
- (4) สบู่ สารซักฟอก และสารฆ่าเชื้อโรค ต้องเป็นชนิดที่กฎหมายอนุญาตให้ใช้ใน
โรงงานผลิตภัณฑอาหาร และระมัดระวังไม่ให้ปนเปื้อนกับเนื้อสัตว์
- (5) น้ำที่ใช้สำหรับล้างซากสัตว์และน้ำแข็งที่ใช้สำหรับรักษาคุณภาพเนื้อสัตว์ต้อง
สะอาดตามมาตรฐานที่กฎหมายกำหนด และมีอย่างเพียงพอ
- (6) จะต้องทำการกำจัดแมลง นก สัตว์ประเภทฟันแทะ และสัตว์มีพิษทั้งภายใน
และบริเวณโรงพักสัตว์อย่างสม่ำเสมอ
- (7) ในกรณีที่มีโรคระบาดสัตว์หรือสงสัยว่ามีโรคระบาดสัตว์เกิดขึ้นในบริเวณ
โรงฆ่าสัตว์ หรือโรงพักสัตว์ให้ผู้รับใบอนุญาตตั้งโรงฆ่าสัตว์ โรงพักสัตว์ และการฆ่าสัตว์แจ้งและปฏิบัติ
ตามหลักเกณฑ์และวิธีการที่บัญญัติในกฎหมายว่าด้วยโรคระบาดสัตว์ เสมือนคนเป็นเจ้าของสัตว์ตาม
กฎหมายดังกล่าว
- (8) ขาฆ่าแมลงจะต้องเป็นชนิดที่กฎหมายให้ใช้ในโรงงานผลิตภัณฑอาหาร
เมื่อนำไปใช้ต้องกระทำอย่างระมัดระวังไม่ให้ปนเปื้อนกับเนื้อสัตว์ และให้ปฏิบัติตามคำแนะนำการใช้ยา
นั้นๆ โดยเคร่งครัด
- (9) มีระบบระบายน้ำทิ้งที่มีประสิทธิภาพ และห้ามมิให้ระบายน้ำทิ้งออกจาก
โรงฆ่าสัตว์ และโรงพักสัตว์ จนกว่าจะมีการบำบัดน้ำเสียที่อยู่ในเกณฑ์ที่กระทรวงมหาดไทยกำหนด แต่ต้อง
ไม่ใช่ วิธีทำให้เจือจาง สำหรับโรงฆ่าสัตว์ที่มีปริมาณการฆ่าโค กระบือ แพะ แกะ หรือสุกร รวมกันมากกว่า

-5-

วันละหนึ่งร้อยตัวและสำหรับไก่ เป็ด หรือห่าน รวมกันมากกว่าวันละสองพันตัว จะต้องมีแบบแปลนจำกัด น้ำเสียที่วิศวกรผู้ได้รับใบอนุญาตประกอบวิชาชีพวิศวกรรมรับรอง

(10) มีการกำจัดกลิ่นหรือเสียงที่เกิดขึ้นจากโรงฆ่าสัตว์ โรงพักสัตว์ และการฆ่าสัตว์ โดยมีให้เป็นเหตุเดือดร้อนรำคาญ หรืออาจเป็นอันตรายต่อสุขภาพของประชาชนที่อาศัยอยู่ในบริเวณใกล้เคียง

ข้อ 7 หลักเกณฑ์และวิธีการป้องกันการระบาดของโรคติดต่อ ให้ผู้รับใบอนุญาตตั้งโรงฆ่าสัตว์ โรงพักสัตว์ และการฆ่าสัตว์ปฏิบัติ ดังนี้

(1) สัตว์ที่จะทำการฆ่าต้องได้รับการตรวจโรคภายในยี่สิบสี่ชั่วโมงก่อนทำการฆ่า หากจำเป็นต้องกักสัตว์ไว้ไม่เกินยี่สิบสี่ชั่วโมง ให้ตรวจซ้ำอีกครั้งก่อนทำการฆ่า

(2) การตรวจโรคตาม (1) ต้องกระทำโดยพนักงานตรวจโรคสัตว์เท่านั้น

(3) ห้ามนำสัตว์อื่นหรือเนื้อสัตว์อื่นเข้าไปในบริเวณ โรงฆ่าสัตว์นอกจากที่พนักงานเจ้าหน้าที่ออกหลักฐานการแจ้งว่าจะนำมาทำการฆ่าเท่านั้น

ข้อ 8 ผู้รับใบอนุญาตตั้งโรงฆ่าสัตว์ โรงพักสัตว์ และการฆ่าสัตว์ต้องให้ความร่วมมือ และอำนวยความสะดวกแก่พนักงานเจ้าหน้าที่และพนักงานตรวจโรคสัตว์ ซึ่งได้รับการแต่งตั้งให้ปฏิบัติหน้าที่ ตามพระราชบัญญัติการควบคุมการฆ่าสัตว์และจำหน่ายเนื้อสัตว์ พ.ศ. 2535

ข้อ 9 ผู้รับใบอนุญาตตั้งโรงฆ่าสัตว์ โรงพักสัตว์ และการฆ่าสัตว์ต้องหยุดทำการฆ่าสัตว์ในวันพระและวันสำคัญตามที่กระทรวงมหาดไทยกำหนด

ข้อ 10 หลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไขตามข้อ 4 (1), (2) และ (3) ไม่ใช้กับ โรงฆ่าสัตว์ และ โรงพักสัตว์ ที่ได้รับอนุญาตอยู่ก่อนวันที่กฎกระทรวงนี้ใช้บังคับ แต่โรงฆ่าสัตว์ และ โรงพักสัตว์ดังกล่าวจะต้องปฏิบัติให้ถูกต้องตามข้อกำหนดต่าง ๆ แห่งกฎกระทรวงนี้เว้นแต่กรณีตามข้อ 4(4) ถึง (12) ต้องปฏิบัติให้ถูกต้องเมื่อพ้นหนึ่งร้อยแปดสิบวันนับแต่วันที่กฎกระทรวงนี้ใช้บังคับ และข้อ 6(9) และ (10) ต้องปฏิบัติให้ถูกต้องเมื่อพ้นหนึ่งปีนับแต่วันที่กฎกระทรวงนี้ใช้บังคับ

ให้ไว้ ณ วันที่ 21 พฤศจิกายน พ.ศ. 2539

บรรหาร ศิลปอาชา

รัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทย

(ราชกิจจานุเบกษา เล่ม 113 ตอนที่ 71ก. ลงวันที่ 28 พฤศจิกายน 2539)

พระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ.2535

:: บทนิยาม มาตรา 1-8

:: คณะกรรมการ สาธารณสุข มาตรา 9-17(มาตรา 9 ให้มีคณะกรรมการคณะหนึ่งเรียกว่า "คณะกรรมการสาธารณสุข" ประกอบด้วยปลัดกระทรวงสาธารณสุขเป็นประธานกรรมการ อธิบดีกรมการแพทย์ อธิบดีกรมวิทยาศาสตร์การแพทย์ อธิบดีกรมควบคุมโรคติดต่อ เลขาธิการคณะกรรมการอาหารและยา อธิบดีกรมการปกครอง อธิบดีกรมตำรวจ อธิบดีกรมสวัสดิการและคุ้มครองแรงงาน อธิบดีกรมโรงงานอุตสาหกรรม อธิบดีกรมวิชาการเกษตร เลขาธิการคณะกรรมการสิ่งแวดล้อมแห่งชาติ ปลัดกรุงเทพมหานคร และผู้ทรงคุณวุฒิอีกไม่เกินห้าคนซึ่งรัฐมนตรีแต่งตั้งจากผู้มีความรู้ความสามารถหรือประสบการณ์ในการสาธารณสุข เป็นกรรมการและอธิบดีกรมอนามัยเป็นกรรมการและเลขานุการ)

:: การกำจัด สิ่งปฏิกูลและมูลฝอย มาตรา 18-23

:: สุขลักษณะของอาคาร มาตรา 24-28

:: การควบคุม การเลี้ยงหรือปล่อยสัตว์ มาตรา 29-30

:: กิจการ ที่เป็นอันตรายต่อสุขภาพ มาตรา 31-33

:: ตลาด สถานที่จำหน่ายอาหารและสถานที่สะสมอาหาร มาตรา 34-40

:: การจำหน่าย สินค้าในที่หรือทางสาธารณะ มาตรา 41-43

:: อำนาจหน้าที่ ของพนักงานท้องถิ่นและเจ้าพนักงานสาธารณสุข มาตรา 44-47

:: หนังสือรับรองการแจ้ง มาตรา 48-53

:: ใบอนุญาต มาตรา 54-62

:: ค่าธรรมเนียมและค่าปรับ มาตรา 63-65

:: การอุทธรณ์ มาตรา 66-67

:: บทกำหนดโทษ มาตรา 68-85

:: บทเฉพาะกาล มาตรา 86-90

สืบค้นจาก <http://www.kodmhai.com/m4/m4-1/H85/H85.html>

พระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ.2535

พระราชบัญญัติการสาธารณสุข เป็นกฎหมายที่คุ้มครองด้านสุขลักษณะและการอนามัยสิ่งแวดล้อมหรือการสุขาภิบาลสิ่งแวดล้อมซึ่งครอบคลุมทั้งกิจกรรม การกระทำทุกอย่าง และกิจการประเภทต่างๆที่มีผลกระทบต่อสิ่งแวดล้อม และสุขภาพอนามัยของประชาชนตั้งแต่ระดับชาวบ้าน ครุฑเรือน ชุมชน ตลอดจนกิจการขนาดเล็กขนาดใหญ่ อันได้แก่หาบเร่ แผงลอย สถานที่จำหน่ายอาหาร ตลาดกิจการที่เป็นอันตรายต่อสุขภาพประเภทต่างๆ รวม 125ประเภท รวมทั้งการเลี้ยงหรือ ปล่อยสัตว์โดยให้อำนาจแก่ราชการส่วน ท้องถิ่น ในการออกข้อกำหนดท้องถิ่น ใช้บังคับในเขต ท้องถิ่นนั้นๆ และให้ อำนาจเจ้าพนักงานท้องถิ่นในการควบคุมดูแล โดยการออกคำสั่งให้ ปรับปรุง แก้ไขการอนุญาต หรือไม่อนุญาต การสั่งพักใช้ หรือเพิกถอนใบอนุญาต รวมทั้ง การเปรียบเทียบคดีและยัง

กำหนดให้มี "เจ้าพนักงานสาธารณสุข" เป็นเจ้าพนักงานสาย วิชาการที่มีอำนาจในการตรวจตรา ให้คำแนะนำ ปรับปรุงแก้ไขปัญหาสิ่งแวดล้อม ที่มีผลต่อสุขภาพอนามัยของประชาชน รวมทั้งเป็นที่ปรึกษาให้คำแนะนำแก่ เจ้าพนักงานท้องถิ่น ในการวินิจฉัย สั่งการ หรือออกคำสั่ง รวมทั้งผู้ซึ่งได้รับแต่งตั้งจากเจ้าพนักงานท้องถิ่น เพื่อให้ ปฏิบัติ การให้เป็นไปตามที่กฎหมายกำหนด พระราชบัญญัติสาธารณสุข พ.ศ.2535 มีบทบัญญัติ หรือข้อกำหนดที่ใช้ในการควบคุมมลพิษทางอากาศ ได้แก่ บทบัญญัติ ในหมวด 1 เรื่อง บททั่วไป มาตรา 6-8 หมวด 5 เรื่อง เหตุรำคาญ มาตรา 25-28 และหมวด 7 เรื่องกิจการที่เป็นอันตรายต่อสุขภาพ มาตรา 31-33 หมวด 8 เรื่อง ตลาด สถานที่จำหน่ายอาหาร และสถานที่สะสมอาหาร ของพระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ.2535 เป็นส่วนที่สามารถนำมาใช้ในการควบคุมมลพิษทางอากาศได้ ในที่นี้จะกล่าวอ้างถึง เฉพาะหมวด 1,5,7 ดังนี้คือ

หมวด 1 : บททั่วไป

มาตรา 6

ให้อำนาจรัฐมนตรีในการ

- กำหนดหลักเกณฑ์ วิธีการและ มาตรการในการควบคุมหรือกำกับดูแลสำหรับกิจการหรือดำเนินการในเรื่อง ต่างๆ
- กำหนดมาตรฐานสภาวะความเป็นอยู่ที่เหมาะสม กับการดำรงชีพของประชาชนและวิธีดำเนินการ เพื่อตรวจสอบ ควบคุมหรือกำกับดูแลหรือแก้ไข

ผู้ใดฝ่าฝืนมาตรา 6 ต้องระวางโทษปรับไม่เกิน 10,000 บาท (มาตรา 68)

มาตรา 7

ให้ราชการส่วนท้องถิ่นดำเนินการควบคุมดูแลกิจการหรือการดำเนินการที่อยู่ในเขตอำนาจของ ท้องถิ่นนั้น ให้เป็นไปตามข้อกำหนดตามมาตรา 6 โดยอาจออกหรือแก้ไขปรับปรุงข้อกำหนดของท้องถิ่น ที่ใช้บังคับอยู่ก่อน

มาตรา 8

ให้อำนาจอธิบดีกรมอนามัยในการออกคำสั่งให้เจ้าของหรือบุคคลที่เกี่ยวข้องกับการก่อให้เกิดหรืออาจ เกิดความเสียหายอย่างร้ายแรง ต่อสภาวะความเป็นอยู่ที่เหมาะสม กับการดำรงชีพของ ประชาชน ระงับการกระทำ หรือให้ทำการใดๆ เพื่อแก้ไขหรือป้องกันความเสียหายหรือให้เจ้าพนักงาน สาธารณสุข ท้องถิ่นปฏิบัติการใด ๆ เพื่อ แก้ไข หรือป้องกันความเสียหายดังกล่าวโดยให้ ผู้ก่อให้เกิด ความเสียหายเป็นผู้เสียค่าใช้จ่ายสำหรับการนั้นผู้ใด ไม่ปฏิบัติตามคำสั่งของอธิบดีกรมอนามัย หรือขัดขวางการปฏิบัติหน้าของเจ้าพนักงาน สาธารณสุข ต้องระวางโทษ จำคุกไม่เกิน 2 เดือน หรือปรับไม่เกิน 5,000 บาท หรือทั้งจำทั้งปรับ (มาตรา 69)

หมวด 5 : เหตุรำคาญ (มาตรา 25 ถึง 28)

มาตรา 25

กำหนดให้การณีที่มีเหตุอันอาจก่อให้เกิดความเดือดร้อนแก่ผู้อยู่อาศัยในบริเวณใกล้เคียงหรือผู้ที่ต้องประสบ กับเหตุนั้นให้ถือว่าเป็นเหตุรำคาญ ซึ่งรวมถึง

- อาคารอันเป็นที่อยู่ของคนและสัตว์ โรงงานหรือสถานที่ประกอบกิจการใดไม่มีการระบายอากาศ การระบาย น้ำ การกำจัดสิ่งปฏิกูล หรือการควบคุมสารเป็นพิษหรือมีแต่ไม่มีการควบคุมให้ปราศ จากกลิ่นเหม็น หรือละออง สารเป็นพิษอย่างพอเพียง จนเป็นเหตุให้เสื่อมหรืออาจเป็น อันตรายต่อสุขภาพ
- การกระทำใดๆ อันเป็นเหตุให้เกิดกลิ่น แสง รังสี เสียง ความร้อน สิ่งมีพิษ ความสั่นสะเทือน ฝุ่น ละออง เขม่า ฝ้า หรือกรณีอื่นใดจนเป็นเหตุให้เสื่อมหรืออาจเป็นอันตรายต่อสุขภาพ

มาตรา 26 ถึง 28

กำหนดให้เจ้าพนักงานท้องถิ่นมีอำนาจห้ามผู้หนึ่งผู้ใดมิให้ก่อเหตุรำคาญในที่ หรือทาง สาธารณะหรือสถานที่เอกชน โดยออกคำสั่งเป็นหนังสือให้บุคคลหรือเจ้าของหรือผู้ครอบครองสถานที่ ซึ่งเป็นต้นเหตุ หรือเกี่ยวข้องกับการก่อให้เกิดเหตุรำคาญ ระวังกำจัด ควบคุม และป้องกันเหตุรำคาญ หรือมิให้ใช้ ยินยอมให้บุคคลใดใช้สถานที่นั้น และให้เจ้าพนักงานท้องถิ่นสามารถกระทำโดยวิธีใด เพื่อระงับเหตุ รำคาญและอาจจัดการตามความจำเป็น หรือให้ระบุไว้ในคำสั่งกำหนดวิธีการป้องกัน มิให้เหตุความรำคาญนั้นเกิดขึ้นอีกในอนาคตในการดำเนินการดังกล่าวให้บุคคลหรือเจ้าของ หรือผู้ ครอบ ครองซึ่งเป็น ต้นเหตุหรือเกี่ยวข้องกับการก่อให้เกิดเหตุรำคาญ เป็นผู้เสียค่าใช้จ่ายสำหรับการจัด การนั้น ผู้ใดไม่ปฏิบัติตามคำสั่งหรือขัดขวางการปฏิบัติหน้าที่ของเจ้าพนักงานท้องถิ่น ต้องระวางโทษ จำคุกไม่เกิน 1 เดือน หรือปรับไม่เกิน 2,000 บาท หรือทั้งจำทั้งปรับ(มาตรา 74)

หมวด 7 : กิจการที่เป็นอันตรายต่อสุขภาพ (มาตรา 31 ถึง 33)

มาตรา 31

ให้อำนาจแก่รัฐมนตรีในการกำหนดให้กิจการใด เป็นกิจการที่เป็นอันตรายต่อสุขภาพ

มาตรา 32

ให้อำนาจแก่ราชการส่วนท้องถิ่นมีอำนาจ

- กำหนดประเภทของกิจการตามมาตรา 31 บางกิจการหรือทุกกิจการเป็นกิจการที่ต้องมีการควบคุมภายในท้องถิ่นเท่านั้น
 - กำหนดหลักเกณฑ์และเงื่อนไขทั่วไปและมาตรการป้องกันอันตรายต่อสุขภาพให้ผู้ดำเนินกิจการที่เป็นอันตรายต่อสุขภาพปฏิบัติ เพื่อดูแลสภาพหรือสัญลักษณ์ของสถานที่ที่ใช้ดำเนินกิจการ
- ผู้ใดฝ่าฝืนข้อกำหนดของท้องถิ่น ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกิน 8 เดือน หรือปรับไม่เกิน 10,000 บาท หรือทั้งจำทั้งปรับ (มาตรา 73)

มาตรา 33

กำหนดให้ผู้ดำเนินกิจการที่ราชการส่วนท้องถิ่นกำหนดให้เป็นกิจการที่เป็นอันตรายต่อสุขภาพ ต้องได้รับใบอนุญาตจากเจ้าพนักงานท้องถิ่นโดยเจ้าพนักงานท้องถิ่นอาจกำหนดเงื่อนไขโดยเฉพาะเพิ่มเติม ให้ผู้ดำเนินกิจการดังกล่าวปฏิบัติ เพื่อป้องกันอันตรายต่อสุขภาพของสาธารณชนได้

ผู้ใดดำเนินกิจการที่ส่วนท้องถิ่นกำหนดให้เป็นกิจการที่เป็นอันตรายต่อสุขภาพโดยไม่มีใบอนุญาตต้องระวางโทษจำคุกไม่เกิน 6 เดือน หรือปรับไม่เกิน 10,000 บาท หรือทั้งจำทั้งปรับ (มาตรา 71)

ผู้รับใบอนุญาตผู้ใดไม่ปฏิบัติตามเงื่อนไขที่เจ้าพนักงานท้องถิ่นกำหนดไว้ในใบอนุญาตต้องระวางโทษปรับไม่เกิน 2,000 บาท (มาตรา 76)

พระราชบัญญัติโรงงาน พ.ศ. 2535

พระราชบัญญัติโรงงานพ.ศ. 2512 (แก้ไขเพิ่มเติมพ.ศ. 2518 และ 2522) และ พ.ศ. 2535 พระราชบัญญัติโรงงานเป็นกฎหมายที่ใช้ในการควบคุมและกำกับ ดูแลการตั้ง และ ประกอบกิจการโรงงานเพื่อประโยชน์ในทางเศรษฐกิจและอนุรักษ์สิ่งแวดล้อม ความมั่นคง ความปลอดภัยของประเทศ หรือของสาธารณชน การป้องกันเหตุเดือดร้อน รำคาญ การป้องกันความเสียหายกันป้องกันอันตรายที่ อาจเกิดแก่ประชาชนหรือ สิ่งแวดล้อม พระราชบัญญัติโรงงานได้รับการประกาศใช้ เป็นครั้งแรกเมื่อปี พ.ศ. 2482 แก้ไข เพิ่มเติมเมื่อปี พ.ศ. 2503 ถูกยกเลิกไปในปี พ.ศ. 2512 และได้ใช้พระราชบัญญัติ โรงงาน พ.ศ. 2512 แก้ไขเพิ่มเติมเมื่อ พ.ศ. 2518 และ 2522 จนถึงต้นปี พ.ศ. 2535 จึงได้ถูก ประกาศยกเลิกและเริ่มใช้พระราชบัญญัติโรงงาน พ.ศ.2535 แทน โดยมีสาระสำคัญ เปลี่ยนแปลงไปจากเดิมดัง รายละเอียดที่จะกล่าวดังต่อไปนี้

มาตรา 5

ความหมายของ "โรงงาน" เป็นอาคารสถานที่ หรือยานพาหนะที่ใช้เครื่องจักรมีกำลังรวมตั้งแต่ 5 แรงม้าหรือ กำลังเทียบเท่าตั้งแต่ 5 แรงม้าขึ้นไป(พระราชบัญญัติโรงงาน พ.ศ. 2512 กำหนดเป็นตั้งแต่ 2 แรงม้าหรือ กำลังเทียบเท่าตั้งแต่ 2 แรงม้าขึ้นไป)หรือใช้คนงานตั้งแต่ 7 คนขึ้นไป โดยใช้เครื่องจักรหรือไม่ก็ตาม

หมวด 1: การประกอบกิจการโรงงาน

มาตรา 7

กำหนดแบ่งโรงงานออกเป็น 3 ประเภท ขึ้นอยู่กับความจำเป็นในการควบคุมการป้องกันเหตุเดือดร้อน รำคาญการป้องกันความเสียหาย และการป้องกันอันตรายตามระดับความรุนแรงของผลกระทบที่จะมี ต่อประชาชนหรือสิ่งแวดล้อม คือ

- โรงงานจำพวกที่ 1 ได้แก่ โรงงานประเภท ชนิด และขนาด ที่สามารถประกอบกิจการโรงงานได้ทันที
- โรงงานจำพวกที่ 2 ได้แก่ โรงงานประเภท ชนิด และขนาด ที่เมื่อจะประกอบกิจการโรงงาน ต้องแจ้งให้ผู้อนุญาตทราบก่อน
- โรงงานจำพวกที่ 3 ได้แก่ โรงงานประเภท ชนิด และขนาดที่การตั้งจะต้องได้รับใบอนุญาตก่อนจึงจะ ดำเนินการ

มาตรา 8

ให้รัฐมนตรีกระทรวงอุตสาหกรรมมีอำนาจออกกฎกระทรวง เพื่อให้โรงงานจำพวกใดจำพวกหนึ่งหรือทุกจำพวกต้อง ปฏิบัติตามในเรื่องต่อไปนี้(เฉพาะเรื่องที่เกี่ยวข้องกับอากาศเสีย)

- (1) กำหนดหลักเกณฑ์เกี่ยวกับที่ตั้งของโรงงานสภาพแวดล้อมของโรงงาน ลักษณะอาคารของโรงงานหรือลักษณะภายในของโรงงาน
 - (2) กำหนดลักษณะ ประเภทหรือชนิดของเครื่องจักรอุปกรณ์ หรือสิ่งที่ต้องนำมาใช้ในการประกอบกิจการโรงงาน
 - (3) กำหนดให้มีคนงานซึ่งมีความรู้เฉพาะตามประเภท ชนิดหรือขนาดของโรงงาน เพื่อปฏิบัติหน้าที่หนึ่งหน้าที่ใดประจำโรงงาน
 - (4) กำหนดหลักเกณฑ์ที่ต้องปฏิบัติตามกรรมวิธีการผลิตและการจัดให้มีอุปกรณ์หรือเครื่องมืออื่นใดเพื่อป้องกัน หรือระงับหรือบรรเทาอันตราย ความเสียหายหรือความเดือดร้อนที่อาจเกิดแก่บุคคลหรือทรัพย์สินที่อยู่ในโรงงาน หรือที่อยู่ใกล้เคียงกับโรงงาน
 - (5) กำหนดมาตรฐานและวิธีการควบคุมการปล่อยของเสียมลพิษหรือสิ่งใดๆ ที่มีผลกระทบต่อสิ่งแวดล้อมซึ่งเกิดจากการประกอบกิจการโรงงาน
 - (6) กำหนดการจัดการให้มีเอกสารที่จำเป็นประจำโรงงาน เพื่อประโยชน์ในการควบคุม หรือตรวจสอบการปฏิบัติตามกฎหมาย
 - (7) กำหนดข้อมูลที่เกี่ยวข้องกับการประกอบกิจการโรงงานที่ผู้ประกอบการ โรงงานต้องแจ้งให้ทราบเป็น ครั้งคราวหรือตามระยะเวลาที่กำหนดไว้
 - (8) กำหนดการอื่นใดเพื่อคุ้มครองความปลอดภัยในการดำเนินงาน เพื่อป้องกันหรือระงับหรือบรรเทาอันตราย หรือความเสียหายที่เกิดจากการประกอบกิจการโรงงาน
- ผู้ใดฝ่าฝืนหรือไม่ปฏิบัติตามกฎกระทรวง หรือประกาศของรัฐมนตรีที่ออกตามกฎกระทรวงที่ออกตาม มาตรา 8 (1) (2) (3) (4) (5) หรือ(8) ต้องระวางโทษ ปรับไม่เกิน 200,000 บาท (มาตรา 45)
- ผู้ใดฝ่าฝืนหรือไม่ปฏิบัติตามกฎกระทรวง หรือประกาศของรัฐมนตรีที่ออกตามกฎกระทรวงที่ออกตาม มาตรา 8 (6)หรือ (7) ต้องระวางโทษ ปรับไม่เกิน 20,000 บาท (มาตรา 46)

มาตรา 9

ให้เอกชนสามารถเป็นผู้ดำเนินการตรวจสอบโรงงานหรือเครื่องจักรและจัดทำรายงานผลการตรวจสอบ แทนการ ปฏิบัติหน้าที่ของพนักงานเจ้าหน้าที่ได้

ผู้ใดจัดทำผลการตรวจสอบอันเป็นเท็จ ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกิน 2 ปี หรือปรับไม่เกิน 200,000 บาท หรือทั้งจำทั้งปรับ (มาตรา 47)

มาตรา 10

ให้ผู้ประกอบการโรงงานจำพวกที่ 1 ต้องปฏิบัติตามหลักเกณฑ์ที่กำหนดในกฎกระทรวงที่ออกตามมาตรา 8 และประกาศของรัฐมนตรีที่ออกตามกฎกระทรวง

มาตรา 11

ให้ผู้ประกอบการกิจการโรงงานจำพวกที่ 2 ต้องปฏิบัติตามหลักเกณฑ์ที่กำหนดในกฎกระทรวง ที่ออกตามมาตรา 8 และประกาศของรัฐมนตรีที่ออกตามกฎกระทรวง และเมื่อจะเริ่มประกอบกิจการโรงงาน ให้แจ้งต่อเจ้าพนักงานเจ้าหน้าที่ทราบก่อนและแจ้งเป็นหนังสือให้พนักงานเจ้าหน้าที่ทราบภายใน 30 วัน นับแต่วันที่เลิกประกอบกิจการ โอน ให้เช่าหรือให้เช่าชื่อโรงงาน ผู้ประกอบการกิจการโรงงานจำพวกที่ 2 โดยไม่แจ้งให้พนักงานเจ้าหน้าที่ทราบ ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกิน 6 เดือน หรือปรับ ไม่เกิน 50,000 บาท หรือทั้งจำทั้งปรับ(มาตรา 48) ผู้ประกอบการกิจการโรงงานจำพวกที่ 2 ที่แจ้งการประกอบกิจการไม่ถูกต้องครบถ้วนหรือไม่แจ้งให้พนักงาน เจ้าหน้าที่ ทราบ เมื่อเลิก ประกอบกิจการ โอน ให้เช่า หรือให้เช่าชื่อโรงงาน ต้องระวางโทษปรับไม่เกิน 20,000 บาท (มาตรา 49)

มาตรา 12

ให้ผู้ประกอบการกิจการโรงงานจำพวกที่ 3 ต้องได้รับใบอนุญาตจากผู้อนุญาตและต้องปฏิบัติตามหลักเกณฑ์ ที่กำหนดในกฎกระทรวงที่ออกตามมาตรา 8 และประกาศของรัฐมนตรี ที่ออกตามกฎกระทรวง และประกาศของรัฐมนตรีที่ออกตามมาตรา 32 และห้ามตั้งโรงงานก่อนได้รับใบอนุญาต ในกรณีใดที่ยังมิได้มีหลักเกณฑ์กำหนดไว้ ให้ผู้มีอำนาจอนุญาตพิจารณา โดยคำนึงถึงความปลอดภัยของบุคคลหรือทรัพย์สินที่อยู่ในโรงงานหรือที่อยู่ใกล้เคียงกับโรงงานหรือจะกำหนดเงื่อนไข ที่ประกอบการกิจการโรงงานจะต้องปฏิบัติเป็นพิเศษไว้ในใบอนุญาตก็ได้ ผู้ประกอบการกิจการโรงงานจำพวกที่ 3 โดยไม่ได้รับใบอนุญาตหรือตั้งโรงงานโดยไม่ได้รับใบอนุญาต ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกิน 2 ปีหรือปรับไม่เกิน 200,000 บาท หรือทั้งจำทั้งปรับ (มาตรา 50) ถ้าเป็นโรงงานประเภทหนึ่งหรือชนิดที่กำหนดจำนวนหรือขนาดที่จะให้ตั้งหรือไม่ให้ตั้งในท้องที่ใดตามประกาศที่ออกตามมาตรา 32 ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกิน 4 ปี หรือปรับไม่เกิน 400,000 บาท หรือทั้งจำทั้งปรับ (มาตรา 50)

มาตรา 13

ผู้รับใบอนุญาตตามมาตรา 12 ต้องแจ้งให้พนักงาน เจ้าหน้าที่ทราบไม่น้อยกว่า 15 วัน ก่อนเริ่มประกอบกิจการโรงงาน ผู้ฝ่าฝืนต้องระวางโทษปรับไม่เกิน 20,000 บาท (มาตรา 51)

มาตรา 14

ใบอนุญาตให้ใช้ได้จนถึงวันสิ้นปีปฏิทินแห่งปีที่ 5 นับแต่ปีที่เริ่มประกอบกิจการ และต้องทำการขอต่อใบอนุญาตตามมาตรา 15

มาตรา 15

ต้องยื่นคำขอต่ออายุใบอนุญาตก่อนวันที่ใบอนุญาตสิ้นอายุ และให้พนักงานเจ้าหน้าที่สั่งให้แก้ไขให้ถูกต้อง หากพบว่าโรงงานไม่ปฏิบัติตามหลักเกณฑ์ที่กำหนดในกฎกระทรวงที่ออกตามมาตรา 8 และประกาศของรัฐมนตรีที่ออกตามกฎกระทรวง ประกาศของรัฐมนตรีที่ออกตามมาตรา 32 และเงื่อนไขที่กำหนดไว้ในใบอนุญาตและให้มีคำสั่งไม่ต่อใบอนุญาต หากไม่แก้ไขภายในระยะเวลาที่กำหนด

มาตรา 18

การขยายโรงงาน ต้องได้รับใบอนุญาตจากผู้อนุญาตก่อน ผู้ฝ่าฝืนต้องระวางโทษจำคุกไม่เกิน 2 ปี หรือปรับไม่เกิน 200,000 บาท หรือทั้งจำทั้งปรับ (มาตรา 52) ถ้าเป็นโรงงานประเภทหรือชนิดที่กำหนดจำนวนหรือขนาดที่จะให้ตั้งหรือไม่ให้ตั้งในท้องที่ใด ตามประกาศที่ออกตามมาตรา 32 ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกิน 4 ปี หรือปรับไม่เกิน 400,000 บาท หรือทั้งจำทั้งปรับ(มาตรา 52)

มาตรา 20

หากเห็นสมควรผู้อนุญาตสามารถยกเลิกหรือเปลี่ยนแปลง หรือเพิ่มเงื่อนไขที่ผู้รับใบอนุญาตต้องปฏิบัติ ในการประกอบกิจการโรงงานที่กำหนดในใบอนุญาตตามมาตรา 12 หรือผู้รับ ใบอนุญาต อาจยื่นคำขอ และชี้แจงเหตุผลเพื่อขอยกเลิก หรือเปลี่ยนแปลงเงื่อนไขดังกล่าวได้

มาตรา 30

ให้รัฐมนตรีมีอำนาจกำหนดให้ท้องที่ใดท้องที่หนึ่งเป็นเขตประกอบการอุตสาหกรรมได้ และอาจออกกฎกระทรวงกำหนดให้บริเวณโดยรอบเขตประกอบการอุตสาหกรรมหรือนิคมอุตสาหกรรม ซึ่งจัดตั้งขึ้นตามกฎหมายว่าด้วยการนิคมอุตสาหกรรม ภายในระยะที่กำหนดเป็นเขตห้ามประกอบกิจการ โรงงานโดยเด็ดขาดหรืออนุญาตให้ประกอบกิจการได้เฉพาะโรงงานบางประเภทชนิดหรือขนาดใดก็ได้

หมวด 2 : การกำกับและดูแลโรงงาน

มาตรา 32

เพื่อผลประโยชน์ในทางเศรษฐกิจ การอนุรักษ์สิ่งแวดล้อม ความมั่นคง ความปลอดภัยของประเทศหรือ ของสาธารณชนให้รัฐมนตรีโดยการอนุมัติจากคณะรัฐมนตรีมีอำนาจกำหนดในเรื่องต่อไปนี้ (เฉพาะในส่วนที่สามารถ ใช้ในการควบคุมอากาศเสีย)

- กำหนดจำนวนและขนาดของโรงงานแต่ละประเภท หรือชนิดที่จะให้ตั้ง หรือขยาย หรือที่จะไม่ให้ตั้งหรือขยายในท้องที่ใดท้องที่หนึ่ง

- กำหนดชนิด คุณภาพ อัตราส่วน ของวัสดุดิบแหล่งกำเนิดของวัสดุดิบและปัจจัยหรือชนิดของพลังงานที่จะนำมาใช้หรือผลิตในโรงงาน

มาตรา 35

ให้พนักงานเจ้าหน้าที่ที่อำนาจดังต่อไปนี้(เฉพาะในส่วนที่สามารถใช้ในการควบคุมอากาศเสีย) เข้าไปในโรงงานหรืออาคารสถานที่หรือยานพาหนะที่มีเหตุสงสัยว่าจะประกอบกิจการโรงงาน ในระหว่างพระอาทิตย์ขึ้นถึงพระอาทิตย์ตกหรือในเวลาทำการของสถานที่ดังกล่าว เพื่อตรวจสภาพหรือการกระทำใดๆ ที่อาจจะเป็นการฝ่าฝืนบทบัญญัติแห่งพระราชบัญญัติโรงงานนี้ ตรวจ ค้น กัก ยึด หรืออายัดผลิตภัณฑ์ ภาชนะบรรจุ สมุด บัญชี เอกสาร หรือสิ่งใดๆ ที่เกี่ยวข้องกับกรณีที่มีเหตุสงสัยว่าการประกอบกิจการของโรงงานอาจก่อให้เกิดอันตรายแก่บุคคล หรือทรัพย์สินที่อยู่ในโรงงานหรือที่อยู่ใกล้เคียง หรือมีการกระทำผิดต่อพระราชบัญญัติโรงงานนี้ ผู้ใดขัดขวางหรือไม่ให้ความสะดวกแก่พนักงานเจ้าหน้าที่ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกิน 1 เดือนหรือปรับไม่เกิน 20,000 บาท หรือทั้งจำทั้งปรับ (มาตรา 56)

มาตรา 37

ให้พนักงานเจ้าหน้าที่ที่มีอำนาจสั่งให้ผู้ประกอบกิจการโรงงานที่ฝ่าฝืนหรือไม่ปฏิบัติตามพระราชบัญญัติ โรงงานนี้ หรือการประกอบกิจการโรงงานมีสภาพที่อาจก่อให้เกิดอันตราย ความเสียหาย หรือความเดือดร้อนแก่บุคคล หรือทรัพย์สินที่อยู่ในโรงงาน หรือที่อยู่ใกล้เคียงกับโรงงานระงับการกระทำที่ฝ่าฝืน หรือแก้ไขหรือปรับปรุงหรือปฏิบัติ ให้ถูกต้องหรือเหมาะสมภายในระยะเวลาที่กำหนด <DDเร□เรนเน□โดไม่ปฏิบัติตามคำสั่งของพนักงานเจ้าหน้าที่ ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกิน 1 ปี หรือปรับไม่เกิน 100,000 บาท หรือทั้งจำทั้งปรับ และให้ปรับอีกวันละไม่เกิน 5,000 บาท ตลอดเวลาที่ยังฝ่าฝืนหรือยังปฏิบัติไม่ถูกต้อง (มาตรา 57)

ในกรณีที่ผู้ประกอบกิจการโรงงานไม่ปฏิบัติตามคำสั่งของพนักงานเจ้าหน้าที่ปลัดกระทรวงหรือผู้ที่ปลัดกระทรวง มอบหมาย มีอำนาจสั่งให้ เจ้าหน้าที่ มอบหมายให้บุคคลใดๆ เข้าจัดการแก้ไขเพื่อให้เป็นไปตามคำสั่งได้ โดยผู้ประกอบกิจการโรงงานต้องเป็น ผู้เสียค่าใช้จ่ายตามจำนวน ที่จ่ายจริง รวมกับเบี้ยปรับในอัตราร้อยละ 30 ต่อปี ของจำนวนเงินดังกล่าว ในการดำเนินการดังกล่าว ให้ขอรับเงินช่วยเหลือ จากกองทุนสิ่งแวดล้อม และให้ชดใช้ เงินคืนแก่กองทุนสิ่งแวดล้อม เมื่อได้รับเงินจากผู้ประกอบกิจการโรงงาน (มาตรา 42)

ผู้ใดขัดขวางหรือไม่ให้ความสะดวกแก่บุคคลซึ่งปลัดกระทรวงหรือผู้ซึ่งปลัดกระทรวงมอบหมาย ให้เข้าจัดทำ เพื่อให้การเป็นไปตามคำสั่งตามมาตรา 42 ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกิน 1 ปี หรือปรับไม่เกิน 100,000 บาท หรือทั้งจำทั้งปรับ (มาตรา 59)

มาตรา 39

ในกรณีผู้ประกอบการโรงงานใดจงใจไม่ปฏิบัติตามคำสั่งของพนักงานเจ้าหน้าที่ตามมาตรา 37 โดยไม่มีเหตุอันควร หรือในกรณีที่ปรากฏว่าการประกอบกิจการของโรงงานใด อาจจะทำให้เกิดอันตราย ความเสียหาย หรือความเดือดร้อนอย่างร้ายแรงแก่บุคคลหรือทรัพย์สินที่อยู่ในโรงงาน หรือที่อยู่ใกล้เคียงกับโรงงานให้ปลัดกระทรวง หรือผู้ที่ซึ่งปลัดกระทรวงมอบหมายมีอำนาจสั่งให้ผู้ประกอบการโรงงานหยุดประกอบกิจการโรงงานทั้งหมดหรือบางส่วนเป็นการชั่วคราว และปรับปรุงแก้ไขโรงงานนั้นเสียใหม่หรือปฏิบัติให้ถูกต้องภายในระยะเวลาที่กำหนด ผู้ประกอบการโรงงาน สถาปนิกหรือวิศวกรผู้ประกอบกิจการโรงงานในระหว่างที่ได้มีคำสั่ง ให้หยุดประกอบกิจการโรงงานหรือภายหลัง ที่มีคำสั่งให้ปิดโรงงานต้องระวางโทษจำคุกไม่เกิน 2 ปี หรือปรับไม่เกิน 200,000 บาท หรือทั้งจำทั้งปรับและให้ปรับอีกวันละ 5,000 บาท จนกว่าจะหยุดประกอบกิจการ (มาตรา 55)

ผู้ทำงานหรือคนงานอื่นๆ ที่ฝ่าฝืนให้ศาลพิจารณาลงโทษแล้วแต่กรณีโดยคำนึงถึงฐานะความรับผิดชอบ ต่อครอบครัว ความจงใจฝ่าฝืนกฎหมายและควมมีส่วนสำคัญในการกระทำ (มาตรา 35)

พระราชบัญญัติส่งเสริมและรักษาคุณภาพสิ่งแวดล้อมแห่งชาติ พ.ศ. 2535

หมวด 1 คณะกรรมการสิ่งแวดล้อมแห่งชาติ

หมวด 2 กองทุนสิ่งแวดล้อม

หมวด 3 การคุ้มครองสิ่งแวดล้อม

ส่วนที่ 1 มาตรฐานคุณภาพสิ่งแวดล้อม

ส่วนที่ 2 การวางแผนจัดการคุณภาพสิ่งแวดล้อม

ส่วนที่ 3 เขตอนุรักษ์และพื้นที่คุ้มครองสิ่งแวดล้อม

ส่วนที่ 4 การทำรายงานการวิเคราะห์ผลกระทบสิ่งแวดล้อม

หมวด 4 การควบคุมมลพิษ

ส่วนที่ 1 คณะกรรมการควบคุมมลพิษ

ส่วนที่ 2 มาตรฐานควบคุมมลพิษจากแหล่งกำเนิด

ส่วนที่ 3 เขตควบคุมมลพิษ

ส่วนที่ 4 มลพิษทางอากาศและเสียง

ส่วนที่ 5 มลพิษทางน้ำ

ส่วนที่ 6 มลพิษอื่นและของเสียอันตราย

ส่วนที่ 7 ตรวจสอบและควบคุม

ส่วนที่ 8 ค่าบริการและค่าปรับ

หมวด 5 มาตรการส่งเสริม

หมวด 6 ความรับผิดชอบทางแพ่ง

หมวด 7

บทกำหนดโทษ

บทเฉพาะกาล

หมวด ๔ การควบคุมมลพิษ

ส่วนที่ ๔ มลพิษทางอากาศและเสียง

- มาตรา ๖๔ ยานพาหนะที่จะนำมาใช้จะต้องไม่ก่อให้เกิดมลพิษเกินกว่ามาตรฐานควบคุมมลพิษจากแหล่งกำเนิดตาม มาตรา ๕๕
- มาตรา ๖๕ ในกรณีที่พนักงานเจ้าหน้าที่ตรวจพบว่าได้มีการใช้ยานพาหนะโดยฝ่าฝืนตาม มาตรา ๖๔ ให้พนักงานเจ้าหน้าที่มีอำนาจออกคำสั่งห้ามใช้ยานพาหนะนั้นโดยเด็ดขาดหรือจนกว่าจะได้มีการแก้ไขปรับปรุงให้เป็นไปตามมาตรฐานควบคุมมลพิษจากแหล่งกำเนิดที่กำหนดตาม มาตรา ๕๕
- มาตรา ๖๖ ในการออกคำสั่งห้ามใช้ยานพาหนะตาม มาตรา ๖๕ ให้พนักงานเจ้าหน้าที่ผู้ออกคำสั่งทำเครื่องหมายให้เห็นปรากฏเด่นชัดเป็นตัวอักษรที่มีข้อความว่า "ห้ามใช้เด็ดขาด" หรือ "ห้ามใช้ชั่วคราว" หรือเครื่องหมายอื่นใดซึ่งเป็นที่รู้และเข้าใจของประชาชนโดยทั่วไปว่ามีความหมายอย่างเดียวกันไว้ ณ ส่วนใดส่วนหนึ่งของยานพาหนะนั้นด้วยการทำและการยกเลิกเครื่องหมายห้ามใช้ตามวรรคหนึ่ง หรือการ

ใช้ยานพาหนะในขณะที่มีเครื่องหมายดังกล่าวให้เป็นไปตามหลักเกณฑ์ วิธีการและเงื่อนไขที่กำหนด
ในกฎกระทรวง

มาตรา ๖๗ ในการปฏิบัติหน้าที่ตาม มาตรา ๖๕ ให้พนักงานเจ้าหน้าที่ที่มีอำนาจสั่งให้ยานพาหนะหยุด เพื่อตรวจสอบหรือเข้าไปในยานพาหนะหรือกระทำการใด ๆ ที่จำเป็นเพื่อตรวจสอบเครื่องยนต์และ อุปกรณ์ของยานพาหนะนั้นได้

- **มาตรา ๖๘** ให้รัฐมนตรีโดยคำแนะนำของคณะกรรมการควบคุมมลพิษมีอำนาจประกาศในราชกิจจานุเบกษา

กำหนดประเภทของแหล่งกำเนิดมลพิษที่จะต้องถูกควบคุม การปล่อยอากาศเสีย รั่วซึม หรือมลพิษอื่นใด ที่อยู่ในสภาพเป็นควัน ไอ ก๊าซ เขม่า ฝุ่น ละออง เถ้าถ่าน หรือมลพิษอากาศในรูปแบบไดออกซิดรยอากาศ ไม่เกินมาตรฐานควบคุมมลพิษจากแหล่งกำเนิดที่กำหนดตาม มาตรา ๕๕ หรือมาตรฐานที่ส่วนราชการใดกำหนดโดยอาศัยอำนาจตามกฎหมายอื่นและมาตรฐานนั้นยังมีผลใช้บังคับตาม มาตรา ๕๖ หรือมาตรฐานที่ผู้ว่าราชการจังหวัดกำหนดเป็นพิเศษสำหรับเขตควบคุมมลพิษตาม มาตรา ๕๘ เจ้าของหรือผู้ครอบครองแหล่งกำเนิดมลพิษที่กำหนดตามวรรคหนึ่งมีหน้าที่ต้องติดตั้ง หรือจัดให้มีระบบบำบัดอากาศเสีย อุปกรณ์หรือเครื่องมืออื่นใดสำหรับการควบคุม กำจัด ลด หรือจัดมลพิษซึ่งอาจมีผลกระทบต่อคุณภาพอากาศตามที่เจ้าพนักงานควบคุมมลพิษกำหนด เว้นแต่จะได้มีระบบ อุปกรณ์หรือเครื่องมือดังกล่าวซึ่งเจ้าพนักงานควบคุมมลพิษได้ทำการตรวจสอบ และทดลองแล้วว่ายังใช้การได้อยู่แล้ว เพื่อการนี้ เจ้าพนักงานควบคุมมลพิษจะกำหนดให้มีผู้ควบคุมการดำเนินงานระบบบำบัดอากาศเสีย อุปกรณ์ หรือเครื่องมือดังกล่าวด้วยก็ได้ ให้นำความในวรรคหนึ่งและวรรคสองมาใช้บังคับกับแหล่งกำเนิดมลพิษที่ปล่อยหรือก่อให้เกิดเสียงหรือความสั่นสะเทือนเกินกว่าระดับมาตรฐานควบคุมมลพิษจากแหล่งกำเนิดที่กำหนดตาม มาตรา ๕๕ หรือมาตรฐานที่ส่วนราชการใดกำหนดโดยอาศัยอำนาจตามกฎหมายอื่นและมาตรฐานนั้นยังมีผลใช้บังคับตาม

มาตรา ๕๖ หรือมาตรฐานที่ผู้ว่าราชการจังหวัดกำหนดเป็นพิเศษสำหรับเขตควบคุมมลพิษตาม มาตรา ๕๘ ด้วยโดยอนุโลม

ส่วนที่ ๕ มลพิษทางน้ำ

- **มาตรา ๖๙** ให้รัฐมนตรีโดยคำแนะนำของคณะกรรมการควบคุมมลพิษมีอำนาจประกาศในราชกิจจานุเบกษากำหนดประเภทของแหล่งกำเนิดมลพิษที่จะต้องควบคุมการปล่อยน้ำเสียหรือของเสียลงสู่แหล่งน้ำสาธารณะหรือออกสู่สิ่งแวดล้อมนอกเขตที่ตั้งแหล่งกำเนิดมลพิษไม่เกินมาตรฐานควบคุมมลพิษจากแหล่งที่กำหนดตาม**มาตรา๕๕** หรือมาตรฐานที่ส่วนราชการใดกำหนดโดยอาศัยอำนาจตามกฎหมายอื่นและมาตรฐานนั้นยังมีผลใช้บังคับตาม**มาตรา๕๖** หรือมาตรฐานที่ผู้ว่าราชการจังหวัดกำหนดเป็นพิเศษสำหรับเขตควบคุมมลพิษตาม**มาตรา๕๘**
- **มาตรา๗๐** เจ้าของหรือผู้ครอบครองแหล่งกำเนิดมลพิษที่กำหนดตาม**มาตรา๖๙** มีหน้าที่ต้องก่อสร้างติดตั้งหรือจัดให้มีระบบบำบัดน้ำเสียหรือระบบกำจัดของเสียตามที่เจ้าพนักงานควบคุมมลพิษกำหนดเพื่อการนี้เจ้าพนักงานควบคุมมลพิษจะกำหนดให้เจ้าของหรือผู้ครอบครองมีผู้ควบคุมการดำเนินงานระบบบำบัดน้ำเสียหรือระบบกำจัดของเสียที่กำหนดให้ทำการก่อสร้างติดตั้งหรือจัดให้มีขึ้นนั้นด้วยก็ได้ในกรณี

ที่แหล่งกำเนิดมลพิษใดมีระบบบำบัดน้ำเสียหรือระบบกำจัดของเสียอยู่แล้วก่อนวันที่มีประกาศของ รัฐมนตรีตามมาตรา ๖๕ ให้เจ้าของหรือผู้ครอบครองแหล่งกำเนิดมลพิษแจ้งต่อเจ้าพนักงานควบคุมมลพิษเพื่อตรวจสอบหากเจ้าพนักงานควบคุมมลพิษเห็นว่าระบบบำบัดน้ำเสียหรือระบบกำจัดของเสียที่มีอยู่ แล้วนั้นยังไม่สามารถทำการบำบัดน้ำเสียหรือกำจัดของเสียให้เป็นไปตามมาตรฐานควบคุมมลพิษจาก แหล่งกำเนิดที่กำหนดไว้เจ้าของหรือผู้ครอบครองแหล่งกำเนิดมลพิษมีหน้าที่ต้องดำเนินการแก้ไขหรือปรับปรุงตามที่เจ้าพนักงานควบคุมมลพิษกำหนด

- มาตรา ๗๑ ในเขตควบคุมมลพิษใดหรือเขตท้องที่ใดที่ทางราชการได้จัดให้มีระบบบำบัดน้ำเสียรวมหรือระบบกำจัดของเสียรวมไว้แล้ว ให้เจ้าของหรือผู้ครอบครองแหล่งกำเนิดมลพิษตามมาตรา ๗๐ วรรคหนึ่ง ซึ่งยังมีได้ทำการก่อสร้างติดตั้งหรือจัดให้มีระบบบำบัดน้ำเสียหรือระบบกำจัดของเสียตามที่เจ้าพนักงานควบคุมมลพิษกำหนดหรือไม่ประสงค์ที่จะทำการก่อสร้างหรือจัดให้มีระบบบำบัดน้ำเสียหรือระบบกำจัดของเสียตามที่เจ้าพนักงานควบคุมมลพิษกำหนดมีหน้าที่ต้องจัดส่งน้ำเสียหรือของเสียที่เกิดจากการ ดำเนินกิจการของตนไปทำการบำบัดหรือกำจัดโดยระบบบำบัดน้ำเสียรวมหรือระบบกำจัดของเสียรวมที่มีอยู่ภายในเขตควบคุมมลพิษหรือเขตท้องที่นั้นและมีหน้าที่ต้องเสียค่าบริการตามอัตราที่กำหนดโดยพระราชบัญญัตินี้หรือโดยกฎหมายอื่นที่เกี่ยวข้อง
- มาตรา ๗๒ ในเขตควบคุมมลพิษใดหรือเขตท้องที่ใดที่ทางราชการได้จัดให้มีระบบบำบัดน้ำเสียรวมหรือระบบกำจัดของเสียรวมไว้แล้ว ให้เจ้าของหรือผู้ครอบครองแหล่งกำเนิดมลพิษทุกประเภทเว้นแต่เจ้าของหรือผู้ครอบครองแหล่งกำเนิดมลพิษที่กำหนดตามมาตรา ๗๐ มีหน้าที่ต้องจัดส่งน้ำเสียหรือของเสียที่เกิดจากแหล่งกำเนิดมลพิษของตนไปทำการบำบัดหรือกำจัดโดยระบบบำบัดน้ำเสียรวมหรือระบบกำจัดของเสียรวมที่มีอยู่ภายในเขตควบคุมมลพิษหรือเขตท้องที่นั้นและมีหน้าที่ต้องเสียค่าบริการตามที่กำหนดโดยพระราชบัญญัตินี้หรือโดยกฎหมายอื่นที่เกี่ยวข้องเว้นแต่แหล่งกำเนิดมลพิษนั้นมีระบบบำบัดน้ำเสียหรือระบบกำจัดของเสียของตนเองอยู่แล้วและสามารถทำการบำบัดน้ำเสียหรือกำจัดของเสียได้ตามมาตรฐานที่กำหนดตามพระราชบัญญัตินี้
- มาตรา ๗๓ ห้ามมิให้ผู้รับจ้างเป็นผู้ควบคุมหรือรับจ้างให้บริการบำบัดน้ำเสียหรือกำจัดของเสียเว้นแต่จะได้รับใบอนุญาตจากเจ้าพนักงานท้องถิ่นการขอและการออกใบอนุญาตคุณสมบัติของผู้ขอรับใบอนุญาตการควบคุมการปฏิบัติงานของผู้ได้รับอนุญาตการต่ออายุใบอนุญาตการออกใบอนุญาตให้เป็นการสั่งพักและการเพิกถอนการอนุญาตและการเสียค่าธรรมเนียมการขอและการออกใบอนุญาตให้เป็นไปตามหลักเกณฑ์วิธีการและเงื่อนไขที่กำหนดในกฎกระทรวงให้ถือว่าผู้ได้รับใบอนุญาตให้เป็นผู้รับจ้างให้บริการเป็นผู้รับใบอนุญาตให้ควบคุมด้วยในการรับจ้างให้บริการบำบัดน้ำเสียหรือกำจัดของเสียของผู้รับจ้างให้บริการตามวรรคหนึ่งจะเรียกเก็บค่าบริการเกินกว่าอัตราที่กำหนดในกฎกระทรวงมิได้
- มาตรา ๗๔ ในเขตควบคุมมลพิษใดหรือในเขตท้องที่ใดที่ทางราชการยังมิได้จัดให้มีระบบบำบัดน้ำเสียรวมหรือระบบกำจัดของเสียรวมแต่มีผู้ได้รับใบอนุญาตรับจ้างให้บริการบำบัดน้ำเสียหรือกำจัดของเสียอยู่ในเขตควบคุมมลพิษหรือเขตท้องที่นั้นให้เจ้าของหรือผู้ครอบครองแหล่งกำเนิดมลพิษตามมาตรา ๗๑ และ มาตรา ๗๒ จัดส่งน้ำเสียหรือของเสียจากแหล่งกำเนิดของตนไปให้ผู้รับจ้างให้บริการทำการบำบัดหรือ

กําจัดตามหลักเกณฑ์วิธีการและเงื่อนไขที่เจ้าพนักงานท้องถิ่นกําหนดโดยคําแนะนำของเจ้าพนักงานควบคุมมลพิษ

- มาตรา ๗๕ ในเขตควบคุมมลพิษใดหรือในเขตท้องที่ใดที่ทางราชการยังมิได้จัดให้มีระบบบำบัดน้ำเสียรวมหรือระบบกําจัดของเสียรวมและไม่มีผู้ได้รับใบอนุญาตรับจ้างให้บริการบำบัดน้ำเสียหรือกําจัดของเสียอยู่ในเขตควบคุมมลพิษหรือเขตท้องที่นั้นเจ้าพนักงานท้องถิ่นโดยคําแนะนำของเจ้าพนักงานควบคุมมลพิษอาจกําหนดวิธีการชั่วคราวสำหรับการบำบัดน้ำเสียหรือกําจัดของเสียซึ่งเกิดจากแหล่งกำเนิดมลพิษตามมาตรา ๗๑ และ มาตรา ๗๒ ได้ตามที่จำเป็นจนกว่าจะได้มีการก่อสร้างติดตั้งและเปิดดำเนินการนําระบบบำบัดน้ำเสียรวมหรือระบบกําจัดของเสียรวมในเขตควบคุมมลพิษหรือเขตท้องที่นั้นวิธีการชั่วคราวสำหรับการบำบัดน้ำเสียหรือกําจัดของเสียตามวรรคหนึ่งให้หมายความรวมถึงการเก็บรวบรวมการขนส่งหรือการจัดส่งน้ำเสียหรือของเสียด้วยวิธีการใดๆที่เหมาะสมไปทำการบำบัดหรือกําจัดโดยระบบบำบัดน้ำเสียรวมหรือระบบกําจัดของเสียรวมของทางราชการที่อยู่ในเขตอื่นหรืออนุญาตให้ผู้ใดได้รับอนุญาตรับจ้างให้บริการบำบัดน้ำเสียหรือกําจัดของเสียซึ่งรับจ้างให้บริการอยู่ในเขตอื่นเข้ามาเปิดดำเนินการรับจ้างให้บริการในเขตควบคุมมลพิษหรือเขตท้องที่นั้นเป็นการชั่วคราวหรืออนุญาตให้ผู้ได้รับใบอนุญาตรับจ้างให้บริการนั้นทำการเก็บรวบรวมน้ำเสียหรือของเสียเพื่อนําขนเคลื่อนย้ายไปทำการบำบัดหรือกําจัดโดยระบบบำบัดน้ำเสียหรือระบบกําจัดของเสียของผู้ใดในเขตท้องที่อื่นนอกเขตควบคุมมลพิษหรือเขตท้องที่นั้น
- มาตรา ๗๖ น้ำเสียที่ได้รับการบำบัดโดยระบบบำบัดน้ำเสียรวมของทางราชการหรือระบบบำบัดน้ำเสียของผู้ได้รับใบอนุญาตรับจ้างให้บริการบำบัดน้ำเสียหรือกําจัดของเสียจะต้องมีคุณสมบัติตามมาตรฐานควบคุมมลพิษจากแหล่งกำเนิดที่กำหนดตามมาตรา ๕๕ หรือมาตรฐานที่ส่วนราชการใดกําหนดโดยอาศัยอำนาจตามกฎหมายอื่นและมาตรฐานนั้นยังมีผลใช้บังคับตามมาตรา ๕๖ หรือมาตรฐานที่ผู้ว่าราชการจังหวัดกําหนดเป็นพิเศษสำหรับเขตควบคุมมลพิษตามมาตรา ๕๘
- มาตรา ๗๗ ให้ส่วนราชการหรือราชการส่วนท้องถิ่นซึ่งเป็นผู้จัดให้มีระบบบำบัดน้ำเสียรวมหรือระบบกําจัดของเสียรวมโดยใช้เงินงบประมาณแผ่นดินหรือเงินรายได้ของราชการส่วนท้องถิ่นและเงินกองทุนตามพระราชบัญญัตินี้มีหน้าที่ดำเนินการและควบคุมการทำงานของระบบบำบัดน้ำเสียรวมหรือระบบกําจัดของเสียรวมที่ส่วนราชการนั้นหรือราชการส่วนท้องถิ่นนั้นจัดให้มีขึ้นในกรณีเช่นว่านี้ส่วนราชการหรือราชการส่วนท้องถิ่นจะจ้างผู้ใดได้รับใบอนุญาตรับจ้างให้บริการบำบัดน้ำเสียหรือกําจัดของเสียตามพระราชบัญญัตินี้เป็นผู้ดำเนินการและควบคุมการทำงานของระบบบำบัดน้ำเสียรวมหรือระบบกําจัดของเสียรวมก็ได้หลักเกณฑ์และวิธีการสำหรับการจัดส่งเก็บรวบรวมและขนส่งน้ำเสียหรือของเสียจากแหล่งกำเนิดมลพิษมาสู่ระบบบำบัดน้ำเสียรวมหรือระบบกําจัดของเสียของทางราชการรวมทั้งข้อกำหนดข้อห้ามข้อจำกัดและเงื่อนไขต่างๆสำหรับการปล่อยทิ้งและการระบายน้ำเสียหรือของเสียจากโรงงานอุตสาหกรรมและแหล่งกำเนิดมลพิษประเภทอื่นตามมาตรา ๗๒ ลงสู่ระบบบำบัดน้ำเสียรวมหรือระบบกําจัดของเสียรวมของทางราชการให้กําหนดในกฎกระทรวง

.....

กฎหมายที่เกี่ยวข้องกับ การจ้างแรงงาน และการคุ้มครองผู้บริโภค

พระราชบัญญัติคุ้มครองแรงงาน

กฎหมายคุ้มครองแรงงานเป็นกฎหมายที่บทบัญญัติถึงสิทธิและหน้าที่ระหว่าง นายจ้างและลูกจ้าง โดยกำหนดมาตรฐานขั้นต่ำในการใช้แรงงานและการจ่ายค่าตอบแทน ในการทำงานเพื่อให้ลูกจ้างทำงานด้วยความปลอดภัย มีสุขภาพอนามัยอันดีได้รับค่าตอบแทนและสวัสดิการตามสมควร ทั้งนี้เพื่อให้การใช้แรงงานเกิดประโยชน์สูงสุด แก่นายจ้าง ลูกจ้าง และประเทศและโดยที่ประเทศไทยถูกจัดให้อยู่ในกลุ่มประเทศ ที่พัฒนาแล้ว โครงสร้างด้าน เศรษฐกิจจะต้องเป็นไปในลักษณะเปิดและเข้าสู่ระบบ การแข่งขัน มาตรฐานการใช้แรงงานจะถูกกำกับดูแลโดยกลุ่มประเทศคู่ค้า จึงจำเป็นต้องเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตของผู้ใช้แรงงานในการสร้างความอยู่ดีกินดี ยกระดับ รายได้ และมีหลักเกณฑ์ การจ้างงานที่เป็นธรรมเพื่อยกระดับมาตรฐานแรงงานไทย ให้ทัดเทียมมาตรฐานสากลในฐานะ ประเทศสมาชิกองค์การแรงงานระหว่างประเทศ (ILO)

กฎหมายนี้แบ่งเป็น 16 หมวด 166 มาตรา ดังนี้

หมวด 1 บททั่วไป

มีข้อกำหนดสำคัญกำหนดห้ามมิให้นายจ้างเรียกเงินประกันความเสียหาย ยกเว้นงานที่เกี่ยวกับเงินและทรัพย์สินที่อาจเสียหายได้ กำหนดให้หนี้เกี่ยวกับการจ้างงานเป็นหนี้ที่มีบุริมสิทธิเหนือทรัพย์สินทั้งหมดของนายจ้างในระดับเดียวกับบุริมสิทธิในค่าภาษีอากร กำหนดให้ผู้รับเหมาขั้นต้นร่วมรับผิดชอบกับผู้รับเหมาช่วงซึ่งเป็นนายจ้าง การเปลี่ยนแปลงนายจ้างและมีการจดทะเบียนเปลี่ยนแปลงในนิติบุคคล สิทธิต่าง ๆ ที่มีอยู่ต่อนายจ้างเดิมให้นายจ้างใหม่รับไปทุกประการ การจ้างงานจะสิ้นสุดลงเมื่อครบกำหนดระยะเวลาโดยไม่ต้องบอกล่วงหน้า ถ้าไม่มีกำหนดต้องบอกล่วงหน้า 1 เดือน

หมวด 2 ว่าด้วยการใช้แรงงานทั่วไป

ให้นายจ้างกำหนดเวลาทำงานปกติไม่เกินวันละ 8 ชั่วโมงและไม่เกินสี่สิบแปดชั่วโมงต่อสัปดาห์ ให้มีการประกาศวันหยุดตามประเพณีให้ทราบล่วงหน้าปีหนึ่งไม่น้อยกว่า 13 วันรวมวันแรงงานแห่งชาติ ลูกจ้างทำงานครบหนึ่งปีมีสิทธิหยุดพักผ่อนประจำปีไม่น้อยกว่าหกวันทำงาน และมีข้อกำหนดเกี่ยวกับการทำงานล่วงเวลาและการทำงานในวันหยุด

หมวด 3 ว่าด้วยการใช้แรงงานหญิง

กำหนดประเภทของการทำงานที่ห้ามมิให้ลูกจ้างหญิงทำงาน กำหนดการทำงานของหญิงมีครรภ์ สิทธิลาคลอด

หมวด 4 ว่าด้วยการใช้แรงงานเด็ก

ห้ามมิให้จ้างเด็กอายุต่ำกว่าสิบห้าปีเป็นลูกจ้าง การจ้างเด็กอายุต่ำกว่า 18 ปีต้องแจ้งพนักงานตรวจแรงงาน จัดทำบันทึกสภาพการทำงาน แจ้งพนักงานเมื่อเลิกจ้าง กำหนดประเภทงานที่ห้ามจ้างเด็กทำงาน และข้อกำหนดในการทำงาน

หมวด 5 ว่าด้วยค่าจ้าง ค่าล่วงเวลา ค่าทำงานในวันหยุด และค่าล่วงเวลาในวันหยุด

ข้อกำหนดเกี่ยวกับการจ่ายเงินค่าจ้างในวันหยุด การจ่ายเงินค่าจ้างในวันลาป่วย รับประทานอาหาร คลอดบุตร การจ่ายค่าจ้างล่วงเวลา

หมวด 6 ว่าด้วยคณะกรรมการค่าจ้าง

ให้มีคณะกรรมการค่าจ้างที่ประกอบด้วยตัวแทนฝ่ายรัฐบาล ลูกจ้างและนายจ้าง เพื่อเสนอความเห็นเกี่ยวกับนโยบายค่าจ้าง กำหนดอัตราค่าจ้างขั้นต่ำ เสนอความเห็นเกี่ยวกับการพัฒนาระบบค่าจ้าง

หมวด 7 ว่าด้วยสวัสดิการ

- กำหนดให้มีคณะกรรมการสวัสดิการแรงงานเพื่อเสนอความเห็นต่อกรมเกี่ยวกับนโยบายสวัสดิการแรงงาน การออกกฎกระทรวงที่เกี่ยวข้อง ให้คำแนะนำการจัดสวัสดิการสำหรับสถานประกอบการแต่ละประเภท

- ให้สถานประกอบการมีแรงงานมากกว่า 50 คนจัดให้มีคณะกรรมการสวัสดิการในสถานประกอบการและถ้ามีการจัดตั้งคณะกรรมการลูกจ้างตามกฎหมายว่าด้วยแรงงานสัมพันธ์ ให้คณะกรรมการลูกจ้างทำหน้าที่แทนโดยมีอำนาจหน้าที่ร่วมกับนายจ้างเพื่อจัดสวัสดิการแก่ลูกจ้าง

หมวด 8 ว่าด้วยความปลอดภัย อาชีวอนามัย และสภาพแวดล้อมในการทำงาน

ให้มีคณะกรรมการความปลอดภัย อาชีวอนามัยเพื่อเสนอความเห็นรัฐมนตรีเกี่ยวกับนโยบายและแผนงานที่เกี่ยวข้องและให้รัฐมนตรีมีอำนาจออกกฎกระทรวงกำหนดมาตรฐานการบริหารในเรื่องความปลอดภัย

หมวด 9 ว่าด้วยการควบคุม

กำหนดให้สถานประกอบการที่มีแรงงานมากกว่า 10 คนจัดให้มีข้อบังคับการทำงานที่มีรายละเอียดวันเวลาทำงาน วันหยุด การทำงานล่วงเวลา การจ่ายค่าจ้าง ค่าล่วงเวลาวันลา หลักเกณฑ์การลา วินัยและการลงโทษ การร้องทุกข์ การเลิกจ้าง การจ่ายค่าชดเชย ค่าชดเชยพิเศษ การจัดทำทะเบียนลูกจ้าง เอกสารการจ่ายค่าจ้างและให้เก็บรักษาทะเบียนไว้อย่างน้อย 2 ปี

หมวด 10 ว่าด้วยการพักงาน

การสอบสวนความผิดลูกจ้างจะพักงานได้ไม่เกิน 7 วันและต้องจ่ายค่าจ้าง ร้อยละ 50 ถ้าพบว่าไม่มีความผิดต้องคำนวณค่าจ้างจ่ายให้พร้อมดอกเบี้ย

หมวด 11 ว่าด้วยค่าชดเชย

กำหนดอัตราการจ่ายค่าชดเชยแก่ลูกจ้างซึ่งเลิกจ้าง

- ทำงานครบ 120 วันจ่ายอัตราสุดท้าย 30 วัน
- ทำงาน 1-3 ปี จ่ายเท่ากับ 90 วัน
- ทำงาน 3-6 ปี จ่ายเท่ากับ 180 วัน
- ทำงาน 6-10 ปีจ่าย 240 วัน
- ทำงาน 10 ปีขึ้นไปจ่ายเท่ากับ 300 วัน

นายจ้างจะไม่จ่ายค่าชดเชยได้เฉพาะกรณีลูกจ้างทุจริต ทำให้เกิดความเสียหาย ฝ่าฝืนข้อบังคับ ละทิ้งหน้าที่เกิน 3 วัน ได้รับโทษจำคุก การย้ายที่ทำงานถ้า ลูกจ้างไม่ประสงค์ย้ายมีสิทธิรับค่าชดเชยร้อยละ 50 ของค่าชดเชยการเลิกจ้างการเลิกจ้างเพราะเปลี่ยนกระบวนการผลิตต้องแจ้งล่วงหน้า 60 วัน

หมวด 12 ว่าด้วยการยื่นข้อเรียกร้องและการพิจารณาคำร้อง

ลูกจ้างสามารถยื่นคำร้องแก่พนักงานตรวจแรงงานเกี่ยวกับการไม่ปฏิบัติของนายจ้าง

หมวด 13 ว่าด้วยกองทุนสงเคราะห์ลูกจ้าง

ให้มีกองทุนสงเคราะห์ลูกจ้างในกรมสวัสดิการและคุ้มครองแรงงานในกำกับของคณะกรรมการกองทุนสงเคราะห์ลูกจ้าง และให้ลูกจ้างของกิจการที่มีการจ้างงาน 10 คนขึ้นไปที่ไม่มีกองทุนสำรองเลี้ยงชีพเป็นสมาชิกกองทุน และให้นายจ้างส่งเงินสะสมหรือเงินสมทบให้กองทุน และให้กรมจ่ายเงินจากกองทุนในส่วนของเงินสะสมเงินสมทบ และดอกผลให้แก่ลูกจ้าง

หมวด 14 ว่าด้วยพนักงานตรวจแรงงาน

กำหนดอำนาจหน้าที่ของพนักงานตรวจแรงงาน

หมวด 15 ว่าด้วยการส่งหนังสือ

กำหนดหลักเกณฑ์เกี่ยวกับการส่งหนังสือ คำสั่งของอธิบดีหรือพนักงานตรวจแรงงาน

หมวด 16 ว่าด้วยบทกำหนดโทษ

กำหนดโทษของการไม่ปฏิบัติตามกฎหมาย ให้มีทั้งโทษปรับและโทษจำคุกสูงสุดถึง 1 ปี

พระราชบัญญัติประกันสังคม

เป็นกฎหมายด้านสังคม ที่เกี่ยวข้องโดยตรงกับลูกจ้าง เกี่ยวพันกับธุรกิจโดยทั่วไป เป็นการสร้างหลักประกันให้กับลูกจ้างและบุคคลอื่น โดยการจัดตั้งกองทุนประกันสังคมขึ้นเพื่อให้การสงเคราะห์แก่ลูกจ้างและบุคคลอื่นที่ประสบอันตราย เจ็บป่วย ทูพพลภาพ หรือตาย อันมิใช่เนื่องมาจากการทำงาน รวมทั้งกรณีคลอดบุตร กรณีสงเคราะห์บุตร กรณีชราภาพ และสำหรับกรณีว่างงานซึ่งให้หลักประกันเฉพาะลูกจ้าง

เป็นกฎหมายสำคัญที่จะช่วยให้หลักประกันแก่ลูกจ้างในสถานประกอบการโดยเฉพาะธุรกิจขนาดย่อมให้สามารถจัดสวัสดิการการรักษาพยาบาลโดยใช้ประโยชน์จากกองทุนได้ แต่ในขณะนี้กองทุนยังครอบคลุมเฉพาะกิจการที่มีลูกจ้างมากกว่า 10 คนขึ้นไป

แบ่งออกเป็น 6 ลักษณะ 104 มาตรา ดังนี้

ลักษณะ 1 บททั่วไป จะแยกออกเป็น

หมวด 1 ว่าด้วยคณะกรรมการประกันสังคม

ให้มีคณะกรรมการประกันสังคมมีหน้าที่เสนอความเห็นรัฐมนตรีเกี่ยวกับนโยบายมาตรการ และการออกกฎระเบียบที่เกี่ยวข้องวางระเบียบโดยความเห็นชอบกระทรวงการคลังเกี่ยวกับกองทุน พิจารณางบดุล และรายงานการรับจ่ายเงิน และให้มี คณะกรรมการแพทย์ทำหน้าที่เสนอความเห็นต่อคณะกรรมการประกันสังคมเกี่ยวกับการให้บริการทางการแพทย์ กำหนดหลักเกณฑ์การจ่ายเงินทดแทน

หมวด 2 ว่าด้วยสำนักงานประกันสังคม

ให้จัดตั้งสำนักงานประกันสังคมขึ้นเพื่อปฏิบัติงานด้านธุรการจัดทำทะเบียนนายจ้างและผู้ประกันตน โดยมีเลขาธิการสำนักงานควบคุมดูแลโดยทั่วไป

หมวด 3 ว่าด้วยกองทุนประกันสังคม

ให้จัดตั้งกองทุนประกันสังคมเพื่อเป็นทุนใช้จ่ายให้ผู้ประกันตนได้ประโยชน์ทดแทนตามพระราชบัญญัติ

หมวด 4 ว่าด้วยการสำรวจการประกันสังคม

กำหนดให้มีการสำรวจปัญหาและข้อมูลแรงงานเพื่อประโยชน์ของการประกันสังคมได้โดยตราเป็นพระราชกฤษฎีกาที่กำหนดให้นายจ้างต้องส่งแบบสำรวจให้เจ้าหน้าที่ภายในกำหนดเวลา แต่กำหนดแบบสำรวจเป็นความลับห้ามเปิดเผยแก่บุคคลที่ไม่มีหน้าที่เกี่ยวข้องตามพระราชบัญญัตินี้

ลักษณะ 2 การประกันสังคม จะแยกออกเป็น

หมวด 1 ว่าด้วยการเป็นผู้ประกันตน

กำหนดให้ลูกจ้างที่มีอายุไม่ต่ำกว่าสิบห้าปีและไม่เกินหกสิบปีเป็นผู้ประกันตน (ยกเว้นยังทำงานอยู่) และกำหนดหน้าที่นายจ้างในการยื่นแบบรายการแสดงชื่อ ผู้ประกันตน อัตราค่าจ้างต่อสำนักงาน สำหรับบุคคลอื่นที่ไม่ได้เป็นลูกจ้างก็สามารถสมัครเป็นผู้ประกันตนได้ตามหลักเกณฑ์อัตราค่าจ้างเงินสมทบและประโยชน์ทดแทนตามพระราชกฤษฎีกา นอกจากนี้ยังมีข้อกำหนดเกี่ยวกับกิจการที่เคยมีจำนวนการจ้างงานลดน้อยลงจนต่ำกว่าที่กำหนดยังอยู่ภายใต้บังคับของ พรบ. นี้จนเลิกกิจการ

หมวด 2 ว่าด้วยเงินสมทบ

กำหนดให้รัฐบาล นายจ้างและลูกจ้างออกเงินสมทบเข้ากองทุนเพื่อการจ่ายประโยชน์ทดแทนฝ่ายละเท่ากันตามอัตราที่กำหนดในกฎกระทรวงแต่ไม่เกินอัตราท้ายพรบ.นี้ และกำหนดให้เป็นหน้าที่นายจ้างในการหักค่าจ้างและนำสมทบเข้ากับส่วนของนายจ้างนำส่งสำนักงาน ภายในวันที่สิบห้าของเดือนที่มีการหักเงินสมทบ

ลักษณะ 3 ประโยชน์ทดแทน แยกออกเป็น

หมวด 1 ทั่วไป

กำหนดผู้ประกันตนมีสิทธิได้รับประโยชน์ทดแทนจากกองทุนในกรณีเจ็บป่วย คลอดบุตร ทูพพลภาพ ตาย สงเคราะห์บุตรชราภาพและว่างงาน

หมวด 2 ว่าด้วยประโยชน์ทดแทนในกรณีประสบอันตรายหรือเจ็บป่วย จะได้รับเมื่อจ่ายเงินสมทบมาแล้วไม่น้อยกว่าสามเดือน

หมวด 3 ว่าด้วยประโยชน์ทดแทนในกรณีคลอดบุตร จะได้รับเมื่อจ่ายเงินสมทบมาแล้วไม่น้อยกว่าเจ็ดเดือน

หมวด 4 ว่าด้วยประโยชน์ทดแทนในกรณีทุพพลภาพ จะได้รับเมื่อจ่ายเงินสมทบมาแล้วไม่น้อยกว่าสามเดือน

หมวด 5 ว่าด้วยประโยชน์ทดแทนในกรณีตายจะได้รับเมื่อจ่ายเงินสมทบมาแล้วไม่น้อยกว่าหนึ่งเดือน

หมวด 6 ว่าด้วยประโยชน์ทดแทนในกรณีสงเคราะห์บุตรจะได้รับเมื่อจ่ายเงินสมทบมาแล้วไม่น้อยกว่าสิบสองเดือน

หมวด 7 ว่าด้วยประโยชน์ทดแทนในกรณีชราภาพจะได้รับเมื่อจ่ายเงินสมทบมาแล้วไม่น้อยกว่าหนึ่งร้อยแปดสิบเดือน

หมวด 8 ว่าด้วยประโยชน์ทดแทนในกรณีว่างงาน จะได้รับเมื่อจ่ายเงินสมทบมาแล้วไม่น้อยกว่าหกเดือน

ลักษณะ 4 พนักงานเจ้าหน้าที่และการตรวจตราและควบคุม

กำหนดอำนาจหน้าที่ของพนักงานเจ้าหน้าที่ในการปฏิบัติให้เป็นไปตามกฎหมายนี้

ลักษณะ 5 การอุทธรณ์

กำหนดสิทธิการยื่นอุทธรณ์คำสั่งพนักงานเจ้าหน้าที่ต่อคณะกรรมการวินิจฉัยอุทธรณ์ และให้มีคณะกรรมการวินิจฉัยอุทธรณ์ขึ้นคณะหนึ่งเพื่อพิจารณาวินิจฉัยอุทธรณ์

ลักษณะ 6 บทกำหนดโทษ

กำหนดบทลงโทษการไม่ปฏิบัติให้เป็นไปตามกฎหมายนี้มีบทลงโทษทั้งปรับและ ทั้ง

จำโดยมีโทษจำคุกสูงสุดหกเดือน แต่ให้อำนาจเจ้าพนักงานมีอำนาจเปรียบเทียบปรับได้(ยกเว้นโทษที่เกิดจากการเปิดเผยข้อมูลจากแบบสำรวจ)

พระราชบัญญัติ คຸ້ມครองผู้บริโภค

เป็นกฎหมายด้านสังคมที่กำหนดเพื่อป้องกันผู้บริโภคจากพฤติกรรมที่ฉ้อฉล เกี่ยวพันกับธุรกิจ โดยทั่วไป เนื่องจากปัจจุบันนี้การเสนอขายสินค้าและบริการต่างๆ ต่อประชาชนนับวันมีแต่จะเพิ่มมากขึ้น ผู้ประกอบธุรกิจการค้าและผู้ประกอบการธุรกิจโฆษณาได้นำวิชาการในทางการตลาดและการโฆษณามาใช้ในการส่งเสริมการขายสินค้าและบริการ ซึ่งการกระทำดังกล่าวทำให้ผู้บริโภคไม่อยู่ในฐานะที่ทราบภาวะตลาด และความจริงที่เกี่ยวกับคุณภาพและราคาของสินค้า และบริการต่างๆ ได้อย่างถูกต้องทันทั่วทั้งที่ นอกจากนั้น ในบางกรณีแม้จะมีกฎหมายให้ความคุ้มครองสิทธิของผู้บริโภค โดยการกำหนดคุณภาพและราคาของสินค้าและบริการอยู่แล้วก็ตาม แต่การที่ผู้บริโภคแต่ละรายจะไปฟ้องร้องดำเนินคดีกับผู้ประกอบการหรือผู้ประกอบการโฆษณาเมื่อมีการละเมิดสิทธิของผู้บริโภคย่อมจะเสียเวลาและค่าใช้จ่ายเป็นการไม่คุ้มค่า และผู้บริโภคจำนวนมากไม่อยู่ในฐานะที่จะสะดวกและเสียค่าใช้จ่ายในการดำเนินคดีได้ และในบางกรณีก็ไม่อาจจะยับยั้งการกระทำที่จะเกิดความเสียหายแก่ผู้บริโภคได้ทันทั่วทั้งที่

แบ่งออกเป็น 4 หมวด 62 มาตรา ได้แก่

หมวด 1 ว่าด้วยคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภค

- ให้มีคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภคมีหน้าที่พิจารณาเรื่องราวร้องทุกข์ ดำเนินการเกี่ยวกับสินค้าที่อาจเป็นอันตราย แจ้งข่าวสารเกี่ยวกับสินค้าและบริการที่อาจก่อความเสียหายหรือเสื่อมเสียแก่ผู้บริโภค พิจารณาคำวินิจฉัยอุทธรณ์คำสั่งคณะกรรมการเฉพาะเรื่อง วางระเบียบ สอดส่องเจ้าหน้าที่ ดำเนินคดีเกี่ยวกับการละเมิดสิทธิ

- ให้มีคณะกรรมการเฉพาะเรื่อง 3 คณะ ได้แก่ คณะกรรมการว่าด้วยการโฆษณา คณะกรรมการว่าด้วยฉลาก คณะกรรมการว่าด้วยสัญญา

- ให้มีการจัดตั้ง สำนักงานคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภคมีหน้าที่รับเรื่องราวร้องทุกข์ติดตามสอดส่องพฤติการณ์ผู้ประกอบการธุรกิจ สนับสนุนการศึกษาวิจัย ให้การศึกษาแก่ ผู้บริโภค เผยแพร่งานทางวิชาการ

หมวด 2 ว่าด้วยการคุ้มครองผู้บริโภค แบ่งเป็น 3 ส่วน

- ส่วนที่ 1 ว่าด้วยการคุ้มครองผู้บริโภคในด้านการโฆษณากำหนดห้ามไม่ให้ทำการโฆษณาที่ใช้ข้อความเกินจริง หลวงลวง ก่อให้เกิดความเข้าใจผิด เป็นอันตรายต่อผู้บริโภค ละเมิดสิทธิ

และกำหนดให้ผู้ประกอบการที่สงสัยว่าการโฆษณาของตนจะฝ่าฝืนกฎหมายหรือไม่สามารถขอความเห็นจากคณะกรรมการเฉพาะเรื่องโดยเสียค่าธรรมเนียมได้

- ส่วนที่ 2 การคุ้มครองผู้บริโภคในด้านฉลาก กำหนดให้สินค้าที่ผลิตในประเทศและนำเข้ามาขายเป็นสินค้าควบคุมฉลากที่ต้องมีลักษณะที่ใช้ข้อความที่ไม่ก่อให้เกิดความเข้าใจผิดในสาระของสินค้า ข้อความจำเป็นที่เปิดเผยข้อเท็จจริงที่เป็นสาระตามหลักเกณฑ์ที่ คณะกรรมการว่าด้วยฉลากกำหนด

- ส่วนที่ 2 ทวิ การคุ้มครองผู้บริโภคว่าด้วยสัญญา ให้อำนาจคณะกรรมการว่าด้วยสัญญามีอำนาจกำหนดประเภทธุรกิจที่ควบคุมการทำสัญญาที่กำหนดให้ใช้ข้อสัญญาที่จำเป็นที่ไม่ทำให้ผู้บริโภคเสียเปรียบ ห้ามใช้สัญญาที่ไม่เป็นธรรม

- ส่วนที่ 3 การคุ้มครองผู้บริโภคโดยประการอื่น กำหนดให้คณะกรรมการมีอำนาจให้มีการทดสอบ พิสูจน์สินค้าที่อาจเป็นอันตราย และมีคำสั่งห้ามขายสินค้าที่อาจเป็นอันตรายได้ และกำหนดให้คณะกรรมการมีอำนาจแต่งตั้งเจ้าพนักงานอัยการโดยความเห็นชอบของสำนักงานอัยการสูงสุดเป็นเจ้าหน้าที่คุ้มครองผู้บริโภคเพื่อดำเนินคดีทางแพ่งและคดีอาญาแก่ผู้กระทำละเมิดสิทธิของผู้บริโภค

หมวด 3 ว่าด้วยการอุทธรณ์

กำหนดให้ผู้ได้รับคำสั่งคณะกรรมการเฉพาะเรื่องสามารถอุทธรณ์คำสั่งต่อคณะกรรมการได้ตามหลักเกณฑ์ที่กำหนด

หมวด 4 ว่าด้วยบทกำหนดโทษ

กำหนดให้มีบทลงโทษทั้งจำและหรือทั้งปรับ โดยมีโทษจำคุกสูงสุดไม่เกินหนึ่งปี

ประกาศกระทรวงสาธารณสุข

(ฉบับที่ 269) พ.ศ. 2546

เรื่อง มาตรฐานอาหารที่มีการปนเปื้อนสารเคมีกลุ่มเบต้าอะโกนิสต์

.....

ด้วยปรากฏว่ามีการนำสารเคมีกลุ่มเบต้าอะโกนิสต์ซึ่งช่วยในการขยายหลอดลม แก้อาการ หอบหืด ในมนุษย์ ไปใช้ในวงจรการผลิตอาหารอันเป็นการใช้ผิดวัตถุประสงค์ เช่น ใช้เพื่อลดไขมันและเพิ่มปริมาณเนื้อแดงในสุกร เป็นต้น ดังนั้นเพื่อเป็นการป้องกันอันตรายต่อสุขภาพของผู้บริโภค จึงจำเป็นต้องกำหนดมาตรฐานอาหารที่มีการปนเปื้อนสารเคมีกลุ่มเบต้าอะโกนิสต์ อาศัยอำนาจตามความในมาตรา 5 และมาตรา 6(3) และ (9) แห่งพระราชบัญญัติอาหาร พ.ศ.2522 อันเป็น พระราชบัญญัติที่มีบทบัญญัติบางประการเกี่ยวกับการจำกัดสิทธิและเสรีภาพของบุคคล ซึ่งมาตรา 29 ประกอบกับ มาตรา 35 มาตรา 48 และมาตรา 50 ของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทยบัญญัติให้กระทำได้โดยอาศัยอำนาจ ตามบทบัญญัติแห่งกฎหมาย รัฐมนตรีว่าการกระทรวงสาธารณสุขออกประกาศไว้ ดังต่อไปนี้ ข้อ 1 ให้อาหารทุกชนิดมีมาตรฐานโดยตรวจไม่พบการปนเปื้อนสารเคมีกลุ่มเบต้าอะโกนิสต์(B-Agonist)และเกลือของสารกลุ่มนี้ รวมถึงสารในกระบวนการสร้างและสลาย(metabolites)ของสารดังกล่าวด้วย การตรวจวิเคราะห์การปนเปื้อนสารเคมีตามวรรคหนึ่ง ให้เป็นไปตามหลักเกณฑ์ เงื่อนไข และวิธีการตรวจวิเคราะห์ทางวิชาการ ที่สำนักงานคณะกรรมการอาหารและยา ประกาศ โดยความเห็นชอบของคณะกรรมการอาหาร ข้อ 2 ประกาศนี้ ให้ใช้บังคับตั้งแต่วันถัดจากวันประกาศในราชกิจจานุเบกษา เป็นต้นไป

ประกาศ ณ วันที่ 21 เมษายน พ.ศ. 2546

ลงชื่อ สุदारัตน์ เกยุราพันธุ์

(นางสุदारัตน์ เกยุราพันธุ์)

รัฐมนตรีว่าการกระทรวงสาธารณสุข

(คัดจากราชกิจจานุเบกษา ฉบับประกาศทั่วไป เล่มที่ 120 ตอนพิเศษ 47 ง. ลงวันที่ 23 เมษายน พ.ศ. 2546)

(แบบสัมภาษณ์ 1)

(สำหรับเจ้าหน้าที่บุคคล)

**แบบสัมภาษณ์การประเมินผลกระทบทางสุขภาพจากสถานประกอบการฆ่าและเนื้อสุกร
ในเขตเทศบาลนครพิษณุโลก**

คำชี้แจง : แบบสัมภาษณ์นี้นำไปใช้เพื่อการศึกษาเท่านั้น ข้อมูลต่างๆของท่านถือเป็นความลับ
ส่วนบุคคลและการตอบคำถามนี้ไม่มีผลกระทบใดๆต่อท่าน

1. หน่วยงานของท่านมีภาระกิจในการกำกับดูแลสถานประกอบการฆ่าและเนื้อสุกรอย่างไรบ้าง
2. หน่วยงานของท่านมีนโยบายในการกำกับดูแลสถานประกอบการฆ่าและเนื้อสุกรอย่างไรบ้าง
3. กฎหมายที่เกี่ยวข้องกับสถานประกอบการฆ่าและเนื้อสุกรมีอะไรบ้าง
4. ปัญหาที่พบในการกำกับดูแลสถานประกอบการฆ่าและเนื้อสุกร ได้แก่เรื่องใดบ้าง
5. ในการปฏิบัติงานที่เกี่ยวข้องกับสถานประกอบการฆ่าและเนื้อสุกรท่านพบว่ามีความขัดแย้งระหว่างการปฏิบัติงานกับนโยบายและข้อกำหนดตามกฎหมายหรือไม่ อย่างไร

☐ ไม่มี	☐ มี
	เรื่อง.....
6. ท่านและเพื่อนร่วมงานเคยเจ็บป่วยเนื่องจากการปฏิบัติหน้าที่ในสถานประกอบการฆ่าและเนื้อสุกร หรือไม่

☐ เคย	☐ ไม่เคย
------------------------------	---------------------------------
7. ท่านและเพื่อนร่วมงานมีความสัมพันธ์อันดีกับเจ้าของสถานประกอบการฆ่าและเนื้อสุกร

☐ มาก	☐ น้อย	☐ ปานกลาง
------------------------------	-------------------------------	----------------------------------
8. ท่านและเพื่อนร่วมงานมีความสุข/ความภาคภูมิใจในการทำงานที่เกี่ยวข้องกับสถานประกอบการฆ่าและเนื้อสุกรเพียงใด

☐ มาก	☐ น้อย
------------------------------	-------------------------------
9. เมื่อกลับจากการปฏิบัติหน้าที่ที่สถานประกอบการฆ่าและเนื้อสุกรท่านรู้สึกกังวล เครียด สุขภาพจิตไม่ดี

☐ มาก	☐ น้อย	☐ ไม่เคยมีอาการ
------------------------------	-------------------------------	--

10. ท่านรู้สึกสนุกสนานกับการได้มีส่วนร่วมในการแก้ไขปัญหาต่างๆของสถานประกอบการ
ข้าหฺละเนื่อสุกร
- มาก ปานกลาง น้อย ไม่สนุกเลย
11. ท่านและเพื่อนร่วมงานมีความขัดแย้งกันในการทำงานที่เกี่ยวข้องกับสถานประกอบการ
ข้าหฺละเนื่อสุกรหรือไม่
- ไม่มี มี
12. ท่านมีความเห็นว่ควรดำเนินการกับสถานประกอบการข้าหฺละเนื่อสุกรที่ไม่ปฏิบัติตามกฎ
ระเบียบบดอย่างไร
- เข้มงวด ไม่ต้องเข้มงวด

(แบบสัมภาษณ์ 2)

(สำหรับผู้ประกอบการ)

**แบบสัมภาษณ์การประเมินผลกระทบทางสุขภาพจากสถานประกอบการชำแหละเนื้อสุกร
ในเขตเทศบาลนครพิษณุโลก**

คำชี้แจง : แบบสัมภาษณ์นี้นำไปใช้เพื่อการศึกษาเท่านั้น ข้อมูลต่างๆของท่านถือเป็นความลับ
ส่วนบุคคลและการตอบคำถามนี้ไม่มีผลกระทบใดๆต่อท่าน

1. สถานประกอบการของท่านก่อตั้งขึ้นเมื่อใด
2. สถานประกอบการของท่านได้ขึ้นทะเบียนโรงฆ่าสัตว์หรือไม่ ตั้งแต่เมื่อใด
3. สถานประกอบการของท่านมีข้อกำหนดในการรับสุกรเพื่อชำแหละหรือไม่ อย่างไรบ้าง
4. สถานประกอบการของท่านรับสุกรจากที่ใดบ้าง
5. สถานประกอบการของท่านมีขั้นตอนการรับสุกรมาชำแหละอย่างไรบ้าง
6. สถานประกอบการของท่านมีสัตว์แพทย์ประจำหรือไม่
7. สุกรที่นำมาชำแหละในสถานประกอบการของท่านมีการตรวจโรคก่อนหรือไม่
8. กรณีพบว่าสุกรเป็นโรคท่านดำเนินการอย่างไร
9. สถานประกอบการของท่านนำระบบ GMP และ HACCP มาใช้หรือไม่
10. สถานประกอบการของท่านมีระบบบำบัดน้ำเสียหรือไม่ และทำอย่างไร
11. สถานประกอบการของท่านเปิดทำการวัน เวลาใดบ้าง
12. สถานประกอบการของท่านมีกำลังผลิตต่อวันเฉลี่ยเท่าใด
13. สถานประกอบการของท่านมีพนักงานคน เพศชาย คน และหญิง คน
14. สถานประกอบการของท่านมีสวัสดิการสำหรับพนักงานอย่างไรบ้าง
15. สถานประกอบการของท่านมีการตรวจสุขภาพพนักงานหรือไม่อย่างไร
16. สถานประกอบการของท่านมีข้อห้ามสำหรับพนักงานที่เจ็บป่วยด้วยโรคใดบ้าง
17. เมื่อพนักงานในสถานประกอบการของท่านเจ็บป่วยจากการทำงานท่านดำเนินการอย่างไร
18. พนักงานในสถานประกอบการของท่านมักเจ็บป่วยด้วยโรคใด
19. สาเหตุของการเจ็บป่วยของพนักงานส่วนใหญ่เกิดจากอะไรบ้าง
20. สถานประกอบการของท่านเคยได้รับการตรวจสอบจากเจ้าหน้าที่ภาครัฐหรือไม่

21. พนักงานในสถานประกอบการของท่านบางส่วนเป็นคนในชุมชนที่อยู่รอบๆ สถานประกอบการ
 ใช่ ไม่ใช่
22. ท่านมีความเครียดและกังวลในการดำเนินกิจการของสถานประกอบการ
 มาก น้อย ไม่เครียด
23. ท่านมีความสัมพันธ์อันดีกับพนักงานในสถานประกอบการ
 ใช่ ไม่ใช่
24. ท่านและพนักงานในสถานประกอบการมีการทำกิจกรรมทางสังคมกับชุมชนที่อยู่รอบๆ เช่น การทอดผ้าป่า การทำบุญของครอบครัว หรือไม่
 เป็นประจำ นานๆ ครั้ง ไม่เคย
25. ท่านเคยถูกต่อว่าจากประชาชนที่อาศัยในชุมชนรอบๆสถานประกอบการหรือไม่
 เป็นประจำ นานๆ ครั้ง ไม่เคย
26. ท่านมีความสุขและสนุกกับการดำเนินกิจการนี้
 มาก ปานกลาง น้อย
27. ท่านมีความภาคภูมิใจในการประกอบอาชีพนี้
 มาก ปานกลาง น้อย
28. ท่านคิดว่าการประกอบอาชีพนี้สร้างรายได้ที่ดีให้กับท่านและครอบครัว
 ใช่ ไม่ใช่
-

(แบบสอบถาม 1)

(สำหรับผู้บริโภค)

แบบสอบถามการประเมินผลกระทบทางสุขภาพจากสถานประกอบการชำแหละเนื้อสุกร
ในเขตเทศบาลนครพิษณุโลก

คำชี้แจง : แบบสอบถามนี้นำไปใช้เพื่อการศึกษาเท่านั้น ข้อมูลต่างๆของท่านถือเป็นความลับ
ส่วนบุคคลและการตอบแบบสอบถามนี้ไม่มีผลกระทบใดๆต่อท่าน

1. เพศ ชาย หญิง
2. อายุ ปี
3. วุฒิมัธยมศึกษา ประถมศึกษา มัธยมศึกษาตอนต้น
 มัธยมศึกษาตอนปลาย ปวช. ปวท. ปวส.
 ปริญญาตรีหรือสูงกว่า
4. สถานภาพ โสด สมรส หย่าร้าง
5. จำนวนสมาชิกในครอบครัว คน
6. อาชีพ ธุรกิจส่วนตัว รับจ้าง รับราชการ
 รัฐวิสาหกิจ แม่บ้าน อื่นๆ ระบุ
7. รายได้เฉลี่ยต่อเดือน
 ต่ำกว่า 3,000 3,000 – 5,000 5,001 – 10,000
 10,001-20,000 20,001- 30,000 มากกว่า 30,000
8. ท่านและสมาชิกในครอบครัวรับประทานอาหารที่ปรุงด้วยเนื้อสุกร
 ประจำ บางมื้อ นานๆครั้ง
9. ลักษณะเนื้อสุกรที่ท่านซื้อมาปรุงอาหาร
 สะอาด ไม่สะอาด ไม่เคยสังเกต
10. หลังรับประทานอาหารที่ปรุงด้วยเนื้อสุกรท่านหรือสมาชิกในครอบครัวเคยเกิดอาการต่อไปนี้หรือไม่
 - ปวดท้อง ท้องร่วง เคย ไม่เคย
 - คลื่นไส้ อาเจียน เคย ไม่เคย
 - ใจสั่น เคย ไม่เคย
 - มือ หรือก้นเท้าเนื้อสั่น กระตุก เคย ไม่เคย
 - เหนื่อยง่าย เคย ไม่เคย

- ตื่นเต้น กระวนกระวาย เคย ไม่เคย
 - หงุดหงิด เครียด เคย ไม่เคย
11. ในวงสนทนาหลังอาหารมื้อที่มีเนื้อสุกรเป็นส่วนประกอบท่านพบว่ามักจะมีเหตุการณ์ต่อไปนี้เกิดขึ้น
- มีการทะเลาะกันด้วยเรื่องเล็กๆน้อยๆ บ่อย บ้างครั้ง ไม่มี
 - สมาชิกในวงสนทนามีอารมณ์แปรปรวนผิดปกติ บ่อย บ้างครั้ง ไม่มี
 - สมาชิกสนทนากันด้วยความสนุกสนาน บ่อย บ้างครั้ง ไม่มี
12. สมาชิกในครอบครัวของท่านรักใคร่ เอื้อเฟื้อ ช่วยเหลือภาระกิจกันดี
- ใช่ ไม่ใช่ บางครั้ง
13. สมาชิกในครอบครัวของท่านมีความเห็นแก่ตัวต่างคนต่างอยู่
- ใช่ ไม่ใช่ บางครั้ง

(แบบสอบถาม 2)

(สำหรับเจ้าหน้าที่เชียงใหม่)

แบบสอบถามการประเมินผลกระทบทางสุขภาพจากสถานประกอบการชำแหละเนื้อสุกร
ในเขตเทศบาลนครพิษณุโลก

คำชี้แจง : แบบสอบถามนี้นำไปใช้เพื่อการศึกษาเท่านั้น ข้อมูลต่างๆของท่านถือเป็นความลับ
ส่วนบุคคลและการตอบแบบสอบถามนี้ไม่มีผลกระทบใดๆต่อท่าน

1. เพศ ชาย หญิง
 2. อายุ ปี
 3. วุฒิการศึกษา ประถมศึกษา มัธยมศึกษาตอนต้น
 มัธยมศึกษาตอนปลาย ปวช. ปวท. ปวส.
ปริญญาตรีหรือสูงกว่า
 4. สถานภาพ โสด สมรส หย่าร้าง
 5. จำนวนสมาชิกในครอบครัว คน
 6. รายได้เฉลี่ยต่อวัน บาท
 7. ท่านประกอบอาชีพนี้มาเป็นเวลาปี
 8. ท่านมีเขียงจำหน่ายเนื้อสุกรอยู่ในตลาดแห่งนี้จำนวน เขียง ที่ตลาดอื่นจำนวน เขียง
คือ.....
 9. ปัจจุบันท่านได้จดทะเบียนเขียงหมูที่ปศุสัตว์จังหวัดหรือไม่
 จดทะเบียนเรียบร้อยแล้ว ยังไม่ได้จดทะเบียน
 10. ท่านจดทะเบียนลักษณะใด
 เจ้าของเขียง เจ้าของเขียงและผู้ฆ่า
 11. ท่านมีเขียงจำหน่ายเนื้อสุกรชำแหละและมีฟาร์มเลี้ยงสุกรเป็นของตนเอง
 ไม่ใช่ ใช่ (ชื่อฟาร์ม.....)
- ถ้าตอบว่าไม่ใช่ให้ข้ามไปตอบคำถามข้อ 12 ถ้าตอบว่าใช่ให้ตอบคำถามข้อ 13
12. ฟาร์มของท่านส่งสุกรไปชำแหละที่สถานประกอบการชำแหละเนื้อสุกรที่ใด
 เทศบาลนครพิษณุโลก ที่อื่น (ระบุ.....)
 13. ท่านรับซื้อเนื้อสุกรชำแหละจากสถานประกอบการชำแหละเนื้อสุกรที่ใดบ้าง
 เทศบาลนครพิษณุโลก ที่อื่น (ระบุ.....)
 14. ท่านเห็นว่าสถานประกอบการชำแหละเนื้อสุกรที่ใช้บริการอยู่ชำแหละสุกรของท่านเป็นอย่างไร

- สะอาดดี ไม่สะอาด
15. ท่านมีฟาร์มเลี้ยงสุกรเป็นของตนเองใช่หรือไม่
 ไม่ใช่ ใช่ (ใส่ชื่อฟาร์ม.....)
16. ท่านทราบหรือไม่ว่าเนื้อสุกรชำแหละที่ท่านจำหน่ายอยู่มาจากฟาร์มใด
 ไม่ทราบ ทราบ (ระบุ.....)
17. ท่านมีเกณฑ์ในการพิจารณาเลือกรับซื้อเนื้อสุกรชำแหละมาจำหน่ายอย่างไรบ้าง
18. ผู้ที่มาซื้อเนื้อสุกรที่เรียงของท่านส่วนใหญ่เป็น ผู้ซื้อประจำหรือ ผู้ซื้อจร
 ผู้ซื้อประจำ ผู้ซื้อจร
19. ผู้ที่ซื้อเนื้อสุกร เคยบ่นหรือต่อว่าเรื่องเหล่านี้กับท่านหรือไม่
 (i) เนื้อสุกรที่ซื้อไปคุณภาพไม่ดี เน่า มีกลิ่นเหม็น เคย ไม่เคย
 (ii) ซื้อไปรับประทานแล้วมีอาการผิดปกติ เช่น ท้องเดิน คลื่นไส้ อาเจียน มือลั่น ใจลั่น กล้ามเนื้อกระดูก เคย ไม่เคย
 (iii) เนื้อสุกรมีราคาแพง เคย ไม่เคย
 (iv) เนื้อสุกรมีราคาถูกลง เคย ไม่เคย
20. กรณีที่ท่านจำหน่ายเนื้อสุกรในแต่ละวันไม่หมดท่านทำอย่างไร
21. ท่านนำเนื้อสุกรที่จำหน่ายไปทำอาหารรับประทานในครอบครัวหรือไม่
 รับประทาน ไม่รับประทาน เพราะ.....
18. ท่านชำแหละชิ้นเนื้อสุกรเพื่อจำหน่ายที่เรียงด้วยตนเองหรือไม่
 ชำแหละและขายด้วยตนเอง ลูกจ้างชำแหละให้ ท่านเป็นคนขาย
 ลูกจ้างชำแหละและขายให้ด้วย
22. ท่านหรือลูกจ้างเคยเจ็บป่วยด้วยอาการต่อไปนี้จากการชำแหละเนื้อสุกรหรือไม่
 เป็นโรคผิวหนัง เป็นแผลพุพองตามส่วนต่างๆของร่างกาย เช่น มือ เท้า หรือบริเวณอื่นๆ
 เป็นโรคระบบทางเดินหายใจ เช่น หวัด ปอดอักเสบ
 เจ็บปวดตามส่วนต่างๆของร่างกาย เช่น ปวดหลัง ปวดกล้ามเนื้อ ข้อต่อต่างๆ
23. ระหว่างเรียงจำหน่ายเนื้อสุกรชำแหละด้วยกันในตลาดแห่งนี้ เคยมีเรื่องขัดแย้งหรือทะเลาะกันเกี่ยวกับเรื่องการรับซื้อเนื้อสุกรหรือไม่
 ไม่มี มี เพราะ.....
24. ผู้จำหน่ายเนื้อสุกรในตลาดแห่งนี้จำหน่ายเนื้อสุกรด้วยราคาเดียวกันทั้งหมด
 ใช่ ไม่ใช่ อื่นๆ ระบุ.....
25. ท่านมีความภาคภูมิใจในอาชีพนี้เพราะสามารถสร้างรายได้ที่ดีให้แก่ครอบครัวใช่หรือไม่
 ใช่ ไม่ใช่ เพราะ.....

(แบบสอบถาม 3)

(สำหรับผู้อาศัยบริเวณรอบสถานประกอบการ)

แบบสอบถามการประเมินผลกระทบทางสุขภาพจากสถานประกอบการชำแหละเนื้อสุกร
ในเขตเทศบาลนครพิษณุโลก

คำชี้แจง : แบบสอบถามนี้นำไปใช้เพื่อการศึกษาเท่านั้น ข้อมูลต่างๆของท่านถือเป็นความลับ
ส่วนบุคคลและการตอบแบบสอบถามนี้ไม่มีผลกระทบใดๆต่อท่าน

1. เพศ ชาย หญิง
2. อายุ ปี
3. วุฒิการศึกษา ประถมศึกษา มัธยมศึกษาตอนต้น
 มัธยมศึกษาตอนปลาย ปวช. ปวท. ปวส.
ปริญญาตรีหรือสูงกว่า
4. สถานภาพ โสด สมรส หย่าร้าง แยกกันอยู่
5. จำนวนสมาชิกในครอบครัว คน
6. อาชีพ ธุรกิจส่วนตัว รับจ้าง รับราชการ
 รัฐวิสาหกิจ แม่บ้าน อื่นๆ ระบุ.....
7. รายได้เฉลี่ยต่อเดือน
 ต่ำกว่า 3,000 3,001 – 5,000 5,001 – 10,000
 10,001-20,000 20,001- 30,000 มากกว่า 30,000
8. บ้านพักอาศัยของท่านอยู่ทางทิศใดของสถานประกอบการ
 เหนือ ใต้ ตะวันออก ตะวันตก
 ตะวันออกเฉียงเหนือ ตะวันออกเฉียงใต้ ตะวันตกเฉียงเหนือ
 ตะวันตกเฉียงใต้
9. บ้านพักอาศัยของท่านอยู่ห่างจากสถานประกอบการ
 ไม่เกิน 100 ม. 100-500 ม. 500 ม.-1 กม. มากกว่า 1 กม.
10. ท่านพักอาศัยอยู่ใกล้สถานประกอบการนี้มาเป็นเวลา
 น้อยกว่า 1 ปี 1-3 ปี 3-6 ปี 6 - 10ปี มากกว่า 10 ปี
11. จำนวนชั่วโมงที่ท่านอยู่บ้านต่อวัน
 น้อยกว่า 2 ชม. 2-5 ชม. 5-10 ชม. มากกว่า 10 ชม.

12. ช่วงเวลาที่ท่านอยู่บ้านในแต่ละวัน

- เข้า-เที่ยง เที่ยง - 6 โมง 6 โมงเย็น - เที่ยงคืน เที่ยงคืน- เข้า

13. เมื่ออยู่บ้าน ท่านได้รับผลกระทบจากสถานประกอบการด้วยสภาวะต่อไปนี้อย่างไรบ้าง

- เสียงรบกวนจากการทำงาน ไม่ได้รับผลกระทบ น้อย ปานกลาง มาก
- การรบกวนจากกลิ่น ไม่ได้รับผลกระทบ น้อย ปานกลาง มาก
- การรบกวนจากขยะ ไม่ได้รับผลกระทบ น้อย ปานกลาง มาก
- การจราจร เข้า-ออก ไม่ได้รับผลกระทบ น้อย ปานกลาง มาก
- น้ำเสีย ไม่ได้รับผลกระทบ น้อย ปานกลาง มาก

14. ท่านและสมาชิกในครอบครัวเคยได้รับบาดเจ็บจากอุบัติเหตุการจราจรที่มีสาเหตุเนื่องมาจากสถานประกอบการแห่งนี้หรือไม่

- ไม่เคย เคย นานๆครั้ง ประจำ
- ความรุนแรง น้อย ปานกลาง มาก

15. ท่านได้รับผลกระทบต่อไปนี้จากสถานประกอบการแห่งนี้มากน้อยเพียงใด

- ความเครียด น้อย ปานกลาง มาก
- ความเศร้า น้อย ปานกลาง มาก
- ความเบื่อหน่าย น้อย ปานกลาง มาก
- ความรำคาญ น้อย ปานกลาง มาก
- ความอ่อนคลาย น้อย ปานกลาง มาก
- ความตื่นเต้น น้อย ปานกลาง มาก

16. ตั้งแต่อาศัยอยู่ใกล้สถานประกอบการแห่งนี้ท่านและสมาชิกในครอบครัวมีอาการต่อไปนี้หรือไม่

- ประสาทหลอน มี เคยมีบ้าง ไม่มี
- หงุดหงิด มี เคยมีบ้าง ไม่มี
- ไม่อยากพบปะผู้คน มี เคยมีบ้าง ไม่มี
- พุดจาไม่รู้เรื่อง มี เคยมีบ้าง ไม่มี
- หัวเราะอย่างไม่มีเหตุผล มี เคยมีบ้าง ไม่มี

17. ท่านและบุคลากรในสถานประกอบการแห่งนี้มีกิจกรรมในชุมชนร่วมกัน

- บ่อย เคยมีบ้าง ไม่เคยมี

18. ท่านและกลุ่มเพื่อนบ้านซึ่งอาศัยอยู่ใกล้เคียงสถานประกอบการแห่งนี้มีกิจกรรมในชุมชนร่วมกัน

- บ่อย เคยมีบ้าง ไม่เคย

19. สมาชิกในครอบครัวของท่านทำงานในสถานประกอบการแห่งนี้

- ไม่มี มี

ถ้าตอบว่ามี ให้ตอบคำถามข้อ 20 แต่ถ้าไม่มีให้ข้ามไปตอบคำถามข้อ 21

20. การมีสมาชิกในครอบครัวทำงานในสถานประกอบการแห่งนี้มีผลต่อครอบครัวของท่าน

- ใช่ ไม่ใช่

21. ท่าน/ชุมชนของท่านเคยร้องเรียนต่อทางราชการเมื่อสถานประกอบการแห่งนี้สร้างปัญหาให้หรือไม่

- เคย ไม่เคย

22. ผลจากการร้องเรียน สถานประกอบการได้แก้ไขปรับปรุงให้ดีขึ้นหรือไม่

- ปรับปรุง ไม่ปรับปรุง

23. การพักอาศัยใกล้สถานประกอบการทำให้ท่าน/ครอบครัว/ชุมชนมีรายได้เพิ่มขึ้น

- ใช่ ไม่ใช่

24. ผลจากการพักอาศัยใกล้สถานประกอบการแห่งนี้ทำให้ท่านเกิดความรู้สึกต่อไปนี้อย่างไร

• ความเห็นแก่ตัว	☐ น้อย	☐ ปานกลาง	☐ มาก
• ความโลภ	☐ น้อย	☐ ปานกลาง	☐ มาก
• ความเสียสละ	☐ น้อย	☐ ปานกลาง	☐ มาก
• ความมีน้ำใจ เชื้อเพื่อน เพื่อน	☐ น้อย	☐ ปานกลาง	☐ มาก
• เข้าใจสังคมนิยมของชีวิต	☐ น้อย	☐ ปานกลาง	☐ มาก
• ความพอเพียง	☐ น้อย	☐ ปานกลาง	☐ มาก

.....

(แบบสอบถาม 4)

(สำหรับพนักงาน)

แบบสอบถามการประเมินผลกระทบทางสุขภาพจากสถานประกอบการฆ่าและเนื้อสุกร
ในเขตเทศบาลนครพิษณุโลก

คำชี้แจง : แบบสอบถามนี้นำไปใช้เพื่อการศึกษาเท่านั้น ข้อมูลต่างๆของท่านถือเป็นความลับ
ส่วนบุคคลและการตอบแบบสอบถามนี้ไม่มีผลกระทบต่อหน้าที่การงานของท่าน

1. เพศ ชาย หญิง
2. อายุ ปี
3. วุฒิการศึกษา ประถมศึกษา มัธยมศึกษาตอนต้น
 มัธยมศึกษาตอนปลาย ปวช. ปวท. ปวส.
ปริญญาตรีหรือสูงกว่า
4. สถานภาพ โสด สมรส หย่าร้าง แยกกันอยู่
5. จำนวนสมาชิกในครอบครัว คน
 แรกเกิด - 10 ปี จำนวนคน 11 - 20 ปี จำนวน คน
 21 - 60 ปี จำนวนคน มากกว่า 60 ปี จำนวน คน
6. สถานภาพการจ้างงาน รายวัน รายเดือน
7. รายได้
 รายวันๆละ บาท หรือต่อเดือนๆละ บาท
 รายเดือนๆละ ต่ำกว่า 3,000 3,000 - 5,000
 5,100 - 7,000 7,100 - 9,000
 มากกว่า 9,000
8. ท่านทำงานในสถานประกอบการแห่งนี้เป็นเวลา ปี
9. ลักษณะงานที่ท่านทำประจำทุกวัน คือ
10. ในแต่ละวันท่านเริ่มทำงานตั้งแต่เวลา น. ถึง เวลา น.
ระยะเวลาในการทำงานต่อวัน ชั่วโมง สัปดาห์ละ วัน
11. ท่านคิดว่าจำนวนชั่วโมงทำงานต่อวันมีความเหมาะสมหรือไม่
 เหมาะสม ไม่เหมาะสม เพราะ

12. ท่านมีโรคประจำตัวจากการทำงานก่อนที่จะมาทำงานที่นี่หรือไม่
 ไม่มี มี โปรดระบุ
13. ปัจจุบันท่านมีโรคประจำตัวหรือไม่
 ไม่มี มี โปรดระบุ
14. ถ้ามี ท่านเป็นโรคนี้นานาน ปี
15. ท่านมีอาการเจ็บป่วยต่อไปนี้ จากการทำงานหรือไม่

อาการของโรค	ลักษณะและอาการของความเจ็บป่วย	ระดับความรุนแรง		
		น้อย	ปานกลาง	มาก
- ระบบทางเดินอาหาร				
- ระบบขับถ่าย				
- ระบบกล้ามเนื้อ				
- โรคผิวหนัง				
- โรคติดเชื้อ / ปรสิต				
- ความแปรปรวนทางจิตใจ และพฤติกรรม				
- อื่นๆ				

16. ความเจ็บป่วยที่เกิดขึ้นจากการทำงานทำให้ท่านต้องหยุดงานบ่อยครั้งเพียงใด
 ทุกครั้งที่เกิดเจ็บป่วย เป็นบางครั้ง ไม่เคยหยุดงาน
17. อาการเจ็บป่วยที่เป็นมีผลต่อเนื้อหรือไม่
 ไม่มี มี อาการเป็นอย่างไร.....
18. ทุกวันหลังเลิกทำงานท่านมีอาการ เหนื่อย อ่อนเพลีย หรือไม่ อย่างไร
 ไม่มี มี
19. ท่านมีความขัดแย้งกับเพื่อนร่วมงานหรือไม่
 ไม่มี มี ส่วนใหญ่เป็นเรื่อง.....
 กรณีตอบคำถามข้อ 19 ว่ามีให้ตอบคำถามข้อ 20 ถึงข้อ 21
 กรณีตอบคำถามข้อ 1 ว่าไม่มีให้ข้ามไปทำข้อ 22
20. ความถี่ของความขัดแย้ง
 1-2 ครั้ง นานๆครั้ง บ่อยครั้ง

21. เมื่อเกิดความขัดแย้งท่านลด/แก้ปัญหาความขัดแย้งอย่างไร

22. เพื่อนร่วมงานของท่านมีความขัดแย้งกันในสถานที่ทำงานหรือไม่
 ไม่มี มี ส่วนใหญ่เป็นเรื่อง.....
 กรณีตอบคำถามข้อ 22 ว่ามีให้ตอบคำถามข้อ 23 ถึงข้อ 24
 กรณีตอบคำถามข้อ 22 ว่าไม่มีให้ข้ามไปทำข้อ 25
23. ความถี่ของความขัดแย้ง
 1-2 ครั้ง นานๆครั้ง บ่อยครั้ง
24. เมื่อเกิดความขัดแย้งท่านลด/แก้ปัญหาความขัดแย้งอย่างไร

25. ท่านมีความขัดแย้งกับเจ้าของสถานประกอบการหรือไม่
 ไม่มี มี ส่วนใหญ่เป็นเรื่อง.....
 กรณีตอบคำถามข้อ 25 ว่ามีให้ตอบคำถามข้อ 26 ถึงข้อ 27
 กรณีตอบคำถามข้อ 25 ว่าไม่มีให้ข้ามไปทำข้อ 28
26. ความถี่ของความขัดแย้ง
 1-2 ครั้ง นานๆครั้ง บ่อยครั้ง
27. เมื่อเกิดความขัดแย้งท่านลด/แก้ปัญหาความขัดแย้งอย่างไร

28. เพื่อนร่วมงานของท่านมีความขัดแย้งกับเจ้าของสถานประกอบการหรือไม่
 ไม่มี มี ส่วนใหญ่เป็นเรื่อง.....
 กรณีตอบคำถามข้อ 28 ว่ามีให้ตอบคำถามข้อ 29 ถึงข้อ 30
 กรณีตอบคำถามข้อ 28 ว่าไม่มีให้ข้ามไปทำข้อ 31
29. ความถี่ของความขัดแย้ง
 1-2 ครั้ง นานๆครั้ง บ่อยครั้ง
30. เมื่อเกิดความขัดแย้งท่านลด/แก้ปัญหาความขัดแย้งกับเจ้าของสถานประกอบการอย่างไร

31. ท่านหรือเพื่อนร่วมงานได้เคยขอความช่วยเหลือจากเจ้าของสถานประกอบการหรือไม่
 ไม่เคย เคย ส่วนใหญ่เป็นเรื่อง.....
32. การขอความช่วยเหลือในข้อ 31 มีบ่อยครั้งเพียงใด
 1-2 ครั้ง นานๆครั้ง บ่อยครั้ง
33. รายได้ของท่านที่ได้รับจากสถานประกอบการแห่งนี้เพียงพอต่อการใช้จ่ายในครอบครัวหรือไม่
 เพียงพอ ไม่เพียงพอ เพราะ.....
 ท่านแก้ปัญหาโดย.....
34. จำนวนชั่วโมงการทำงานของท่านมีผลต่อเวลาอยู่ร่วมกับครอบครัวหรือไม่
 ไม่มีผล มีผล เพราะ
35. ท่านและสมาชิกในครอบครัวมีปัญหาความขัดแย้งกันหรือไม่
 ไม่มี มี ระหว่างใครกับใคร.....
 สาเหตุของความขัดแย้ง
36. ท่านมีความพึงพอใจต่อการทำงานเป็นอย่างไร

รายการ	ระดับความพึงพอใจ		
	น้อย	ปานกลาง	มาก
- ลักษณะงานที่ทำเหมาะสมกับความรู้และประสบการณ์			
- ท่านต้องการย้ายไปทำงานในหน้าที่อื่น			
- งานที่ทำเสร็จตามกำหนดเวลา			
- รู้สึกหงุดหงิดจากสภาพแวดล้อมในการทำงาน			
- ต้องการให้สถานประกอบการปรับปรุงสถานที่ทำงาน			
- รู้สึกเหนื่อยล้าจากการทำงาน			
- รู้สึกเครียดจากการทำงาน			
- รู้สึกเบื่อและไม่อยากทำงาน			
- นายจ้างของท่านสนใจความเป็นอยู่ของพนักงาน			
- สถานประกอบการเอาเปรียบท่าน			
- เพื่อนร่วมงานทำงานเอาเปรียบท่าน			
- เพื่อนร่วมงานมีความเห็นแก่ตัวในการทำงาน			
- การทำงานร่วมกันทำให้มีความสนิทสนมกับเพื่อนร่วมงานมากขึ้น			

37. ถ้าไม่ทำงานที่นี่ ท่านมีทางเลือกในอาชีพอื่นหรือไม่

ไม่มี มี ได้แก่.....

38. ท่านมีความพึงพอใจต่อสวัสดิการและบริการต่อไปนี้ของสถานประกอบการเพียงใด

ประเภทของสวัสดิการ	ระดับความพึงพอใจ		
	น้อย	ปานกลาง	มาก
- ที่พักอาศัย			
- อาหาร			
- สาธารณูปโภค			
- การตรวจสอบสุขภาพประจำปี			
- ห้องน้ำ/ห้องสุขา			
- วันหยุด			
- ประกันสังคม			
- ค่าจ้างที่ได้รับ			
- ระบบป้องกันภัยของสถานประกอบการ			
- ความปลอดภัยในการทำงาน			
- การบริการอื่นๆ			

39. ท่านมีความรู้สึกมั่นคงในการทำงานเพียงใด

มาก เพราะ.....

น้อย เพราะ

ไม่มั่นคง เพราะ

40. เมื่อทำงานที่นี่ ท่านรู้สึกว่าฐานะทางครอบครัวดีขึ้นหรือไม่

ดีขึ้น เพราะ.....

ไม่ดีขึ้น เพราะ

41. ท่านมีความพึงพอใจในความเป็นอยู่ปัจจุบันเพียงใด

มาก เพราะ.....

น้อย เพราะ

ไม่พึงพอใจ เพราะ

วิธีวิเคราะห์สารเร่งเนื้อแดงในเนื้อสุกรด้วยวิธี EIA (Enzyme Immuno Assay)

การสกัดตัวอย่าง

นำเนื้อสุกรซึ่งหั่นและสับให้ละเอียดเรียบร้อยแล้ว จำนวน 1.00 กรัม (น้ำหนักที่แน่นอน) มาบ่มด้วยเอนไซม์ Pronase E จำนวน 4 มิลลิลิตร ที่อุณหภูมิ 55°C. นาน 16-18 ชั่วโมง นำไป centrifuge ที่ 3000 รอบต่อนาที นาน 15 นาที หรือกรองเพื่อให้ได้สารละลายที่ใส ปรับ pH ของสารละลายที่ได้จำนวน 2.0 มิลลิลิตร ให้เท่ากับ 9.5 ± 0.5 นำไปสกัดด้วย iso-butanol จำนวน 4 มิลลิลิตร (ปั่นด้วย vortex mixer นาน 30 วินาที) รอให้สารละลายแยกชั้นและใส นำสารละลายชั้น iso-butanol (ชั้นบน) จำนวน 2.0 มิลลิลิตร ไประเหยแห้งด้วยก๊าซไนโตรเจนที่อุณหภูมิ 60°C. จะได้ residue ให้เก็บ residue ไว้ในตู้เย็น เมื่อสกัดตัวอย่างได้ 35-38 ตัวอย่างจึงนำไปหาปริมาณด้วยวิธี EIA (Enzyme Immuno Assay)

การหาปริมาณด้วยวิธี EIA

ละลาย residue ด้วย dilution buffer จำนวน 0.5 มิลลิลิตร (อุ่นใน water bath ที่ 60°C. เพื่อช่วยในการละลาย) จะได้สารละลายตัวอย่างที่พร้อมจะนำไปวิเคราะห์ด้วย EIA ตามวิธีการตรวจหา beta-AGONIST EIA ของ EURO-DIAGNOSTICA และวิธีการตรวจวิเคราะห์สารกลุ่ม β -agonists ในเนื้อสุกร ของกองอาหาร กรมวิทยาศาสตร์การแพทย์ ดังนี้

1. เตรียมสารละลายมาตรฐานที่มีความเข้มข้นแตกต่างกัน 6 ระดับดังนี้ 0.0625, 0.125, 0.25, 0.5, 1.0 และ 2.0 ไมโครกรัม/กิโลกรัม (เจือจางจากสารมาตรฐานที่ให้มากับชุดน้ำยา beta-AGONIST EIA)
2. เตรียม microplate และปิเปตสารละลายต่างๆโดยจัดลำดับให้ดังนี้
 - 1A 2A เป็น zero blank เติม dilution buffer 100 ul
 - 1B 2B เป็น blank of sample เติม dilution buffer 50 ul
 - 1C 2C เป็นสารมาตรฐานความเข้มข้น 0.0625 ไมโครกรัม/กิโลกรัม จำนวน 50 ul
 - 1D 2D เป็นสารมาตรฐานความเข้มข้น 0.125 ไมโครกรัม/กิโลกรัม จำนวน 50 ul
 - 1E 2E เป็นสารมาตรฐานความเข้มข้น 0.25 ไมโครกรัม/กิโลกรัม จำนวน 50 ul
 - 1F 2F เป็นสารมาตรฐานความเข้มข้น 0.50 ไมโครกรัม/กิโลกรัม จำนวน 50 ul
 - 1G 2G เป็นสารมาตรฐานความเข้มข้น 1.0 ไมโครกรัม/กิโลกรัม จำนวน 50 ul
 - 1H 2H เป็นสารมาตรฐานความเข้มข้น 2.0 ไมโครกรัม/กิโลกรัม จำนวน 50 ul

microplate ที่เหลือเป็นของสารตัวอย่าง โดยให้ระบุหมายเลขกำกับตัวอย่างไว้ใน microplate worksheet สำหรับปริมาณตัวอย่างที่ใช้ คือ 50 ul

3. เติม conjugate จำนวน 25 ul ลงใน microplate ที่เป็นช่องของ standard และ sample เฉพาะช่อง 1A 2A ไม่ต้องเติม
4. เติม antibody จำนวน 25 ul ลงใน microplate ที่เป็นช่องของ standard และ sample เฉพาะช่อง 1A 2A ไม่ต้องเติม
5. ปิด microplate ด้วย แผ่น parafilm นำไป เขย่าด้วย Shaker นาน 1 นาที
6. บ่มที่ 4°C. ในที่มีมืดเป็นเวลา 1 ชั่วโมง
7. ทิ้งสารละลายใน microplate ล้าง microplate ด้วยน้ำยา rinsing buffer 3 ครั้ง
8. เติม substrate จำนวน 100 ul ลงใน microplate ทุกช่อง
9. บ่มที่อุณหภูมิห้อง เป็นเวลา 30 นาที
10. เติม stop solution 100 ul ลงใน microplate ทุกช่อง
11. นำไปวัดค่าการดูดกลืนคลื่นแสงที่ 405 nm ทันที
12. นำผลการตรวจด้วย EIA ที่ได้มาคำนวณหาปริมาณสารเร่งเนื้อแดง (หน่วยไมโครกรัม/กิโลกรัม) ด้วยโปรแกรมสำเร็จรูป Microsoft EXCELL ที่ได้จัดทำขึ้น ปริมาณสารเร่งเนื้อแดงที่คำนวณได้นี้ ถ้ามีค่าน้อยกว่า 1.0 ไมโครกรัม/กิโลกรัม ถือว่าตัวอย่างนั้นได้มาตรฐานตามประกาศกระทรวงสาธารณสุข จึงรายงานผลว่า “ตรวจไม่พบ” แต่ถ้าปริมาณที่ได้มีค่าเท่ากับหรือมากกว่า 1.0ไมโครกรัม/กิโลกรัม จะรายงานว่า “ตรวจพบ”

การควบคุมคุณภาพ

1. สกัดตัวอย่าง 2 ซ้ำ ทุกร้อยละ 10 ของตัวอย่างทั้งหมด
2. ทุกตัวอย่างตรวจวิเคราะห์ด้วย EIA สองซ้ำ และกำหนดค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานไม่เกินร้อยละ 20 ถ้าได้ค่ามากกว่านี้ให้ทำการวิเคราะห์ซ้ำ
3. วิเคราะห์ค่าร้อยละของการได้กลับคืน (%Recovery) ของสารมาตรฐาน โดยกำหนดให้อยู่ในช่วงร้อยละ 80-120

เนื่องจากในการนำเสนอผลงาน ผู้ทรงคุณวุฒิได้มีข้อเสนอแนะให้ตรวจสอบประเด็นคำถามด้านจิตวิญญาณ จึงได้นำแบบสัมภาษณ์ผู้ประกอบการและแบบสอบถามสำหรับพนักงานให้ผู้เชี่ยวชาญด้านแบบสอบถามช่วยตรวจสอบ ผลการตรวจสอบมีข้อเสนอแนะว่าควรแก้ไขและเพิ่มเติมข้อคำถามดังนี้

1. แบบสัมภาษณ์ผู้ประกอบการ ควรลดจำนวนข้อคำถามปลายเปิด และควรเพิ่มเติมคำถามว่ามีการตรวจโรคพนักงานก่อนรับเข้าทำงานหรือไม่
2. แบบสอบถามสำหรับพนักงาน เสนอแนะว่า
 - 2.1 รูปแบบคำถามควรเป็นแบบเดียวกัน เช่น คำตอบมีตัวเลือกเพื่อให้ผู้ตอบสามารถทำได้ทันทีที่อ่านคำถามจบ
 - 2.2 คำถามบางข้อไม่ชัดเจนควรปรับปรุงดังนี้
 - ข้อ 3 ควรกำหนดเป็น วุฒิการศึกษาที่จบ
 - ข้อ 7 ควรระบุว่า เป็นรายได้จากการทำงานที่โรงฆ่าสัตว์แห่งนี้
 - ข้อ 9 คำตอบควรมีตัวเลือก
 คำตอบของข้อ 15, 36 และ 38 ควรใช้เป็นสเกลตัวเลขเพื่ออำนวยความสะดวกให้แก่ผู้ตอบคำถาม และเพื่อความสะดวกในการแปลผลทางสถิติ เช่น ให้ 1 แทนคำตอบว่าน้อย 2 แทนคำตอบว่าปานกลาง และ 3 แทนคำตอบว่ามาก
 - ข้อ 26, 29 และ 35 ควรกำหนดกรอบเวลาให้ชัดเจน
 - 2.3 คำถามด้านจิตวิญญาณควรมีข้อคำถามดังตัวอย่างต่อไปนี้เพิ่มเติม

ตัวอย่างคำถามเพื่อการประเมินผลกระทบต่อสุขภาพทางจิตวิญญาณสำหรับพนักงานที่ควรมีเพิ่มเติม

1. ท่านเห็นว่าอาชีพในโรงฆ่าสัตว์เป็นอาชีพที่ท่าน
 - ชอบ
 - ต้องจำใจทำ
2. การทำงานในโรงฆ่าสัตว์มีส่วนในการสร้างให้เกิดอาการเหล่านี้หรือไม่

☐ เครียด	☐ นอนไม่ค่อยหลับ
☐ จิตใจหดหู่	☐ นอนฝันร้ายเสมอๆ
☐ ทำให้เกิดอาการ	☐ ไม่ทำให้เกิดอาการ (ข้ามไปตอบข้อ 4)

9. ตั้งแต่ท่านมาทำงานที่นี่ ท่านมีพฤติกรรมต่อไปนี้เป็นอย่างไ

พฤติกรรม	เหมือนเดิม (1)	ลดลง (2)	เพิ่มขึ้น (3)
การสูบบุหรี่			
การดื่มเหล้า			
เล่นการพนัน			
การนอนพักผ่อน			

10. สิ่งใดต่อไปนี้ที่ทำให้ท่านมีความรู้สึกผิด และบาป

- การฆ่าสัตว์ (การทำให้สัตว์ตาย)
- การฆ่าเหล่าซากสัตว์
- การล้างทำความสะอาดเครื่องในสัตว์
- การจัดเก็บเศษอวัยวะและเลือด
- การขนย้ายซากสัตว์ที่ไม่เรียบร้อย

11. ท่านคิดว่าสัตว์ที่ถูกฆ่าในโรงฆ่าสัตว์จะมารบกวนหรือส่งผลกระทบต่อชีวิตของท่านหรือบุคคลในครอบครัวของท่านหรือไม่

- ไม่คิด
- คิดว่าอาจจะบาป
- ไม่แน่ใจ

12. ท่านมีวิธีการป้องกันตนเองและบุคคลในครอบครัวอย่างไรบ้าง จากสิ่งที่คุณคิดว่าอาจจะมาจากวิญญาณของสัตว์ที่ตายไปแล้ว (มีสิ่งของไว้คุ้มครองขณะทำงานหรือไม่)

- มี
- ไม่มี

13. ท่านเคยพบเหตุการณ์ที่ทำให้รู้สึกว่าเป็นผลมาจากการฆ่าสัตว์บ้างหรือไม่

- เคย
- ไม่เคย

14. ท่านคิดว่าการกระทำใดที่ทำให้ท่านเกิดความรู้สึกว่ากระทบกระเทือนจิตใจ

- เสียงร้องของสัตว์ขณะถูกฆ่า
- กลิ่นคาวเลือด และอวัยวะซากสัตว์ที่ถูกฆ่า

15. เจ้าของโรงฆ่าสัตว์ได้จัดให้มีกิจกรรมเหล่านี้บ้างหรือไม่

- พิธีชำระบาปให้แก่สัตว์ที่ถูกฆ่า
- พิธีกรรมทางศาสนาที่ช่วยเรียกขวัญและกำลังใจให้แก่พนักงานของโรงฆ่าสัตว์
- เครื่องเช่นไหว้วิญญาณสัตว์

